

ДЖУЛИ ГАРУУД БАВНО ИЗГАРЯНЕ

Част 5 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Дори Габровска, —

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Грохналият старец се канеше да предизвика буря и съжаляваше единствено, че няма да го има, за да ѝ се наслади.

Щеше да „издърпа чергата“ изпод краката на безобразните си роднини и щяха здравата да се строполят. Беше крайно време някой в това злощастно семейство да поправи ужасната несправедливост. Наистина бе времето.

Докато чакаше да подготвят оборудването, той подреди бюрото си. Деформираните от артрит пръсти погалиха гладкото дърво с повече нежност и внимание, отколкото някога доставяха на любовниците му. Бюрото беше старо, очукано и овехтяло като самия него. Старецът бе спечелил състоянието си точно в тази стая. Залепил телефона за ухото си, сключваше сделка след сделка, всичките печеливши. Колко компании купи през изминалите трийсет години? Колко други унищожи?

Отърси се от мислите за многобройните си победи. Сега не беше време за това. Прекоси стаята до бара и си наля чаша вода от стъклената гарафа, която един от бизнес партньорите му подари преди години. Отпи и отнесе чашата при бюрото си, като я постави върху подложка в ъгъла. Огледа облицованата с ламперия библиотека и реши, че е прекалено тъмно за камерите, затова бързо включи всички настолни лампи.

— Готово ли е? — попита нетърпеливо. Издърпа стола, седна, приглади косата си и изпъна сако, за да не щръкне яката му. Подръпна вратовръзката си, сякаш да облекчи стегнатото си гърло. — Сега ще си събера мислите — каза той. Гласът му беше дрезгав от дългите години, в които крещеше заповедите си и пушеше любимите си кубински пури.

И сега му се искаше да запали една. Но в къщата нямаше никакви. Беше се отказал от този навик преди десет години, но от време на време, когато му беше нервно, внезапно усещаше, че копнее за пура.

В момента не само бе напрегнат, но и малко се страхуваше, което бе почти непознато чувство за него. Отчаяно искаше да направи нещо добро, преди да умре, което щеше да се случи скоро, много скоро. Дължеше поне това на името Макена.

Старомодната видеокамера с VHS касета лежеше на триножник срещу него. Цифровата камера беше точно зад нея и обективът ѝ бе насочен право към лицето му.

Той погледна зад камерите.

— Знам, че според теб цифровата камера е достатъчна и сигурно е така, но все пак си държа на старомодния начин с касетите. Не вярвам на тези дискове, така че с видеокасетата се подсигуриявам. Кимни, когато всичко е готово, и ще започна.

Той вдигна чашата, отпи и я остави. От хапчетата, които досадните доктори го караха да пие, устата му пресъхваше.

След няколко секунди всичко беше готово и той започна:

— Казвам се Комптън Томас Макена. Това не е последното ми завещание. Промених го преди известно време. Оригиналът е в сейфа ми, едно копие се съхранява в адвокатската фирма, която работи за мен. Има още едно копие, което, гарантирам ви, ще надигне грозната си глава, ако поради някаква причина оригиналът и копието на адвоката се загубят или бъдат унищожени. Не съм казвал на никого от вас за новото си завещание или за промените, които направих, защото не исках да прекарам последните си месеци в тормоз. Сега, когато лекарите ме увериха, че краят ми приближава и че не може да се направи нищо повече, искам... не, изпитвам нужда — поправи се той — да ви обясня защо съм сторил това... макар да не съм сигурен дали някой от вас ще ме разбере и изобщо ще му пука...

Ще започна с кратка история на семейство Макена. Родителите ми са родени, израснали и погребани в планините на Шотландия. Баща ми притежаваше доста земя... наистина доста — повтори той. Спря да се прокашля и отново отпи от водата, преди да продължи: — Когато почина, земята остана по равно на по-големия ми брат Робърт Дънкан Втори и на мен. С Робърт дойдохме в Съединените щати да следваме и двамата решихме да останем тук. Години по-късно Робърт ми продаде своята част от земята. Това, което му платих за нея, заедно с наследството му, го превърна в много богат човек, а аз станах единствен собственик на имота, наречен Глен Макена...

Не се ожених. Нямах нито време, нито желание. Робърт си взе булка, която не одобрявах, но за разлика от брат ми, аз не заплашвах и не мърморех, че е избрал жена, която не одобрявам. Казваше се Каролайн... гонеше парите му. Със сигурност никога не го е обичала. Все пак изпълни дълга си и му роди двама сина — Робърт Дънкан Трети и Конъл Томас...

А сега към най-същественото в нашия урок по история. Когато моят племенник Конъл избра да се ожени за момиче без положение в обществото, баща му се отказа от него. Робърт беше избрал за сина си друга жена — от влиятелно семейство, и се вбеси, че желанията му не се изпълняват. Жената на Конъл, Лиа, беше бедна като просяците по улиците, но на племенника ми не му пукаше за парите, които щеше да загуби. — Старецът изпуктя отвратено и продължи: — На Робърт му остана само първородният син, който никога не възразяваше на баща си и винаги правеше каквото му казваха...

През годините загубих следите на Конъл — продължи той. — Бях прекалено зает — добави като извинение. — Знаех само, че се е преместил в Силвър Спрингс, близо до Чарлстън. Но после чух, че загинал в катастрофа. Бях сигурен, че брат ми няма да отиде на погребението... но аз отидох. Не толкова от чувство за дълг, признавам си. Навярно просто съм бил любопитен да видя как се е устроил Конъл. Не казах на Лиа или на когото и да било, че съм там. Гледах от разстояние. Църквата беше пълна с опечалени. Дори отидох до гробището и видях Лиа с трите ѝ малки момичета, едното беше още бебе. Той замълча, защото си представи онази сцена. Не искаше никакви емоции да се появят на лицето му, така че отмести поглед от камерата за секунда. Изправи гръб на стола си и продължи: — Видях това, което исках да видя. Родът Макена щеше да бъде продължен чрез децата на Конъл... макар да беше жалко, че не бяха момчета...

Що се отнася до другия син на брат ми... Робърт Трети... брат ми го разглези... научи го да бъде безполезен. Не му позволи да има амбиции. В замяна брат ми доживя да види как първородният му син се пропива и умира рано...

Грехът на излишеството се предаде и на следващото поколение. Гледах как внуците на Робърт пропиляват наследството си и още по-лошо — как посрамват името Макена. Брайс, най-големият, върви по стъпките на баща си. Ожени се за добро момиче, Ванеса, но тя не можа

да го спаси от порока му. Стана пияница като баща си. Продаде всичките си акции, осребри ценните си книжа, пропиля всеки долар. Доста от парите са отишли за алкохол и жени, но само бог знае какво е направил с останалите...

Следващият е Роджър. Той е най-неуловимият — понякога изчезва за цели седмици, — но на моите източници не им отне много време да го проследят и да открият къде се губи. Оказа се, че Роджър се забавлява с комар. Според докладите, които ми дадоха, само миналата година е загубил над четиристотин хиляди. — Старецът поклати глава и продължи, сякаш думите оставяха лош вкус в устата му. — Още по-неприятното е, че се е забъркал с мафиоти като Джони Джакман. Дори само от това, че името Макена е свързано с главорез като Джакман, стомахът ми се присвива...

Юън, най-малкият, не може и не иска да контролира темперамента си. Ако не бяха скъпите адвокати, вече щеше да е в затвора. Преди две години преби човек почти до смърт...

Всички те ме отвращават. Паразити, които не са донесли нищо на този свят.

Старецът извади кърпа от джоба и попи челото си.

— Когато онези безполезни доктори ми казаха, че ми остават няколко месеца на този свят, реших да действам. — Той се обърна към страничното чекмедже и извади тънка черна папка. Отвори я в средата на бюрото и постави дланите си върху нея. — Възложих на един частен детектив да направи малко разследване. Исках да разбера какво е станало с децата на Конъл. Трябва да призная, че нямах големи очаквания. Предположих, че след смъртта на Конъл Лиа и момичетата й са били крайно притеснени финансово. Освен това не вярвах да са отишли в университет — ако изобщо бяха завършили гимназия. Оказа се, че греша и за двете. Застрахователната компания изплатила достатъчно обезщетение за смъртта на Конъл, така че Лиа успяла да остане в къщата заедно с децата си. Започнала работа като секретарка в частно училище за момичета. Заплатата била малка, но имало бонус. И трите момичета учили в училището и в гимназията към него, без да плащат таксата за обучение. — Той кимна с одобрение и каза: — Конъл очевидно е втълпил на Лиа колко е ценно доброто образование. — Той погледна за миг доклада в папката си. — Оказа се, че и трите са прилежни ученички. Никоя не е била двойкаджийка — натърти той.

Най-голямата — Кийра, получила пълна стипендия в добър университет и завършила с отличие. Получила втора стипендия и сега следва медицина и пак се справя добре. Средната дъщеря, Кейт, е предприемачът в семейството. Тя също е с пълна стипендия в един от най-добрите университети и завърши с отличие. Започнала свой бизнес още в гимназията и днес фирмата ѝ расте и е на път да пожъне голям успех. — Той отново погледна към камерата. Изглежда, тя най-много прилича на мен...

Изабел, най-малката, също е много интелигентна, но истинският ѝ талант е гласът ѝ. Доколкото разбрах, е много даровита. — Той почука с показалец по доклада. — Изабел възнамерява да учи музика и история в колежа и има желание някой ден да отиде в Шотландия, за да се запознае с далечните си роднини. — Той кимна. — Тази новина ме радва изключително...

А сега за промените в завещанието ми. — Тъглчетата на устата му се надигнаха в дяволита усмивка. Но тя бързо се стопи, когато той продължи: — Брайс, Роджър и Юън ще получат по сто хиляди долара в брой незабавно. Надявам се тези пари да бъдат използвани, за да се справи всеки от тях с проблемите си, но се съмнявам това да се случи. Ванеса също ще получи сто хиляди, както и тази къща. Заслужава поне това, задето търпя Брайс през всичките тези години. Тя донесе уважение за името Макена с благотворителната си дейност и с работата си в полза на обществото, така че не виждам защо трябва да я наказвам заради лошия ѝ избор на съпруг...

Сега за другите Макена. Приписах всичките си ценни книжа на Кийра. Падежите им са изброени в завещанието. Изабел, която се интересува от история като мен, ще получи Глен Макена. Разбира се, има някои изисквания и тя ще бъде информирана за тях своевременно. Това е всичко, което те ще получат от мен, но аз съм убеден, че съм повече от щедър.

Дишането му стана по-тежко и той спря, за да пийне вода и изпразни чашата, преди да заговори отново:

— Накрая, за основната част от моето състояние, моите активи, оценявани на стойност осемдесет милиона долара. Това е резултатът от работата ми през целия ми живот и той трябва да премине в кръвните ми роднини, но проклет да съм, ако го оставя на некадърните си племенници. Така че го оставям на Кейт Макена. Тя е най-

амбициозната от всички и също като мен знае стойността на парите. Ако тя приеме това наследство, то е нейно. Вярвам, че няма да го пропилее.

ВТОРА ГЛАВА

Сутиенът на Кейт Макена ѝ спаси живота.

Пет минути след като си го сложи, имаше желание да го свали. Изобщо не трябваше да позволява на сестра си Кийра да я убеждава. Вярно, че с него изглеждаше надарена и секси, но това ли искаше тази вечер? Тя е бизнес дама, за бога, не порно звезда. Освен това си е достатъчно надарена и без разните му там подпираци и избутващи гърдите кройки. И защо Кийра толкова се стараеше да я направи по-секси — както красноречиво се беше изказала. Толкова затлачен ли беше светският живот на Кейт? Очевидно сестрите ѝ бяха на това мнение.

Кийра беше най-голямата и бе свикнала да командва. Закле се на всяка цена да накара Кейт да си облече малката черна и прекалено впитва рокля. Изабел, третата сестра, взе страната на Кийра, както всъщност правеше винаги, а Кейт се предаде и облече копринената рокля само за да се отърве от тях. Когато двете я захапеха, нямаше спасение — бяха като лавина.

Кейт стоеше пред огледалото в антрето и подръпваше сутиена си в напразен опит да го намести така, че да не се впива толкова силно в ребрата ѝ. Погледна колко е часът и реши, че ако побърза, може да се преоблече, но точно когато се обърна и тръгна към стаята си, Кийра слезе по стъпалата.

— Изглеждаш страхотно — каза тя, след като огледа сестра си от главата до петите.

— А ти изглеждаш изморена — отбеляза Кейт. Под очите на Кийра имаше тъмни кръгове. Току-що си бе взела душ и русата ѝ коса капеше по раменете. Кейт не помнеше да е виждала сестра си да суши косата си дори с кърпа. Кийра нямаше и следа от грим, но изглеждаше прекрасно. Тя бе родена красавица, също като майка им.

— Аз съм студентка по медицина. Предполага се да имам недоспал вид. Това е едно от задължителните изисквания. Ще ме изключат, ако изглеждам твърде отпочинала.

Въпреки дребните крамоли, Кейт се радваше, че отново е с двете си сестри, макар за две-три седмици. След смъртта на майка си бяха прекарвали много малко време заедно. Кейт се върна в Бостън да довърши следването си, Кийра продължи да учи медицина в „Дюк“, а Изабел остана у дома с леля им Нора.

Сега Кейт си беше постоянно у дома, но след две седмици Кийра се връщаше в университета за следващия семестър, а Изабел заминаваше за първата си година в колежа. Промените са неизбежни, каза си Кейт. Животът продължава.

— Докато си вкъщи, трябва да си отделиш един ден и да отидеш на плаж... да си починеш. Вземи и Изабел със себе си — настоя Кейт.

Кийра се засмя.

— Добър опит. Няма да ми я прехвърлиш, дори и за ден. Цялото ми време ще отиде да разгонвам ухажорите й. Не, благодаря. Стига ми тормозът с телефонните обаждания. Особено от някакъв Рийс. Явно се мисли за гадже на Изабел. Тя казва, че два пъти са ходили на концерт и още няколко са излизали, но нищо сериозно. Спряла да се вижда с него, когато поискал нещата да се задълбочат. Сега той й звъни постоянно, иска да говори с нея и тъй като Изабел отказва обажданията му, става все по-войнствен. Много обичам Изабел, но понякога адски ми усложнява живота. Така че благодаря за предложението за плажа, но се отказвам.

Кейт пак дръпна сутиена си.

— О, много елегантно, нямам думи — вметна Кийра.

— Това чудо направо ще ме убие. Не мога да дишам.

— Изглеждаш страхотно, това не е ли по-важно от дишането? подразни я сестра й. — Търпи. За добра кауза е.

— Каква по-точно е каузата?

— Напоследък ти си моята кауза. И на Изабел също. Твърдо сме решили да те накараме да се поотпуснеш. Прекалено си сериозна, вредно е за собственото ти здраве. Лично аз смятам, че страдаш от синдрома на средното дете. Нали се сецаш, пълна си с комплекси и фобии и изпитваш постоянна необходимост да се доказваш.

Кейт реши да не й обръща внимание. Остави малката си чантичка-плик на масата и отиде до шкафа.

— Направо си като извадена от учебник — продължи Кийра.

— Хубаво.

— Изобщо не ме слушаш, нали?

Кейт се спаси от необходимостта да отговори, защото телефонът иззвъня. Докато Кийра бързаше към кабинета, за да вдигне, Кейт отвори вратата на гардероба и започна да търси дъждобрана си. В кухнята шумеше телевизорът и се чуваше приповдигнатият тон на мъжа, който съобщаваше прогнозата за времето и напомняше на зрителите, че Чарлстън все още е в разгара на топлинна вълна, каквато не е сполитала града от трийсет години. Ако температурите останеха толкова високи още само два дни, щеше да е нов рекорд. Заради тази възможност метеорологът направо се побъркваше от вълнение.

Обаче истинският проблем беше влажността. Въздухът бе тежък, застинал и гъст като лепило. От тротоарите и улиците се издигаше пара на талази, смесвайки се със смога, надвиснал като призрак над задъхващия се град. Един малко по-силен порив на вятъра щеше да изчисти небето, но в скоро време не се очакваха нито вятър, нито дъжд. Ако човек не е аклиматизиран, трудно можеше да си поеме дъх. Задухът изтощаваше и млади, и стари, и всички изпадаха в летаргично състояние. Повечето хора нямаха енергия дори да махнат с ръка, за да прогонят някой досаден комар.

Но колкото и непоносимо горещо да бе, партито, на което Кейт обеща да отиде, щеше да се проведе в двора на една частна художествена галерия. Събитието беше планирано преди седмици и бялата шатра бе издигната, преди да стане толкова задушно. Само едното крило на новопостроената галерия беше завършено, но то не можеше да побере очакваната тълпа.

Нямаше спасение от тази ситуация. Собственикът, Карл Бертоли, беше приятел на Кейт. Тя знаеше, че ще го засегне, ако не се появи на партито му. Заради натовареното движение пътуването от Силвър Спрингс, където живееше, до другия край на Чарлстън щеше да й отнеме повече от час, но Кейт не мислеше да остане дълго. Смяташе да помогне с последните приготовления и в разгара на партито да излезне. Карл щеше да е прекалено зает, за да забележи.

В галерията излагаха доста провокативните творби на една художничка от Хюстън и по този повод имаше протести и заплашителни обаждания. Карл беше изключително доволен. Той вярваше, че всяка реклама — и добра, и лоша — е от полза за бизнеса на галерията. Художничката, която се представяше под псевдонима

Канела, имаше доста последователи, макар Кейт да не проумяваше защо. Като творец Канела беше в най-добрия случай посредствена. Обаче отлично умееше да привлича вниманието към себе си. Постоянно говореха за нея в новините и беше готова на всичко, за да е център на събитията. В момента тя беше против всичко организирано. Когато не хвърляше боя по платната си, се опитваше не много убедително да събори правителството. Канела вярваше в свободната любов, свободната изява и свободното летене през живота. Обаче картините ѝ не бяха никак евтини. Направо си бяха възмутително скъпи.

Кийра се върна в коридора и каза:

— Пак се обади Рийс. Започвам да се плаша от него. — Млъкна, когато видя Кейт. Днес не се очаква да вали. Защо си навлякла този дъждобран? Навън е близо 40 градуса.

— Малко предпазливост не е излишна. Не искам роклята да се измокри.

Кийра се засмя.

— Знам какво правиш. Не искаш леля Нора да те види в тази рокля. Признай си Кейти. Страхуваш се от нея.

— Не се страхувам. Просто се опитвам да избегна една дълга лекция.

— Роклята ти не е неприлична.

— Ще реши, че е — каза тя и закопча дъждобрана.

— Ще бъде странно когато я няма тук да ни командва. Ще ми липсва.

— И на мен — прошепна Кейт.

Нора се местеше обратно в Сейнт Луис. Беше дошла в Силвър Спрингс, когато сестра ѝ се разболя, и остана да върти домакинството, докато Изабел завърши гимназия. Сега, след като Кейт се прибра у дома, а Изабел заминаваше за колежа, Нора беше готова да се завърне в дома си. Искаше да бъде близо до дъщеря си и внуците.

Нора беше като дар от Бога за тях трите и се грижеше добре, особено когато имаха най-голяма нужда от подкрепа. Но в някои отношения бе доста консервативна и според трите сестри беше вманиачена на тема секс. Кийра я наричаше преродена девица. След смъртта на майка им тя се самоопредели за морален настойник на момичетата. Според Нора всички мъже търсеха „знаете какво“ и беше

неин дълг да се погрижи мъжете да не го получат точно от нейните момичета.

Кейт надникна зад ъгъла. За щастие Нора не беше в кухнята, така че тя изключи телевизора, свали дъждобрана си и го метна на един стол. Взе ключовете и се отправи към гаража. Ако късметът останеше на нейна страна, щеше да потегли, преди Нора да се появи. Всъщност не се страхуваше от леля си, но когато Нора се отплеснеше, лекциите ѝ ставаха безкрайни. Понякога се проточваха повече от час. Кийра последва Кейт през кухнята.

— Внимавай довечера. Има доста побъркани, които не си падат по възгледите на Канела за правителството или религията. Тя всъщност не проповядва ли анархия?

— Този месец май да. Не следя подробно какво казва и прави, но не се тревожа за довечера. Осигурена е сериозна охрана.

— Значи Карл се тревожи.

— Не, по-скоро заради показността. Не мисля, че Канела вярва на някоя от глупостите, които ръси непрекъснато. Просто си търси как да вдига шум около себе си, това е всичко.

— Хората, които се чувстват засегнати от нея, не знаят, че тя го прави само за да се рекламира, а сред тях има някои наистина радикални групировки.

— Стига си се тревожила, няма да ми се случи нищо. — Кейт отвори вратата и влезе в гаража. От горещината вътре дъхът ѝ секна.

— Защо тръгваш толкова рано? В поканата пишеше от осем до полунощ.

— Асистентът на Карл се е обадил и ми е оставил съобщение да бъда там към шест.

Тя влезе в колата, която беше като пещ, и натисна дистанционното, за да отвори вратата на гаража. Кийра се провикна:

— Ще има ли кошници с подаръци от Кейт Макена?

— Разбира се. Карл настоява. Май ме възприема като един от своите проекти. Каза ми, че иска да може да разправя, че ме е познавал, когато съм била неизвестна — извика тя в отговор. — Сега затвори вратата. Така климатикът не може да разхлади.

— Вече се превръщаш в знаменитост. Супер, нали? — Кийра очевидно не очакваше отговор, защото затвори вратата след коментара си.

Точно в момента животът наистина беше доста сладък. Кейт имаше много време за мислене, докато пъплеше в натовареното движение. Макар още да не се бе прочула във всяко домакинство, определено напредваше. Смешно беше как едно малко хоби може да се превърне в толкова удовлетворяваща кариера.

Докато тя се опитваше да реши с какво точно иска да се занимава в живота си, се роди фирмата ѝ. Кейт учеше в последния клас на гимназията и се чудеше как да изкарва пари, за да купува подаръци за рождените дни на близките и приятелите си. По същото време наблягаше на химията в училище. Един ден влезе в учителската стая и видя на масата запалена свещ. Мирисът на мускус ѝ се стори много неприятен. Това ѝ подсказа идеята сама да си направи свещи. Но нямаше да бъде тя, ако повтаряше другите. Щеше да направи нещо уникално. Не можеше да е чак толкова трудно.

Залови се за работа, като използваше кухнята си за лаборатория. До края на зимната ваканция първата партида ароматизирани свещи бе готова. Оказаха се абсолютен провал. Кейт беше смесила подправки и билки, от които в кухнята миришеше на отходен канал.

Майка ѝ я прогони в мазето, но Кейт не се отказа от експериментите. Всяка свободна минута през онова лято тя продължи да работи по проекта си. Ровеше се в библиотеки, ходеше по лаборатории и в края на първата си година в колежа създаде най-прекрасните свещи с аромат на босилек и грейпфрут.

Намерението на Кейт беше да ги подарява, но съквартирантката ѝ и най-добра приятелка в колежа — Джордан Бюканън, видя пари в идеята. Джордан взе десет свещи, измисли им цена и ги продаде всичките за една вечер. Убеди Кейт да използва пълното си име като търговска марка за продуктите. Помогна ѝ с дизайна на логото и с проектирането на нестандартни кутии.

Чистите свежи аромати, комбинирани с осмогълните стъклени свещници, които Кейт откри, направиха свещите неустоими, а успеха — незабавен. Поръчките направо валяха. С помощта на още двама души, наети на непълен работен ден, Кейт се опита да изработи и складира възможно най-голямо количество свещи по време на лятната ваканция, но в един момент мазето стана тясно за начинанието ѝ и си нае помещение в другия край на града. Районът беше ужасен и затова наемът беше много нисък.

Когато завърши колежа, вече получаваше поръчки от всички краища на страната. Кейт осъзна, че управлението на бизнеса е слабото ѝ място, и реши да се върне в Бостън, да си завърши магистратурата. За да не спира работата, докато нея я нямаше, тя вкара майка си във фирмата, за да подписва чековете и да внася парите в банката. Тъй като Кейт наливаше печалбата си обратно във фирмата, парите не достигаха. Живееше с Джордан в апартамента ѝ в Бостън и често прекарваше уикендите с голямото ѝ семейство в дома им в Нейтънс Бей.

Беше постоянна битка, но Кейт успя да направи така, че фирмата да расте дори докато нея я нямаше. Когато майка ѝ се разболя тежко, Кейт изостави амбициите си, за да се върне къщи. През дългата и тъжна година от смъртта на майка им Кейт довърши магистратурата си и направи планове за разширяването на бизнеса.

След като се завърна окончателно в Силвър Спрингс, беше готова да изведе фирмата си на следващото стъпало в бизнеса. Добави към продуктите лосиони за тяло и три парфюма, наречени Лия, Кийра и Изабел — на майка ѝ и сестрите ѝ. Помещението, което нае, вече ѝ отесняваше и тя водеше преговори за промишлено хале, което беше много по-голямо и се намираше по-близо до дома ѝ. Мислеше да наеме и още хора. Една верига скъпи универсални магазини настояваше да продава всичките ѝ продукти и предлагаше да подпишат ексклузивен и изключително изгоден за нея договор.

Тогава всички тревоги за пари щяха да се забравят.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Първото нещо, което щеше да си купи, когато имаше малко излишни пари, беше автомобил с истински климатик. Постоянно се бореше с духалките в сегашната си кола, но без никаква полза. От тях излизаше само топъл въздух.

Чувстваше се спаружена, когато стигна до претенциозното имение на Карл. Той беше наследил Лайънгейт от баща си и в момента строеше галерия в рамките на имота. Електронно задвижваните железни врати бяха украсени с две масивни лъвски глави.

Мъж от охраната провери дали името ѝ фигурира в списъка на гостите и я пусна да влезе. Двуетажната къща на Карл се намираше на върха на виеща се алея за коли, но галерията, в която бяха изложени творбите на Канела, беше по средата на хълма, от южната му страна. До бялата каменна постройка имаше огромна шатра — също бяла.

Друг мъж от охраната ѝ посочи къде да паркира. Карл очевидно очакваше голямо стълпотворение, ако можеше да се съди по многобройната охрана и сервитьорите, които се стрелкаха между шатрата и сградата.

Кейт прекоси добре подстриганата морава, при което токчетата ѝ потънаха във влажната пръст. Почти стигна до каменната пътека, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Здравей, Кейт, скъпа, къде си? — долетя мелодичният глас на Карл.

— Тук съм, на моравата ти, Карл.

— А, страхотно!

— А ти къде си?

— В дрешника си. Чудя се дали да облека бял ленен костюм или блейзър на тънко райе и кремав панталон. Знам, че и в двата случая ще умра от жегата, но трябва да изглеждам ослепителен, заради всички критици, които ще бъдат тук довечера, нали така?

— Сигурна съм, че ще изглеждаш страхотно.

— Само исках да ти кажа, че няма да се появя още известно време. Трябва да побързам, да се облека и после да взема Канела от хотела ѝ. Лимузината ме чака. Искам да те помоля за една услуга. Ще провериш ли дали всичко в шатрата е както трябва? Няма да успея да я погледна, преди да пристигнат гостите, а искам всичко да е наред. С твоя безупречен вкус ти ще забележиш, ако нещо не е на място, сигурен съм. Искам всичко да е супер.

— С удоволствие — усмихна се на драматичния начин на говорене на приятеля си.

— Ти си душичка. Длъжник съм ти — каза Карл и затвори.

Кейт откри входа и влезе в шатрата. По периметъра ѝ бяха разположени климатици, които работеха с пълна сила, но засега от тях нямаше голяма полза, защото сервитьорите постоянно влизаха и излизаха и така помещението оставаше отворено за жегата навън. В единия край имаше огромни шведски маси, отрупани с пъстри композиции от цветя в кристални купи и блестящи сребърни плата. Малки маси с ленени покривки и бели сгъваеми столове заемаха останалата част от пространството. Всичко като че ли вървеше по план.

Кейт забеляза своите подаръчни кошници на една маса отзад. Бялата покривка стигаше до земята и отпред бе закачено логото на фирмата. Кейт бързо отиде да го намести и подреди кошниците в полукръг. Когато свърши, отстъпи крачка назад, за да се наслади на вида им.

Обиколи масата и посегна да си издърпа един стол, но после размисли. Сутиенът я побъркваше. Стягаше я като менгеме и я задушаваше. Вече не можеше да го понася и впрегна цялата си воля, за да не го разкъса, преди да е намерила тоалетна, където да го свали и изхвърли.

За нещастие дамската тоалетна беше заключена. Мъжката също. Почистваха се в момента. Кейт не би се поколебала да влезе въпреки поставените табели, но до вратите стояха хора от охраната и те със сигурност нямаше да я пуснат.

Какво да прави тогава? Кейт се огледа за празна стая, в която да се скрие. Нямаше такава. Тръгна обратно към шатрата изключително нещастна, но настроението ѝ се оправи, когато забеляза голяма кошница с цветя, поставена на земята точно под нейното лого на масата с подаръците. Трябваше да благодари на Карл, че се е сетил за това.

Беше адски задушно. Взе една програма и започна да си вее с нея вместо ветрило. Оставаха по-малко от два часа до пристигането на тълпата от гости и сервитьорите бързаха да сложат още преносими вентилатори. Кейт се дръпна в дъното на шатрата, за да не им се пречка.

Щом повдигна един край от платното на шатрата, за да влезе малко свеж въздух, забеляза отсреща групичка дървета, заобиколени от всички страни с пояс от гъсти храсти. Бинго. Знаеше точно какво ще направи. Можеше да се скрие в храстите и за секунди да откопчее и свали сутиена. Огледа се, за да се увери, че няма никой наоколо, и се отправи към дърветата.

След минута задачата беше изпълнена.

— Най-последно — въздъхна облекчено тя. Вече можеше да диша.

Това бе последната ѝ мисъл преди експлозията.

ТРЕТА ГЛАВА

Полицаяте я откриха свита на кълбо до дънера на стогодишен орех. На няколко крачки, закачен за една изкоренена магнолия, висеше сутиенът й. Никой не можеше да си представи как силата на експлозията беше изтръгнала черния дантелен сутиен, а бе оставила роклята й цяла. Ако не се брояха листата и пръстта по нея, роклята й беше непокътната.

Ударната вълна изрови огромна част от хълма и остави яма с големината на малък кратер на мястото на шатрата. Разразилият се след експлозията пожар изпепели всичко по пътя си, спускайки се като лава по хълма. Величественото орехово дърво беше разцепено чак до средата. Един масивен клон се бе отчупил и стоварил като арка над Кейт, скривайки я напълно. Клонът беше послужил като бариера пред късовете стъкло, метал, платно и дърво, носещи се из въздуха като куршуми от автоматично оръжие.

На почти километър разстояние къщите се бяха разтресли от експлозията или поне така твърдяха някои от обитателите им. Други сметнаха труса за земетресение и се бяха скрили под касите на вратите.

Беше цяло чудо, че нямаше жертви или сериозно ранени. Ако някой от персонала или гостите беше в шатрата в момента на експлозията, трудно биха идентифицирали трупа му.

Кейт със сигурност щеше да е мъртва. Стягащият сутиен я извади от самия център на експлозията. Истинско чудо беше, че всички части на тялото й си бяха по местата. Един от металните стълбове, които крепяха шатрата, се бе изстрелял като реактивен снаряд и се заби в стълбото на дървото над Кейт. Върхът му беше спрял на сантиметри от сърцето й.

Нейт Халинджър, наскоро назначен в чарлстънската полиция детектив, първи я забеляза. Вървеше по хълма, като се стараше да не се пречка на криминолозите, които събираха улики, когато чу наблизо да звъни мобилен телефон. Мелодията му напомни на филма за Хари

Потър, който гледа с племенника си. Докато стигна до разцепения орех, звъненето спря. Детективът си помисли, че телефонът е паднал някъде и когато коленичи, за да издърпа един клон, който му пречеше, забеляза красиво оформени крака.

Опита да се доближи до жената, за да види дали е жива. Дървото се олюля. Ако изобщо се помръднеше, щеше да смаже жената. Детективът спря да бута, когато чу стенанията ѝ.

Двама санитаря приближиха.

— Мили боже! Джордж, видя ли това? — попита единият.

— Кое? — партньорът му говореше с акцент от Бронкс. Започна да пълзи по корем, за да стигне до жената.

— Железният прът, човече. Виж го. Спрял е точно до гърдите ѝ. Имала е голям късмет.

— Ако се окаже, че не е на парчета, ще се съглася с теб, Райли. Тази жена има късмет.

Джордж беше петнайсет години по-стар от партньора си. Той обучаваше Райли и макар да му харесваше работата с него, постоянното бърбрене на младия мъж определено го нервираше. Райли обичаше клюките — което Джордж не одобряваше, — но понякога пускаше по някоя интересна информация.

Райли внимателно повдигна счупените клони и протегна ръка към жената.

— Чу ли? — прошепна той. — Според ченгетата мишената била художничката, но бомбата избухнала предварително. Чух един пожарникар да казва, че била прекалено мощна, но не съм сигурен какво значи това, а не посмях да питам, защото щяха да разберат, че ги подслушвам.

Двамата мъже не можаха да стигнат до затрупаната жена, затова повикаха помощ. Четирима силни полицаи успяха да повдигнат огромния разцепен ствол. След минута магнаха и тежките клони и отстъпиха място на санитарите. И двамата се удивиха, че жената няма счупени кости. За всеки случай ѝ сложиха шини и внимателно я преместиха на носилката.

Кейт бавно започна да се осъзнава. С мъка отвори очи. Със замъглен поглед видя трима мъже, надвесени над нея.

Имаше чувството, че е в хамак и вятърът я бута във всички посоки. Отново затвори очи и се опита да пребори гаденето, докато я

носеха надолу по хълма. Подуши, че нещо гори.

Нейт крачеше до нея.

— Ще се оправи ли? — попита той.

— Би трябвало — отвърна Райли.

— Докторите ще кажат — обади се Джордж.

— Тя може ли да говори?

— Вие кой сте? — попита Джордж.

— Детектив Нейт Халинджър. Може ли да говори? — повтори той.

— Има цицина като бейзболна топка на тила — отвърна Райли.

Другият санитар кимаше, но Нейт забеляза, че вниманието му е насочено към пациентката.

— Сигурно има сътресение на мозъка — каза той.

— Аха — кимна Нейт. — Но може ли да говори? — попита той с надеждата, че третия път двамата мъже ще отстъпят. — Казала ли е нещо?

— Не, още не е на себе си — отвърна Райли.

Мъглата в главата на Кейт започваше да се разсейва и тя почти изпита съжаление към себе си. Имаше чувството, че някой я е халосал по тила и опита да вдигне ръка, за да провери.

— Тя може да говори — прошепна с несигурен глас Кейт. — Може и да ходи.

Нейт се усмихна. Жената беше умница. Това му хареса.

— Можете ли да ми кажете името си?

Тя не посмя да кимне. Всяко движение засилваше болката в главата ѝ. Аспирин, помисли си. Един аспирин щеше да свърши работа.

— Кейт Макена — каза тя. — Какво се е случило?

— Експлозия.

Тя се намръщи.

— Не помня експлозия. Някой ранен ли е?

— Вие — отвърна Райли.

— Аз съм добре. Оставете ме да сляза.

Не обърнаха внимание на думите ѝ. Тя пак попита дали има ранени и Джордж отвърна:

— Само няколко драскотини и синини.

— Ще ми дадете ли един аспирин?

— Имате ужасно главоболие, нали? — попита Джордж. — Не можем да ви дадем нищо засега. Когато ви закараме в болницата...

— Няма нужда да ходя в болница.

— Определено днес не сте били в списъка му — отбеляза Райли. Тя го погледна недоумяващо.

— Моля?

— Ако бяхте в шатрата, щяхте да сте мъртва — обясни той.

Стигнаха до подножието на хълма и изчакаха един полицай да им отвори линейката.

— Ще дойда с нея до болницата — каза Нейт.

— Мисля, че няма проблем. Жизнените й показатели са добри.

Нейт подсвирна на полицая, за да привлече вниманието му, посочи линейката и се качи.

— Няма нужда да ме карате до болницата. Вече съм добре — настоя Кейт. — Колата ми е тук... някъде.

— Не трябва да шофирате в това състояние — каза Джордж.

— Шофьорската ми книжка е в колата, а чантата ми и... Тя осъзна, че говори неща, които не са важни, и млъкна.

— Дали ще можете да отговорите на няколко въпроса? — попита Нейт.

Гласът му й хареса.

— Разбира се.

— Кажете ми какво се случи.

Тя въздъхна.

— Не знам какво се е случило. — Защо не можеше да си спомни. Какво й имаше? Може би когато главоболието й минеше, щеше да се сети.

— Забелязахте ли някой странен на вид... някой, който не е бил на мястото си?

Тя затвори очи.

— Не... Съжалявам. Може би ще си спомня по-късно.

Знаеше, че това положение не му харесва.

— И никой не е бил ранен? — попита отново тя.

Той я увери.

— Сервитьорите и хората от кетъринга са били в сградата, за да подготвят подносите с храната. Собственикът на имота е бил в лимузина на път към хотела на художничката. Шатрата е била празна.

— Слава богу — прошепна тя.

— Ако беше станало по-късно, щеше да бъде истинска касапница — каза Джордж.

Детективът седеше срещу ѝ, сложил ръце на коленете си и сплел пръсти. Погледна я настойчиво и се приведе леко към нея.

— Опитай да помислиш, Кейт. Не забеляза ли нещо необичайно? Тонът му разсея мъглата в главата ѝ.

— Според вас не е било случаен инцидент, така ли?

— Не изключваме никоя възможност.

— Не може ли да е гръмнал някой климатик? — попита тя. — Навсякъде имаше кабели. Може някой да не е издържал на натоварването... — Тя млъкна и поклати глава. — Не е възможно да е това, така ли?

— И сто климатика не биха могли да причинят такива поражения.

Райли се наведе към Кейт и отново провери кръвното ѝ. Усмихна се и пусна ръката ѝ.

— Как е тя? попита Нейт.

— Стойностите са добри.

— Главата ми е по-добре — каза Кейт. Беше лъжа, но искаше да се прибере вкъщи.

— Въпреки това трябва да ви прегледат в болницата — настоя Джордж.

Халинджър затвори тефтера си и я огледа продължително. Осъзна, че я гледа втренчено и отмести поглед.

— Онова старо дърво е спасило живота ви. Ако не сте били зад него, нямаше да оживеете. Всъщност какво правехте там? На такова разстояние от шатрата и сградата?

Тя завъртя глава и примигна от болка. Определено се нуждаеше от аспирин.

— Отидох да се разтъпча. Не лъжеше, наистина се беше разтъпкала. Просто не искаше да обяснява защо.

— В тази жега? Аз бих тръгнал към сградата или нагоре към къщата, или дори в шатрата до някой от климатиците.

— Вие да — съгласи се тя. — Но аз не. Отидох да се разтъпча. Горещината не ми пречи. — Добре, това си беше лъжа, но малка и можеше да я преживее.

— Сама ли бяхте?

— Да.

— Хм. — Той я гледаше със скептично изражение.

— Ако някой е бил с мен, нямаше ли той или тя също да лежат в безсъзнание?

— Ако е останал по-дълго.

Преди тя да отговори, той попита:

— Колко време стояхте там?

— Къде там?

— Зад дърветата.

— Не знам. Не дълго.

— Наистина ли? — Сега скептицизмът пролича в тона му.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя.

— Криминолозите откриха нещо на около шест метра от вас.

— Какво нещо? — попита тя и на мига се досети. Заради удара по главата мисленето ѝ беше забавено.

— Елемент от облеклото — каза той. — Бельо. Поради което се чудех кой е бил с вас.

Тя усети лицето ѝ да пламва.

— Никой не е бил с мен. Питате ме за един черен сутиен, нали? И се чудите дали е мой? — Преди той да отговори, тя бързо продължи: — Наистина е мой. Дамската тоалетна беше заключена, а ми трябваше да се скрия някъде, за да го сваля. Видях дърветата и се отправих към тях.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо искахте да го свалите?

Помисли си, че той е изключително безцеремонен с въпросите и се поколеба да му го заяви, но вместо това реши да каже истината.

— Защото ме измъчваше.

— Моля?

Изведнъж всички в линейката се заинтересуваха живо от темата. Райли и Джордж очакваха обяснението ѝ.

— Заради банелите...

— Да?

Мили боже.

— Всяка жена щеше вече да е разбрала.

— А мъж не, така ли?

Той не се отказваше от дискусията. Кейт се запита дали нарочно иска да я притесни.

— Вие опитайте да носите такъв сутиен един час и повярвайте ми, ще искате да го свалите, където и да е.

Той се засмя.

— Май ще се наложи да ви повярвам.

— И това ли ще си запишете в тефтера? — Имаше хубава усмивка.

— Омъжена ли сте? — попита той. — Трябва ли да се обадя на съпруга ви?

— Не съм омъжена. Живея със сестрите си. — Тя опита да седне и чак тогава осъзна, че е стегната с каишки към носилката. — Трябва да им се обадя, ще се тревожат.

— Когато стигнем до болницата, аз ще им се обадя. — Той седна обратно на пейката и погледна през задното стъкло. — Почти стигнахме.

— Няма нужда да ходя в болница. Главоболието ми почти мина.

— Аха.

Провлеченият му отговор показва, че не й вярва.

— Не живеете в Чарлстън, нали?

— Не — отвърна тя. Знаеше, че той може вече да е разбрал адреса, телефона и всички други подробности за живота ѝ. Едно телефонно обаждане на колега, който е при полицейски компютър, щеше да му каже всичко, което би искал да знае.

— Живеем в Силвър Спрингс. Дотам се стига много бързо. Не познавате ли града?

— Не — призна той. — Току-що се преместих от Савана. Тук е доста спокойно. — Той се усмихна и добави: — Обикновено. Обзалагам се, че това ще е най-голямото вълнение за тази година.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Само ако можеше да е така.

Кийра и Изабел нахлуха тичешком в спешното отделение. Щом видя Кейт, Кийра се усмихна с облекчение. Изабел изглеждаше изплашена.

Лекарят от Спешното прегледа Кейт и я изпрати на скенер. Там обаче бяха претрупани от работа и тя чака два часа, докато приключат с нея. После я качиха отново в Спешното и я настаниха в една стая.

Кийра крачеше напред-назад в коридора. Изабел седеше на ръба на леглото и гледаше телевизия. По всички канали показваха репортажи за експлозията.

Веднага щом Изабел зърна Кейт, скочи на крака, разтревожено изчака да я настанят в леглото и се хвърли в обятията на сестра си.

— Добре си, нали? Така ни изплаши, но важното е, че си добре, нали?

— Да, добре съм.

Кийра взе дистанционното и повдигна горната част на леглото, така че Кейт да се облегне в седнало положение.

— Не ме виждаш тройна, нали? — попита Изабел.

— Ако те виждаше тройна, щеше вече да пищи. Една Изабел й стига — засмя се Кийра.

Кийра взе картоната на Кейт от поставката на таблата на леглото и започна да чете какво са написали лекарите.

— Позволено ли е да четеш това? — попита Изабел.

Кийра сви рамене.

— Ако искаха да не се чете, нямаше да го оставят. Пише, че ще те задържат една нощ за наблюдение.

— Знам — кимна Кейт. — Искам да се прибера вкъщи.

— Трябва да останеш... за всеки случай. Леля Нора още не се бе върнала от срещата си, но й оставихме съобщение. Без съмнение тя ще поиска да си донесе походно легло, за да остане на пост до теб през цялата нощ.

— Да не си е сцепила главата? — попита Изабел, надничайки през рамото на Кийра.

— Не мисля. Черепът ѝ е твърд като гранит.

Изабел хвана Кейт за ръката.

— Изплаши ме... ни. Изплаши ни. Не знам какво бихме правили без теб. Бях самотна, докато ти беше в Бостън. Кийра изобщо не си вдигаше главата от учебниците по медицина.

— Ще се оправи, Изабел. Стига си всявала паника. Изабел отиде до прозореца и седна на перваза.

— Добре, няма да всявам паника. Я кажи... кой беше онзи мъж с хората от линейката? Голям сладур.

— Никой мъж не обича да го наричат сладур — прозвуча един мъжки глас.

Сестрите не бяха забелязали, че Нейт стои на вратата.

Сепна се, когато и трите се обърнаха към него. По дяволите, никоя от тях не беше грозна. Лицето на Изабел веднага порозовя.

— Моля, влезте — каза Кейт. Тя го представи на сестрите си и изчака да ѝ обясни защо е дошъл.

— Забравих да ви дам визитката си — поясни той. — Ако имате нужда от нещо или си спомните нещо, колкото и незначително да ви се струва, искам да ми се обадите.

— Непременно.

Той се поколеба, но не се сети за нищо друго, което да попита или каже, за да се задържи в стаята.

— Как е главата ви?

— По-добре.

Той кимна.

— Добре тогава.

Насочи се към вратата, когато Изабел извика:

— Може ли да ви попитам нещо, детектив Халинджър? — Тя пристъпи към него и се усмихна.

Кейт и Кийра се спогледаха. Изабел пусна в действие чара си, на който никой мъж не можеше да устои. Тя отметна коса и направи още една крачка към детектива.

— Разбира се — кимна той. — Какво искате да знаете?

— Полицията възнамерява ли да постави под охрана художничката Канела?

Той се облегна на касата на вратата.

— Защо питате?

Тя кимна с глава към телевизора.

— Тя е във всички новини и настоява за полицейска охрана, което е доста иронично, като се замислите. Досега не спираше да ругае полицията. Един репортер цитира в новините някои от ужасните неща, които е казвала преди. Мисля, че беше заявила, че всички сте били хрантутници или нещо такова. Не знам защо някой не я е осъдил досега. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи: — Канела твърди, че експлозията е от бомба, предназначена да я убие. Казва, че се опитват да ѝ затворят устата заради политическите ѝ възгледи... и заради изкуството ѝ.

— Смята, че някой се опитва да я убие заради картините ѝ? Толкова ли са лоши? — попита Кийра. Тя се засмя и поклати глава. Изабел се намръщи.

— Не е смешно. На стената зад нея висяха няколко картини и по време на интервюто тя постоянно ги сочеше. Според мен си правеше реклама.

— Вече определиха ли причината за експлозията? — попита Кийра. Нейт се обърна към нея.

— Още не сме сигурни за вида, но определено е било бомба. Специален екип се занимава с това.

Той отново погледна Кейт.

— Ако си спомните нещо... — каза и се отправи към вратата.

Кейт кимна.

Изабел изчака, докато той се отдалечи достатъчно и се обърна към сестрите си.

— Много е готин, нали?

— Да, определено е готин — съгласи се Кийра. — Но е прекалено стар за теб. Минал е трийсетте. И...

Изабел скръсти ръце.

— И какво?

— И се интересува от Кейт.

Кейт не обръщаше внимание на разговора, докато не чу да се споменава името ѝ.

— Защото съм свидетел — намеси се тя. — Интересува се от мен като свидетел. Нищо повече.

— Не е прекалено стар за мен — настоя Изабел. — Чудя се дали е женен. Не забелязах да носи халка.

— Стига — скастри я Кийра. — Той не се интересува от теб.

Изабел не обърна внимание на сестра си.

— Трябваше да го попиташ, Кейт.

— Бях в безсъзнание, за бога! — Тя се облегна предпазливо на възглавницата си. Главата ѝ пулсираше болезнено, но разговорът, колкото и да беше абсурден, успяваше да я разсее. — Кога е трябвало да го попитам? Докато бях в линейката?

— Разбира се че не. Само казвах...

— Да?

— Че изпусна още една възможност.

— Сигурно се шегувах. — Щеше да се изсмее, ако главата не я болеше толкова.

— Със сигурност не се шегувам. Кълна се, не помня кога за последен път си имала сериозна връзка. Всъщност не мисля, че изобщо си имала...

— Кейт, скъпа! — провикна се от вратата Карл Бертоли.

Той изчака всички погледи да се обърнат към него и влезе. Карл адски си падаше по грандиозните появи, независимо от случая. Изабел се развълнува да го види отново. Беше го срещала само веднъж, когато той се отби у тях да вземе Кейт за някакво важно събитие, и ѝ направи силно впечатление. Карл беше толкова превзет, толкова цветущ. Изабел каза на Кейт, че сигурно има по едно наметало за всичките си зимни костюми, с които ходи на приеми.

Той стисна ръката на Кейт между дланите си и се наведе да я целуне по челото.

— Бедничката ми, бедничката ми. Такъв кошмар, пълен кошмар. Цяло чудо е, че никой не е убит при експлозията. Казвам ти, ако не бях с бял костюм, щях да коленича и да благодаря на Бог за това.

Кийра се закашля, за да прикрие смеха си. Кейт издърпа ръката си и каза:

— Нали помниш сестрите ми — Кийра и Изабел?

— Разбира се, че ги помня. — Той се усмихна широко и продължи: — Надявам се, че не вините мен за случилото се. Изобщо не трябваше да позволявам на онази побъркана художничка да излага творбите си при мен. Предупредиха ме, но не вярвах някой да взема

тази жена на сериозно. — Той отново се обърна към Кейт и добави: — Така че май вината наистина лежи на моите плещи.

Той искаше да бъде утешен, но Кейт нямаше желание за това.

— Карл, полицията ще се погрижи за това. Няма как да си знаел, че някой ще стигне до такива крайности.

— Много мило, че го казваш. Знаеш ли, че галерията е непокътната? Не е паднал дори камък. Не е ли невероятно? На моравата имам яма с големината на плувен басейн, ще трябва да се погрижа за нея, но като се замисля колко по-зле можеше да е... — Той замълча, повдигна рамене и я потупа по ръката. — Сега, като съм спокоен, че си ми простила, ще те оставя да си почиваш. Ако имаш нужда от нещо, каквото и да е...

— Непременно ще ти се обадя.

Той ѝ отправи още една ослепителна усмивка, поклони се на Изабел и Кийра и излезе от стаята.

Кийра и Изабел не откъсваха поглед от празната рамка на вратата. Сякаш с неговото заминаване енергията в стаята беше изсмукана.

— Карл е интересна птица отбеляза Кийра. — Малко мелодраматичен, но определено интересен.

— Леля Нора беше силно впечатлена — добави Изабел. — Каза ми, че ѝ напомнял за младия Джордж Хамилтън. Когато я попитах кой е Джордж Хамилтън, много ми се ядоса и каза, че не била толкова стара. Нямам представа какво имаше предвид. Хей, Кейт, какво ще кажеш за Карл?

— Какво да кажа за него?

— Не се разсейвай. Обсъждахме твоя любовен живот.

— Аз не. Ти го обсъждаше.

Изабел не обърна внимание на поправката.

— И тъй като няма изгледи ти сама да направиш нещо по въпроса, се чувствам длъжна да помогна.

Кийра избухна в смях.

— И мислиш, че от Кейт и Карл може да излезе двойка?

Кейт направи гримаса, опитвайки да сдържи смеха си.

— Не само че Карл не е мой тип, но е и сгоден. Годеницата му възприема много по-спокойно странностите му, отколкото аз бих могла.

Изабел се изчерви.

— Добре, може би не. Но, Кейт, ти имаш нужда от някой по-спокоен, за да балансира твоята пренапрегнатост.

— Няма такава дума — обади се Кийра.

— Моля те, смили се над мен — помоли я Кейт. — Заведи Изабел у дома.

— Добре, тръгваме си. Обади ми се сутринта да ми кажеш кога да те взема.

Изабел изобщо не се засегна, че Кейт иска да се отърве от нея. Тя се отправи към вратата, но се спря.

— И да не си посмяла друг път да ме плашиш така. Обещай ми, Кейт.

Кейт откликна на искрения ужас в гласа ѝ.

— Обещавам...

Изабел кимна.

— Добре. — Тя въздъхна и добави: — Сега, като се завърна у дома за постоянно, нещата ще си бъдат постарому.

ПЕТА ГЛАВА

Кийра прибра Кейт у дома следващия следобед. Спряха на алеята пред къщата точно когато куриер от някаква счетоводна къща чукаше на вратата им. Когато Кийра се подписа за пратката, куриерът пусна дебел пакет в ръцете на Кейт.

— Познай какво ще правим довечера — каза Кейт, като отвори вратата и се отправи към кухнята. Разряза плика с нож и изпразни съдържанието му на масата.

Изабел последва сестрите си в кухнята.

— Какво е това? — попита тя, след което се скри зад вратата на хладилника, за да си потърси нещо за хапване.

— Сметки — отговори ѝ Кийра. — Накарах Тъкър Симънс, експерт — счетоводителя, да изпрати всички финансови документи и сметки на мама.

Изабел затвори хладилника и се приближи до масата със стрък целина.

— Защо ни пращат сметките сега?

— Когато мама се разболя, се уговори с господин Симънс да поеме грижите за сметките в продължение на година след смъртта ѝ. Казах ѝ, че аз мога да се справя с това, но тя настояваше, че ще ми бъде прекалено трудно да движа нещата от Бостън. Знаеш, че е невъзможно да спориш с мама.

— Имаме ли достатъчно пари да платим всички тези сметки? — попита Изабел, като посочи купчината със стръка целина.

— Сега ще разберем — отвърна Кийра. — Мама беше толкова потайна по отношение на бюджета си. Винаги когато я питах как е с парите, тя отвръщаше едно и също: „Справяме се чудесно“.

— И на мен така ми казваше — добави Кейт. — Това направо ме вбесяваше.

Изабел за разлика от сестрите си се въздържа от критика.

— Просто беше предвидлива. Не искаше да се тревожим за пари. Тя искаше ти, Кийра, да се фокусираш върху медицината, а ти, Кейт —

да завършиш магистратурата си. Вие не се нуждаехте от пари, защото си имахте стипендии. Но мен и Нора ни издържаше мама и искаше да не се тревожим. Затова постъпваше така. Сигурна съм.

— Чудя се колко пари са й останали — каза Кийра, без да обръща внимание на защитата на Изабел за финансовите решения на майка им. — А знаем ли още колко време ще получаваме пенсията на мама?

Кейт поклати глава.

— Не знам дори колко е била месечната й пенсия. Тя отказваше да обсъжда това с мен. Ще намерим отговорите в тези извлечения.

— Не се тревожа — каза Изабел. — Дори ако е трябвало да изразходим всички пари, Кейт ще измисли нещо.

— Защо аз?

— Защото Кийра трябва да завърши последната година от следването си, а и тогава няма да се върне у дома, а аз заминавам за колежа след седмица, така че тук оставаш само ти. Освен това вие с Кийра сте мозъците в това семейство. Знаете ли какво? Едно време се мислех за глупава, защото не ме слагаха в групите за надарени деца и не получавах само максимални оценки на тестовете, но мама ми каза, че съм нормална. Да, нормална — настоя тя, сочейки с целината към Кейт. — Вие двете сте ненормалните. Не искам да наранявам чувствата ви, но и двете сте доста... смотани.

Кейт се засмя.

— Мама никога не ни е наричала ненормални или смотани.

Изабел се намръщи.

— Но не ви е наричала и нормални. Какво правиш, Кейт?

— На теб на какво ти прилича? Отварям сметките. Ще се залавям за работа.

— Не го прави сега. Всичко това може да изчака до след вечеря — настоя Кийра. — Изглеждаш уморена. Иди малко да си починеш. Сметките няма да избягат.

Кейт не влезе в спор. Болката в главата я измъчваше, освен това й се искаше да си вземе душ и да смени панталона и копринената блуза, които Кийра й донесе в болницата, така че се отпрати към стаята си.

След като излезе от банята, облече къси панталонки и една стара тениска, сви се на кълбо в леглото и заспа.

Събуди се от звуците, които идваха откъм кухнята, където бяха сестрите ѝ и леля им. Усети уханието на печено пиле и ябълков пай.

Кухнята беше точно под нейната стая, така че се чуваше и бърбенето им.

— Кийра, двете с Изабел ще почистите тази вечер, аз закъснявам — каза леля ѝ.

— Тази вечер какво ще правиш, лельо Нора? — попита Изабел.

— Групата ми за взаимопомощ, любопитке.

Откакто се помнеха сестрите, леля Нора винаги се събираше с някаква група за взаимопомощ. Години наред беше посещавала такава организация в Сейнт Луис, а веднага след пристигането си в Силвър Спрингс се присъедини към групата за взаимопомощ в местната църква. Никой не знаеше точно каква кауза защитава леля им през всичките тези години, но бяха достатъчно разумни да не питат. Бяха чували безброй пъти речта ѝ за правото на лични тайни.

От друга страна, на тях тя не позволяваше никакви лични тайни. Държеше да знае къде са във всяка една минута.

— А ти къде ще ходиш тази вечер? — Кейт чу леля си да пита Изабел.

— Тази вечер пея в „Голдън Медоус“ — отвърна момичето.

— Със сигурност ще липсваш на хората в старческия дом, когато заминеш за колежа.

— Те ще ми липсват повече — увери я Изабел. — Толкова са мили с мен.

— Събуди ме, когато се прибереш — нареди Нора.

— Вече не съм дете — опита се да възрази Изабел. — Няма нужда да...

— Обещах на майка ти да се грижа за теб и точно това правя. Когато заминеш за колежа, ще приема, че не си дете — прекъсна я Нора.

Кейт чу, че се отваря задната врата.

— Забравих да ви кажа — продължи Нора. — От транспортната компания ми смениха датата. Ще се появят тук в петък. Очаквам да ми помогнете за багажа.

— Разбира се, че ще ти помогнем — обеща Кийра.

— Това значи ли, че заминаваш в петък? — попита Изабел.

— Да, означава. Но не си мислете, че се отървявате от мен завинаги, защото ще идвам да ви наглеждам толкова често, колкото преди посещавах дъщеря си. Просто сега ще живея там, вместо тук. Стига сме говорили за това. Ще закъснея заради вас.

Кейт чу как вратата се затвори. Стана от леглото, наплиска лицето си с вода и слезе.

След вечеря Изабел изчезна бързо, а Кийра отиде да купи някои неща от супермаркета, така че Кейт реши да се заеме с документите, които ѝ изпрати счетоводителят.

Започна с един голям плик от Съмит Банк. Кейт не знаеше, че майка ѝ е имала вземане-даване с тази банка. Разплащателната сметка за домакинството беше в местната банка в Силвър Спрингс. Кейт реши, че може документите да са свързани с пенсията. Имаше няколко фактури, копия от молба за заем и най-отгоре писмо от господин Едуард Уолъс, старши инспектор „Кредити“.

Кейт прочете писмото и прегледа документите за кредита.

Не — прошепна тя. — Трябва да има някаква грешка. — Прочете писмото още веднъж. Не можеше да повярва на това, което четеше, отказваше да го проумее.

Но знаеше, че е истина, защото на него стоеше подписът на майка ѝ.

— Мили боже — прошепна тя. — Мамо, какво си направила? Какво си направила?

Нямаше пенсия, нямаше осигурителен фонд, нямаше застраховка, нямаше спестявания. Майка ѝ беше изтеглила тригодишен кредит с огромна погасителна вноска от почти триста хиляди долара, срокът за която изтичаше след четири седмици.

Бе заложила всичко, което притежаваше, като обезпечение на кредита и всичките им активи щяха да преминат в ръцете на банката, ако плащането не се направи.

Един от активите беше фирмата на Кейт. Другият бе търговската ѝ марка.

ШЕСТА ГЛАВА

Кейт беше като побъркана. Държеше писмото от банкера и копията на документите за кредита с подписа на майка ѝ и крачеше напред-назад из кухнята. Беше прочела документите поне пет пъти и още не можеше да повярва на случилото се.

Ако документите бяха редовни — а те, разбира се, бяха, нямаше причина да смята, че не са, — майка ѝ беше заложила абсолютно всичко. Всичко!

— За бога, мамо, къде ти е бил умът?

Дали майка ѝ е осъзнала какво е направила? Дали е обмислила последиците?

Сега Кейт разбра защо майка им отказваше да обсъжда финансовото си състояние. Не искаше да научат истината.

Кейт се луташе между гнева и тъгата, докато се опитваше да проясни главата си и да измисли някакъв план за бъдещето. Отиде до прозореца в кухнята и погледна за колата на Кийра. Щеше да съобщи новината на сестра си веднага щом се върнеше. Може би двете щяха да измислят нещо.

След като изминаха няколко минути, а Кийра още я нямаше, Кейт промени решението си. Въпреки че щеше да бъде облекчение да прехвърли част от грижите на сестра си, това нямаше да промени нещата. Освен това на Кийра ѝ оставаха още само няколко дни ваканция до следващия тежък етап от следването в медицинския университет. Нямаше друга ваканция през следващите осемнайсет месеца. Тази новина само щеше да увеличи стреса ѝ и да я лиши от сън. Сутринта щяха да имат достатъчно време да обсъдят с нея тази история... ако Кейт решеше изобщо да я обсъжда.

А Изабел? Ако кажеше на Кийра, трябваше ли да каже и на Изабел? Ами колежът? Откъде щеше да намери Кейт парите за следването на Изабел?

Трябваше да има някакво решение. Кейт седна на масата, взе химикал и лист хартия и отново провери сметките.

Звънецът на вратата я прекъсна. Надникна през тясното прозорче до входната врата и видя симпатичен мъж да пристъпва от крак на крак.

Отвори вратата.

— Да?

Той направи крачка към нея и тя инстинктивно се дръпна, за да избегне мириса на изветряла бира. Вонеше. Очите му бяха кръвясали.

— Изабел тук ли е?

— Няма я.

— Къде е? — настоя заплашително мъжът.

— Вие кой сте?

— Рийс. Рийс Крауел. Та къде е тя?

Беше към трийсет и пет годишен. Носеше кафеникав панталон и риза с навити ръкави. Тъмната му коса беше зализана назад и откриваше ъгловатото му лице, но въпреки това бе красив като герой от сапунен сериал. Кейт не го бе виждала досега и се изненада, че Изабел е излизала с някой толкова по-голям от нея. Определено трябваше да обсъдят това по-късно.

Рийс направи още крачка към Кейт. Тя не беше отворила вратата достатъчно широко, за да може да влезе... освен ако не минеше през нея. Ако съдеше по изражението му, можеше да се очаква и това.

— Знам, че е тук настоя той. — Искам да я видя.

— Изабел не си е вкъщи — отвърна твърдо Кейт. — И каза, че не иска повече да те вижда.

— Ние ще се женим.

Мъжът определено бе превъртял.

— Не, няма да се жените. Изабел заминава да учи в колеж, а ти ще я оставиш на мира.

Той сви юмруци.

— Ти си виновна. Изабел не би ми причинила такова нещо. Заради теб стана така. Изабел каза, че искаш да учи в колеж. Тя се отказва от кариерата си заради теб и другата кучка — сестра ти.

Кейт нямаше намерение да спори.

— Изабел гледа напред, време е и ти да направиш същото.

Той опита да я бутне и да влезе, като започна да крещи името на Изабел. Кейт не помръдна и подпря вратата с крак.

— Ако не си тръгнеш веднага, ще повикам полиция — предупреди го тя.

— Нищо не разбираш, нали? Тя е моя. Заминаваме за Европа следващата седмица и ще се оженим, преди да се върнем. Вложих прекалено много време в кариерата ѝ на певица, за да те оставя сега да попречиш.

Пак се засили срещу нея и този път тя го отблъсна с цялото си тяло. Затръшна вратата и сложи резето.

Кейт се облегна на вратата, а Рийс започна да блъска по нея и да крещи грубости. Спря за момент, сякаш да види дали вратата няма внезапно да се отвори, и после отново започна да блъска и да вика. Кейт стоеше от вътрешната страна, ужасена, че той ще разбие вратата.

Изведнъж блъскането спря и Рийс изкрещя колкото му глас държи:

— Това не е краят, кучко! — После настана зловеща тишина. Кейт изчака още секунда, надникна през прозорчето до вратата. Рийс крачеше с олюляваща се походка през моравата. Зави по тротоара и продължи.

Сърцето на Кейт щеше да изскочи от гърдите. Тя се втурна към телефона, за да се обади на полицията, после размисли. Какво щеше да им каже? Освен че беше пиян и отвратителен, Рийс не ги заплаши директно и не причини никакви щети. Може би когато изтрезнее, ще се вразуми.

Но последните му думи отекваха в главата ѝ.

— Това не е краят!

СЕДМА ГЛАВА

Телефонът извънтя посред нощ.

Кейт беше будна. Изобщо не бе заспивала. След като Кийра и Изабел се върнаха у дома, тя им разказа за инцидента с Рийс. Като видя тревогата и страха, които се изписаха на лицата им, реши да им спести финансовите проблеми, които им се бяха стоварили. Стигаха им толкова тревоги за една вечер. Нямаше да ги товари с повече.

Прегледа документите безброй пъти с надеждата да открие някакво решение, преди да съобщи за проблема на сестрите си. Звънът на телефона я откъсна от мислите ѝ и тя грабна слушалката, за да не събуди останалите в къщата. Никой не се обаждаше с добри новини в два часа през нощта. Когато вдигна, се изплаши, че пак е Рийс.

— Събудих ли те? — попита Джордан.

Кейт издиша с облекчение.

— Не, съвсем будна съм. Какво става?

— Защо не отговаряш на имейлите си? Седя на компютъра от девет часа.

— Извинявай. Преглеждах разни сметки.

Кейт долови напрежението в гласа на Джордан и разбра, че нещо не е наред. Трябва да беше нещо ужасно, иначе тя нямаше да звъни посред нощ. Добрите новини можеха да изчакат до сутринта.

Кейт знаеше, че няма смисъл направо да пита какъв с проблемът. Джордан беше най-добрата ѝ приятелка и Кейт знаеше, че, поставена под натиск, Джордан просто се затваря в себе си.

— Какво става при теб? — попита Джордан.

— Нищо особено. Обичайните неща.

— Какви обичайни неща? Кейт, имам нужда малко да поговоря за банални неща. Става ли?

Боже, новината определено беше лоша. Кейт я усети като юмрук в корема.

— Добре — каза тя. — Преглеждах сметките и познай какво открих? Няма значение, не се мъчи да гадаеш. Преди да умре, мама е

заложила пред една банка къщата, колата, всички активи, включително фирмата ми и търговската ми марка. Изтеглила е огромен заем и през последните три години е плащала само лихвите. Погасителната вноска трябва да бъде направена след трийсет дни. А освен това вчера едва не хвъркнах във въздуха.

— Липсват ми разговорите с теб.

— Не чу и дума от това, което казах, нали?

— Извинявай, какво каза?

Въпросът не беше шега. Джордан звучеше, сякаш се намира на милион километри разстояние. Възелът в стомаха на Кейт стана още по-голям.

— Казвах, че тук е горещо, горещо и влажно. Какво става с теб?

— Имам бучка.

Две кратки думи — и всичко се промени за миг. Забрави тревогите за къщата, сметките и таксата за колежа, единственото важно беше приятелката ѝ.

— Къде? Къде е? — постара се да не звучи паникьосано.

— В лявата ми гърда.

— Ходи ли вече на лекар? Правиха ли ти изследвания?

— Да. Насрочили са ми операция за петък сутрин. Хирургът искаше да направи биопсия утре, но не се съгласих. Ще ти трябва време да дойдеш тук... нали? — Сега звучеше като малко момиченце, изплашено до смърт малко момиченце.

— Разбира се. Ще дойда утре.

— Ще ти запазя билет. Ще ти пусна точния час и номер на полета по имейла и ще те чакам на летището.

Джордан се съсредоточаваше върху подробностите, за да запази самоконтрол. И тя би постъпила така. Единственият начин да се пребориш със страха е да контролираш ситуацията.

— Ще те чакам при лентата за багажа.

— Добре, разбрахме се. — Кейт беше толкова потресена, че не се сети какво друго да попита. Ръката я болеше и тя осъзна, че е стиснала слушалката с всичка сила.

— Виж, реших да не съобщавам на нашите поне засега. Ще им кажа, след като разбера какво точно е положението. Не мога да понеса да закръжат около мен. На мама и татко наистина им се събра доста последните месеци. Колкото и да се гордеят с братята ми, това, че

всичките са полицаи, си казва думата. Когато простреляха Дилън, мама и татко се състариха с двайсет години. Известно време изобщо не бяхме сигурни дали ще оживее. И ти беше там. Знаеш колко беше тежко.

Тръпки полазиха Кейт.

— Да, помня.

— Знаеш как се отрази стресът на всички, особено на родителите ми. Сега вече се успокояват, защото Дилън си е вкъщи и се оправя. Точно в деня, когато ми съобщиха за бучката, мама се обади и ми каза, че са минали осем месеца от онова ужасяващо позвъняване и че чак сега вече може да си поеме спокойно дъх. Какво трябваше да й кажа, Кейт? Да се стегне за нова лоша новина? Че я чака поредният ужас?

— Не знаеш дали ще бъде лоша новина или...

— Да, но неизвестността изнервя още повече. Най-добре да изчакам, докато науча... всичко.

— Както кажеш...

— Освен това Дилън е платил на мама и татко един морски круиз.

— Много мило от негова страна.

— Шегуваш ли се? Просто искаше да му се махнат за малко от главата. Мама направо го побърква, ходи му на посещения поне по веднъж на ден и му носи храна. Той не е свикнал да го глезят толкова.

— Ами сестра ти? Знам колко сте близки двете със Сидни. Няма ли да й кажеш?

— Забрави ли? Тя е в Ел Ей. Започва актьорската школа само след две седмици, в момента тъкмо се установява.

— Да, вярно, актьорската школа. Бях забравила.

— Ако Сидни знаеше за операцията ми, щеше да се прибере у дома, а не искам да го прави. Ако положението е лошо, разбира се, и тя, и мама ще научат веднага.

— Да.

— Но засега знаем само ти и аз. Нали?

— Разбира се.

Говориха още няколко минути и се сбогуваха. Кейт спокойно събра всички документи от масата и ги сложи в един дълбок панер за дрехи. Искеше да ги пхне в кофата за боклук, но това нямаше да реши нищо.

Все още имаше малко време, преди всичко да се сгромоляса и кредиторите да почукат на вратата им. В разплащателната сметка имаше достатъчно пари за текущите разходи. Когато се върнеше от Бостън, щеше да измисли какво да прави. Дотогава нямаше да казва на сестрите си нищо за финансовата катастрофа.

Изгаси лампите и занесе панера с документите в стаята си. Пъхна го в дрешника и се приготви за лягане.

Разплака се чак когато се пъхна под завивките.

ОСМА ГЛАВА

Джордан никога не бе пристигала навреме за нищо в живота си и днешният ден не бе изключение.

Кейт чакаше с багажа си до вратите на летището, когато приятелката ѝ се появи при изхода за пристигащи.

Джордан спря колата, без да гаси двигателя, отвори багажника и слезе да прегърне Кейт.

— Толкова се радвам, че си тук.

— И аз.

— Знаех, че ще дойдеш.

— Разбира се.

Един полицай направи знак на Джордан да потегля. И Кейт, и Джордан мълчаха, докато не се озоваха на отбивката от магистралата, която водеше към апартамента на приятелката ѝ.

— Много ли закъснях? — попита Джордан.

— Само петнайсет минути.

Тя хвърли поглед на Кейт и се усмихна.

— Изглеждаш ужасно.

— Ти изглеждаш по-зле от мен.

Кейт я дразнеше. Джордан винаги изглеждаше красива. Въпреки че косата ѝ беше тъмнокастениява, тенът ѝ бе като на червенокоса жена. Лицето ѝ беше американският, обсипан с лунички тип, като на модел на Ралф Лорън, но не и днес. Днес беше много бледо. Дори луничките ѝ бяха избледнели.

— Нищо чудно, че сме толкова добри приятелки. И двете сме безпощадно откровени.

Джордан се съсредоточи за момент върху движението, после се престрой в средната лента и продължи разговора:

— Много ми се иска да се преместиш тук.

— Много харесвам Бостън, но...

— Знам. Трябва да поддържаш огъня в семейното огнище, заради сестрите си.

— Най-вече заради Изабел, и то за известно време. Тя заслужава да има семейство и дом. От трите ни Изабел беше най-близка с мама и за нея бе най-трудно да свикне.

— В Уинтроп ли отива да учи, да не е променила решението си?

— Не е. Много е развълнувана. Това е идеалното място за нея. — *Ако успея да осигуря парите за таксата за обучение за повече от един семестър*, добави тя мислено. — Надявам се, че като се отдели от дома и отиде в колежа, ще стане малко по-зряла. Мама винаги се отнасяше с нея като с малко дете.

Джордан кимна.

— Тя е най-малката в семейството, но има глава на раменете. Ще се справи.

— Много ли си изплашена, Джордан?

Рязката смяна на темата не изненада приятелката ѝ. И нейният ум работеше като този на Кейт, скачаше от една мисъл на друга.

— Много.

— Какво ти каза лекарят?

— Ходих при трима различни, всичките пипаха, натискаха, взеха ми цяла кофа кръв.

— Интересен образ.

— Трябва да ме подготвят за най-лошото.

Кейт кимна.

— Какво ще стане утре?

— Д-р Купър ще направи операцията. Обсъди всички варианти с мен. Ще направи биопсията... и после ще решим.

Кейт си пое дълбоко дъх. Знаеше, че трябва да се държи. Приятелката ѝ имаше нужда от нея и тя трябваше да бъде силна.

Вече се движеха по Стороу Драйв и Кейт се загледа през прозореца към река Чарлз. Водата блестеше под слънчевите лъчи.

— Ще се справим с това — каза тя на Джордан.

— Да. — В колко часа трябва да бъдеш в болницата?

— В шест.

— Няма да закъснеем, дори и да се наложи да те извадя от леглото с електрошок.

Джордан се засмя.

— Не се съмнявам, че ще го направиш. Веднъж Дилън ме замери с мокра хавлиена кърпа, за да ме събуди.

— И свърши ли работа?

— Определено.

— Обзалагам се, че не си се събудила щастлива.

— Права си. Не бях ни най-малко щастлива. Искрах да му върна, така че на следващата сутрин излях отгоре му чаша студена вода. Делеше една стая с Алек, а нали го знаеш той какъв е мърльо, май не бях обмислила добре ситуацията. Веднага щом го полях, Дилън скочи от леглото... още потрепервам, като се сетя. Не бях виждала никого да се движи толкова бързо. Аз бях планирала бягството си, но се спънах в една от обувките на Алек и се блъснах в таблата на леглото му. Разраних си коляното, потече ми кръв и започнах да нищя. Алек май проспал целия епизод, но бедният Дилън в крайна сметка трябваше да ме занесе на ръце до долния етаж. Наложих се да ме шият.

— На колко години беше тогава?

— Десет или единайсет.

— Била си щура глава.

— Имах си моите подвизи. Кажеш ми нещо. Защо не искаше Дилън да знае, че си стояла при него в болницата?

— Защото бях там заради теб, не заради него.

— Аха.

— Ако беше научил — продължи Кейт, — нямаше да ме остави на мира. Брат ти адски обича да се заяжда.

— Всичките ми братя са такива.

— Да, но Дилън е най-ужасният, да е жив и здрав.

Джордан се ухили.

— Вие, момичетата от Юга, винаги замаскирате критиките си с по едно „да е жив и здрав“.

— Момичетата от Юга никога не критикуват — каза Кейт с преувеличен южняшки акцент. Ние просто сме възпитани да се изразяваме като културни дами. Винаги казваме истината, но по внимателен и нежен начин.

Джордан забели очи.

— Това е доста...

Кейт се засмя.

— Какво?

— И аз си прочиствам речника сега, като имам племенници. Не трябва да им давам лош пример. Поне така ми казват Тео и Ник.

— Братята ти са ти казали да си прочистиш речника?

— А като стана дума за Дилън... мисля, че си пада по теб.

— Дилън си пада по всички жени.

— Вярно е, че харесва жените — съгласи се Джордан. — Но особено му харесва да дразни теб, защото ти толкова лесно се смущаваш.

— Ами фактът, че случайно нахлу при мен, докато си вземах душ при първото ми гостуване в дома ви, не помогна особено. Не мисля, че някога ще забравя онзи случай.

— О, аз отдавна съм го забравила — разсмя се Джордан. — Нищо чудно, че той се ухилва толкова широко всеки път, когато някой спомене името ти.

Тя зави и намери чудесно място за паркиране точно срещу сградата, в която беше апартаментът ѝ. Това се случваше изключително рядко. Освен това забеляза черен хамър да завива по улицата от противоположната посока. Шофьорът очевидно си беше набелязал същото място за паркиране, защото форсира двигателя и се изстреля насреща ѝ. Джордан обаче беше побърза. Тя паркира успоредно като по учебник. Шофьорът на хамъра ѝ направи неприличен жест, като минаваше край нея, което предизвика бурния кикот на Джордан и Кейт.

Преди няколко години кафявата каменна къща беше преустроена в три просторни апартамента, по един на всеки етаж. Джордан държеше последния. Кейт живееше с нея, докато следваше, и бе свикнала със скърцащото стълбище и тесните коридори.

Джордан спечели цяло състояние от един компютърен чип, който проектира, и можеше да си позволи да живее навсякъде, но и тя като Кейт робуваше на навигаторите. Обичаше стария си, овехтял апартамент и не правеше планове да се мести.

Кейт също обичаше този апартамент. Беше топъл и приветлив дори и в най-студените дни. Винаги миришеше на свежо и чисто. Джордан беше поставила от ароматизираните свещи на Кейт на почти всяка маса. В двете бани и в спалните имаше от лосионите за тяло на Кейт.

Имаше три спални. Тази за гости беше в края на дълъг коридор и бе достатъчно голяма, за да побере огромното двойно легло, което двама от братята на Джордан ѝ бяха подарили, за да има къде да спят,

когато са в града. Къщата на родителите им в Нейтънс Бей беше на два часа път с кола.

Третата спалня бе превърната в кабинет и четирите ѝ стени бяха заети от етажерки. Рафтовете им се огъваха под книгите на Джордан. От едната си страна кабинетът беше свързан с дневната, а другата му врата водеше към коридора.

Дървените подове бяха тъмни като нощта, но персийските килими внасяха цвят в стаите. Огромните прозорци във всяка стая бяха покрити с дървени капаци с щори. Едно от любимите места за учене на Кейт беше широкият перваз на прозореца в дневната, който гледаше към река Чарлз.

Единствената стерилна стая в апартаента беше кухнята. Джордан не готвеше. Преживяваше с храна за вкъщи или замразени продукти, които претопляше в микровълновата печка. Не купуваше храни, които не можеха да се приготвят в нея.

Кейт веднага отиде в спалнята за гости и остави чантата си до леглото. Мина направо през кабинета и влезе в дневната. Забеляза купчината листи върху бюрото на Джордан и се върна. Колкото и затрупани да бяха рафтовете за книги, бюрото ѝ винаги беше безупречно подредено. На него бяха само компютърът ѝ, кубче листчета, един-два молива и телефонът. Работното ѝ място бе стерилно като плотовете в кухнята.

Джордан влезе в стаята, забеляза, че Кейт оглежда купчината листи върху бюрото ѝ, и каза:

— Голяма бъркотия, знам.

— За теб е бъркотия. Ти винаги си държиш бюрото подредено. Направо си вманиачена на тази тема. Но напоследък ти се е събрал доста стрес и е естествено да нямаш време за подреждане.

— Повечето хартии са юридически документи. Съдят ме.

След като съобщи шокиращата новина, Джордан се обърна и отиде в дневната. Кейт хукна по петите ѝ.

— Съдят те?

— Точно така — кимна тя, седна на един фотьойл и праметна крака през страничната му облегалка.

— Говориш ужасно небрежно за това. — Кейт застана пред ниската масичка със скръстени ръце и изчака намръщена обяснението на приятелката си.

Но тя мълчеше и Кейт не се сдържа.

— Добре, ще попитам. Какво е станало, че те съдят? И как така си толкова спокойна?

— Може и да съм спокойна. Просто не виждам смисъл да се нервирам, това няма да ми помогне. — Джордан изрита сандалите си и се облегна назад. — Съди ме човек на име Уилърд Бел. Той смята, че е измислил моя чип преди мен, а аз съм намерила начин да му го открадна.

Кейт седна на стола срещу нея и кръстоса крака върху табуретката.

— Ти познаваш ли този човек?

— Не. Живее в Сиатъл. Адвокатът ми обясни, че е компютърен маниак, който си изкарва прехраната, като съди разни хора. И успява да си докара доста сериозни приходи — подчерта тя. — Няма никакви доказателства, но е по-евтино да се склучи извънсъдебно споразумение, вместо да се минават съдебните процедури.

— Какво ще правиш?

Джордан изглеждаше нервирана.

— Какво мислиш, че ще правя? Познаваш ме достатъчно добре.

— Няма да склучиш споразумение. Обзалагам се, че адвокатът ти опитва да те убеди в обратното, нали?

— Позна. Обаче аз няма да се съглася. Не ме интересува колко ще ми струва. Това, което този Бел прави, не е редно и аз няма да му дам и цент. Неговият адвокат играе твърдо — добави тя. — Замразил е всичките ми банкови сметки. Това означава, че известно време няма да имам пари. Но скоро ще ги размразя — продължи бързо тя. — Така че няма нужда да се тревожа.

— Какво мисли Тео по този въпрос?

— Не съм го питала за съвет. Всъщност дори не съм му казала за тази история.

— Защо? Нали е адвокат, за бога. Можеш да се посъветваш с него.

— Тео работи много и не получава достатъчно висока заплата, а сега си има и семейство... не, няма да го тревожа.

— Ами Ник?

— Той завърши право, но не практикува — каза Джордан. — Освен това не искам да замесвам братята си. Адвокатът ми е много

способен, а ако се появят други проблеми, мога да се справя с тях и сама. Всичките ми братя имат навика да вземат нещата в свои ръце, но този път няма да им позволя. Вече съм голямо момиче. Мога сама да водя своите битки.

— Защо трябва да бъдеш толкова независима?

Джордан се усмихна.

— Казано от теб, независима звучи като нещо лошо. Просто съм като теб, Кейт. И двете обичаме да контролираме всичко и всички.

Кейт не се опита да спори, защото знаеше, че Джордан е права. И двете бяха много амбициозни и предпочитаха да държат под пълен контрол всеки аспект от живота си. И от живота на други хора, когато това можеше да стане безнаказано, помисли си Кейт.

— Как може да сме толкова оправни в бизнес делата си и толкова глупави в отношенията си с мъжете?

— О, това е лесно. И двете излизаме с мъже, които са по-слаби от нас и поради тази причина не ги искаме.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

Кейт сбърчи нос и направи прочувствена физиономия.

— Наистина сме прецакани.

Джордан се засмя.

— Толкова се радвам, че си тук. Слушай, след разговора с теб осъзнах, че изобщо не внимавах какво ми каза ти. Нали се сецаш, когато те попитах какво става с теб. Беше много егоистично от моя страна, нали?

Кейт се засмя.

— Май така излиза.

— Добре. Сега те слушам внимателно. Каза ли ми, че майка ти заложила фирмата ти?

— Почти. Просто току-що попаднах на някои спънки, това е всичко.

— Знаеш, че ако мога да ти дам нещо, то е твое, нали?

— Много мило.

— Знам, че ти би направила същото за мен.

— Бих — съгласи се Кейт. — Но не се тревожи. Ще измисля нещо. Точно сега ти си имаш достатъчно грижи.

Джордан придоби замислено изражение, сякаш се опитваше да си припомни телефонния разговор.

— А спомена ли, че едва не си хвъркнала във въздуха? Тогава мислех само за операцията, така че не слушах внимателно. Да не си се опитвала пак да сготвиш нещо? Боже, надявам се, че не си. Би могла да вдигнеш къщата във въздуха.

Кейт възрази.

— Само заради една малка злополука в твоята кухня си си наумила, че...

Джордан изсумтя.

— Малка злополука? Наложил се да дойде пожарната.

— От всички тези разговори за готвене огладнях. Ще излезем ли, или предпочиташ да поръчаме нещо за вкъщи?

Прекараха почти десет минути в обсъждане на този въпрос и в крайна сметка отидоха в кварталното бистро, което беше на две пресечки от апартамента на Джордан и където, според Кейт, сервираха най-добрата рибена чорба и миди в целия град.

Избраха си сепаре в дъното на ресторанта, за да не ги безпокоят, но и двете не ядоха много. Джордан изглеждаше изтощена.

Стомахът на Кейт се беше свил, а тялото ѝ беше изтръпнало. Знаеше, че ако даде воля на чувствата си, ще си изплаче очите. Реши поне за малко да отвлече мислите на Джордан от тревогите ѝ.

— Не искаш ли да ти разкажа какъв всъщност беше инцидентът?

Джордан спря да бърника с лъжица из супата, от която почти не бе хапнала, и се усмихна.

— Очаквам го с нетърпение.

— Това не е шега. Имах голяма цицина на тила. Не забеляза ли синината на челото ми? — Тя повдигна бретон, за да покаже на Джордан челото си.

— Разбира се, че забелязах, но просто предположих...

— Какво предположи?

— Кейт, би трябвало и сама да знаеш, че си малко непохватна. Просто си помислих, че си се спънала в нещо.

— Извинявай, но не съм съгласна. Ти си непохватната, не аз.

Джордан не започна да спори.

— Не си се шегувала за хвъркването във въздуха, така ли?

— Не, не се шегувах. Искаш ли да ти кажа какво стана или не?

— Искам.

— Предполагам, че трябва да започна от самото начало. Чувала ли си за сутиените „Уондърбра“?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейт имаше избирателна памет. Заради мъчителната болест на майка си тя и сестрите ѝ сякаш бяха прекарвали цял живот в различни болнични чакални, а Кейт не можеше да си спомни как е изглеждала дори и една от тях. Замисли се, че е странно да не може да си спомни дори една мебел или цвят на стена, килим. Предположи, че всички чакални са почти еднакви — студени и стерилни, с евтини картини на планини и ливади по стените.

Помнеше обаче хората, които идваха и си отиваха, докато тя беше там, почти всичките, помнеше и колко разтревожени бяха.

Време и страх — ужасна комбинация. Спомни си семействата, скупчени заедно, опитващи да си вдъхнат утеха и надежда един на друг. Помнеше младия баща, който изглеждаше толкова безпомощен с двете си малки момиченца, сгущени до него, докато им четеше приказки и чакаха да чуят дали майка им ще оживее. Когато усмихнатият хирург му съобщи добрата новина, той рухна и заплака.

Помнеше и старицата, която седеше съвсем сама, когато Кейт и сестрите ѝ влязоха в чакалнята. Тя реши да им прави компания, каза им, че чака да научи дали съпругът ѝ, с когото бяха живели заедно четирийсет години, ще преживее операцията за байпас, която му правеха. Разказваше им история след история и не позволяваше на никого да вземе думата. Жената говореше все по-бързо и по-бързо, докато на Кейт ѝ се зави свят. В един момент Кейт си представи как седи с огромни тампони за уши. Това не беше проява на съчувствие, но смешната картина в съзнанието ѝ помогна да се усмихне на безкрайното бърбене на жената.

Чакането винаги е потискащо. Днешното не бе изключение. Отведоха Джордан в операционната чак към десет, макар да бе готова от шест и половина. Някакъв спешен случай бе причина за забавянето. Кейт чакаше заедно с Джордан в предоперационната зала, но когато откараха приятелката ѝ, една доброволка, която изглеждаше като тийнейджърка, я отведе в чакалнята на хирургията.

Преведе я през лабиринт от коридори и Кейт скоро заподозря, че момичето не знаеше къде отива. Струваше ѝ се, че изминаха пълен кръг и най-после намериха чакалнята случайно.

Всъщност имаше две чакални с бюро и телефон, на който стоеше друга доброволка. По-голямата чакалня беше пълна и след като съобщи името си на жената зад бюрото, Кейт отиде в по-малкото помещение.

Петима души от едно семейство, всички със зачервени очи, тъкмо си тръгнаха, когато тя влезе. Нямаше други хора и Кейт беше благодарна, че е сама. Не беше в настроение да говори с непознати. Седна в ъгъла до прозореца, взе едно списание и веднага го остави обратно. Беше прекалено нервна, за да чете.

Истината беше, че искаше да седне и да си поплаче на воля, но не можеше да го направи.

Кейт посегна към друго списание и забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Взemi се в ръце, каза си тя. Джордан ще се оправи. Беше съвсем малка бучка, всичко щеше да е наред. Само хирургът да не гледаше толкова мрачно. Поне според Джордан, но пък тя имаше склонност да преувеличава.

Кого се опитваше да заблуди сега? Приятелката ѝ никога не реагираше прекомерно. Беше прекалено... прагматична... и предпазлива до крайност.

Ключът към успешния разговор е честността, реши тя, и затова Кейт се зае да измисля основателни причини защо всичко ще се оправи.

Докато обмисляше това, крачеше напред-назад. Добре. Джордан ѝ каза, че според лекаря положението било доста сериозно. Може би той винаги очаква най-лошото, за да е подготвен, и искаше да подготви и пациента си за най-лошото, нали така? Това не беше ли част от Хипократовата клетва?

Прекалено заплетено ли е това заключение? Време бе за реалистично мислене. Да, вярно, че една от лелите на Джордан по майчина линия беше умряла от бучка, преструвайки се, че тя не съществува, докато не станало късно. Да, имаше една братовчедка от същата страна, на която бяха поставили страшната диагноза. И какво от това? Братовчедката беше почти на деветдесет, както и лелята на Джордан, нали? Което означаваше, че, статистически погледнато,

шансовете бяха на страната на Джордан и тя трябваше и щеше да се радва на щастие и здраве през следващите шейсет и пет години, плюс-минус няколко.

Само дето беше открила бучката преди седмица, а не след шейсет и пет години.

Това напомняне обезкуражи Кейт. Тя седна и сведе глава. Изведнъж се почувства толкова уморена, че не можеше да мисли. Ранното откриване беше важно, нали? И Джордан, и сестра ѝ Сидни, и майка им се грижеха за здравето си. Правеха си редовно профилактични прегледи.

Не вземай проблеми назаем. Майката на Кейт често повтаряше това. О, боже, не искаше да мисли за майка си сега. Достатъчно проблеми си имаше.

Защо операцията траеше толкова дълго? Кейт поглеждаше часовника си за петдесети път, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Обаждаше се Кийра.

— Как е тя?

Джордан беше позволила на Кейт да каже за операцията на Кийра, но на никой друг.

— Още е в операционната — отвърна. — Закъснях и я вкарах в залата чак към десет.

— Вече мина повече от час. Това не е ли достатъчно дълго за биопсия?

— Не.

— Но...

— Аз съм студентка по медицина, не съм лекар и няма да правя предположения.

— Вече си четвърта година, което означава, че си почти завършила.

— Но още не съм лекар.

— Хайде, Кийра — каза Кейт отчаяно. — Направи някакво предположение. Няма да те виня, ако сбъркаш.

— Не, не мисля, че един час е твърде дълго. Помни, че хирургът чака доклада на патолога. А след като не си влязла в операционната с нея, не знаеш кога всъщност е започнала операцията.

Кейт се поуспокои.

— Правилно. Може да започват чак сега, а аз да не знам. Ще ти се обадя, като науча нещо. Как е вкъщи?

— Супер. Рийс Крауъл се обади няколко пъти.

— Така ли? — попита Кейт притеснена.

— Беше много учтив. Чак прекалено. Когато му кажа, че Изабел не си е вкъщи, ми казва „благодаря“ и затваря, но след няколко часа се обажда отново. Усещам колко е напрегнат, сякаш ще избухне всеки момент. Пита и за теб няколко пъти. Щом Изабел замине за колежа, се надявам той да разбере, че между тях е свършено.

Кейт не беше толкова сигурна.

— А, да — продължи Кийра. — Някой си Уолъс се е обаждал и е оставил две съобщения. Казва, че работи в някаква банка. Познаваш ли го?

Възелът в стомаха на Кейт се стегна още по-силно.

— Не, не съм чувала името му — излъга тя. — Каза ли какво иска?

— Не. Но помоли да му се обадиш веднага. Имаш ли химикал? Ще ти продиктувам номера му.

Кейт затвори очи.

— Недей. Ще му се обадя в понеделник, когато се прибера вкъщи. Просто не изтривай съобщенията от телефонния секретар.

— Каза, че било спешно.

— И спешното може да почака до понеделник.

— Не си ли любопитна какво иска?

Кейт знаеше какво иска. Всичко, което притежаваха. И дори повече.

— Слушай, Кийра. В понеделник ще трябва да седнем и да поговорим.

— Звучи сериозно.

— Просто трябва да вземем някои решения, касаещи бъдещето. Сега ще затварям. По-късно ще ти се обадя да ти кажа как е Джордан.

Затвори мобилния си телефон и го пусна в чантата точно когато една белокоса доброволка извика името ѝ. Кейт видя, че хирургът се отправя към нея. После забеляза лицето му. Хирургът се усмихваше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джордан ще се оправи. Като чу чудесната новина, която ѝ съобщи хирургът, на Кейт направо ѝ прималя от облекчение. Прииска ѝ се да го прегърне.

Кейт предполагаше, че ще може да отведе приятелката си вкъщи няколко часа след като отминеше действието на упойката, но хирургът искаше да задържи Джордан до следващата сутрин. Той обясни съвсем мимоходом, че при Джордан се получила лека реакция спрямо анестезията, но нищо обезпокоително, защото остатъците от упойката щели да се изчистят от тялото ѝ най-късно до следващия следобед и тогава щели да я изпишат.

Нищо обезпокоително. Кейт си спомни тези думи, когато видя приятелката си. Бедната Джордан беше червена като сварен рак — имаше обрив по лицето и ръцете, който ужасно я сърбеше.

Кейт направи това, което би направила всяка най-добра приятелка. Извади мобилния си телефон, който беше с вграден фотоапарат и снима Джордан, за да може да я тормози с фотосите по-късно — можеше дори да ги превърне в скрийнсейвър за компютъра ѝ.

Остана с Джордан до осем вечерта. Обривът още не минаваше, но лекарят ѝ предписа лекарство, което облекчи сърбежа и ѝ помогна да заспи. Кейт изчака Джордан да заспи, после се върна в апартамента с колата ѝ и си взе дълъг, горещ душ.

Затвори очи и остави водата да се стича по раменете ѝ. Може би щеше да успее да отмие част от напрежението. Но всеки път, когато опитваше да проясни главата си, се завърташе вихрушката от мисли — сестрите ѝ, фирмата, Рийс, планината от неплатени сметки.

Не, няма да мисля за това тази вечер, каза си. Тревогите можеха да изчакат до утре.

Стомахът започна да я присвива и тя осъзна, че не е яла нищо цял ден. Изсуши се с хавлията и облече пижамата си, която всъщност беше мека сива тениска и чифт раирани боксерки. После се отправи към кухнята. Джордан винаги държеше солени бисквити и буркан

фъстъчено масло в запас. Във фризера имаше няколко стари порции замразена вечеря. Кейт беше почти сигурна, че са от времето, когато Джордан се е нанесла в апартамента. Избра солените бисквити. Взе си една кутия от шкафа, постави я на плота и отвори хладилника, за да си извади бутилка вода. Тъкмо развинташе капачката, когато сълзите ѝ рукогнаха.

След секунди плачеше неудържимо. Облегна се на хладилника, сведе глава и зарида като бебе. Ставаше ѝ по-добре от това разтоварване. Можеше да продължи да плаче още половин час, ако не ѝ бяха попречили. Чу позвъняване на вратата, взе една салфетка, изтри сълзите от очите си и замръзна неподвижно, надявайки се, че който и да е, щеше да си тръгне.

Нямаше този късмет. Ново позвъняване, този път по-настоятелно. Не ѝ трябваше компания. С боси крака се промъкна тихо до вратата и надникна през шпионката. Сърцето ѝ подскочи.

Дилън Бюканън, проклятието на живота ѝ. Боже, колко добре изглеждаше той. Тя се разтреса мислено. Спри. Той беше с бледосиня риза, грижливо запасана в дънките му. Ризата беше достатъчно вталена, за да подчертае широкия му гръден кош и масивни бицепси. Тъмната му коса беше късо подстригана и, както обикновено, всяко косъмче си беше на мястото.

Всички синове на семейство Бюканън бяха привлекателни, но в Дилън имаше нещо специално. Може би сексапилната му усмивка. Кейт беше сигурна само в едно. Когато той пуснеше в действие чара си, можеше да разтопи и най-леденото сърце. Джордан наричаше по-големия си брат „сексмашина“. Кейт мислеше, че си е заслужил прякора заради купищата жени, с които беше излизал — и с които несъмнено беше спал по време на следването си. Знаеше, че не е намалил темпото и след това, освен през няколкото седмици, когато се възстановяваше след прострелването. Куршумът го укроти малко.

Помисли си, че изглежда уморен.

Той отново натисна звънеца и се облегна на стената срещу вратата, балансирайки с кутия за пица и стек от шест бири в едната ръка.

Дали беше чул изскърцването на пода, когато тя настъпи хлабавата дъска? Кейт се отдръпна от вратата, изчака няколко секунди, после отново надникна през шпионката. Сърцето ѝ заби лудешки —

инстинктивна реакция, която не можеше да контролира. Тази реакция бе последица от онзи случай, когато той нахълта в банята, докато тя си вземаше душ. Оттогава Дилън здравата се забавляваше, като я дразнеше с коментарите си по този повод. Кейт просто нямаше сили за сблъсъци с него тази вечер. В нейното уязвимо състояние щеше да я изяде жива.

Но той намигна към шпионката и тя разбра, че много добре знае, че стои от другата страна на вратата.

Трябваше да се държи като възрастна. Просто щеше да отвори и да му каже да се маха. Надзърна през шпионката за последен път.

Той не беше човек, когото можеш да пренебрегнеш, а тя не бе в настроение тази вечер. Искаше да се донаплаче и да си легне.

Я се стегни, каза си. Отключи вратата и я отвори с думите:

— Джордан не е...

— Крайно време беше. Пицата започна да изстива, а бирата — да се стопля. Махни се от пътя ми. Хайде, кисела краставичке. Дръпни се.

Глупавият прякор, който ѝ беше измислил, я вбесяваше.

Беше на прага и за малко да я настъпи.

Пицата ухаеше чудесно, той също. Кейт подуши лекия мирис на одеколона му, когато мина край нея и се отпрати към кухнята. Тя го последва и се оказа заклещена в капан до хладилника, когато той го отвори, за да сложи бирата вътре. Дилън ѝ предложи една от кутийките бира. Кейт поклати глава. Той затвори хладилника, пристъпи по-близо и я притисна към плота, когато посегна към кутията с пица.

Нарочно се опитваше да предизвика реакцията ѝ и по пламъчетата в погледа му Кейт отгатна, че ситуацията много го забавлява.

— Ей сега ще се отместя.

— Няма нужда.

Гърдите му се допряха до нейните и едва сега осъзна с какво е облечена.

— Джордан не е тук — съобщи му пак.

— Забелязах.

— Трябваше първо да се обадиш и да си спестиш идването. Не съм облечена за гости.

— И това забелязах. Имаш страхотни крака, краставичке.

— Дилън...

— Аз не съм гост.

Тя го бутна по рамото, за да го накара да се отмести. Когато той примигна от болка, Кейт осъзна какво е направила.

— О, Дилън — прошепна тя и рязко дръпна ръката си. Беше забравила за раняването му. Извинявай. Не исках да...

— Няма нищо.

Той остави пицата, но взе бирата си, отиде в хола и се настани на канапето. Кейт го последва.

— Причиних ти болка, нали?

— Няма значение. — Той усети, че звучи раздражено, и смекчи тона си, като добави: — Добре съм.

Не изглеждаше добре. Изглеждаше готов да припадне. Тенът му беше станал сивкав, но щом той твърдеше, че няма значение, тя не възнамеряваше да пита повече. Кейт отиде в кухнята, взе пицата, няколко салфетки и бутилката си с вода, а после реши да му занесе още една бира като знак на извинение.

По масичката за кафе бяха разпилени вестници. Кейт остави кутията върху тях, извини се пак и отиде в спалнята на Джордан, за да вземе назаем някой от халатите ѝ. Приятелката ѝ беше по-висока от нея и розовият халат се влачеше по пода. Нямахме и колан.

Зърна се в огледалото над мивката, докато минаваше край него и мислено изстена. Беше забравила, че е вързала косата си на опашка, която бе доста хлабава, и имаше размазана спирала под очите.

— Супер — измърмори тя.

Взе една хавлиена кърпа и започна да се търка. Когато се върна в дневната, Дилън беше изял три парчета от пицата и посягаше за четвърто. Беше изпил и нейната бутилка с вода и бе донесъл нова от кухнята.

Тя поклати глава.

— Не съм липсвала толкова дълго.

— Като се мотаеш, ти губиш. Поне в семейство Бюканън е така. Хайде, сядай. — Тя го погледна боязливо, защото той добави: — няма да те ухапя, освен ако ти не поискаш.

Дилън ѝ се усмихваше и о, боже, колко привлекателен беше. Добре че не се интересуваеше от него, напомни си тя. Като големия лош вълк, той беше готов да я изяде. Не, благодаря.

Той седеше в средата на дивана и заемаше доста голяма част от него, но тя не го помоли да се отмести. Кейт дръпна няколко възглавници и седна.

— Чудех се... — започна той.

Тя натрупа възглавниците между тях двамата.

— Да?

Той отново ѝ се усмихваше. Кейт искаше да му каже да спре, защото, когато ѝ се усмихваше, ѝ беше трудно да се концентрира. Това щеше адски да му хареса. Нов повод да я дразни.

— Къде е дистанционното?

Въпросът я отрезви.

— Дистанционното?

— Аха — отвърна той провлечено. — Дистанционното.

— За телевизора ли? Чакай да отгатна. Искаш да си пуснеш спортния канал.

— Толкова ли съм предсказуем?

— Опасявам се, че да. Нали си от семейство Бюканън.

Тя хвърли две възглавници на пода и зарови ръка между останалите на канапето. Откри дистанционното и му го подаде.

— Много мило, че донесе на Джордан пица. Ще ѝ запазя останалите парчета — каза тя.

— Не съм донесъл пицата на Джордан, а на теб.

— Откъде си знаел, че съм тук?

— Джордан ми каза. — Тя поклати глава. Дилън кимна. — Освен това ми каза да ти правя компания тази вечер.

Кейт се изненада.

— Кога ти го каза?

— Преди един час. — Кейт не му повярва, затова той добави: — В болницата.

— Бил си при нея... в болницата?

— Точно така.

— Но... но откъде си разбрал, че е там? — Не му даде време да отговори и добави: — Не ти се е обадила тя. Или ти се е обадила?

— Не, не ми се е обадила. На никого от семейството не се е обадила — отвърна той. — И ще си поговоря с нея по този въпрос веднага щом се почувства по-добре. Ние сме най-близките ѝ и тя не трябва да...

Кейт го прекъсна, преди да се е разгорещил. Той вече започваше да се ядосва.

— Още не си ми казал как си научил.

— Една приятелка на Ник работи на регистратурата в болницата и случайно забелязала името в графика за операции.

— И се е обадила на Ник? — Кейт бе възмутена от случилото се. Той сви рамене.

— Нещо такова. Не била чувала Ник да се е женил.

— Това е нарушение на етиката.

— Кое? Да се ожени ли или...

Канеше се да поспори с него за конфиденциалността, но осъзна, че той се опитва да я предизвика.

— Ти си много нервираща личност — заяви тя, сръга го и кимна. Той също я сръга, от което тя политна и падна от канапето. Той хвана ръката ѝ и я дръпна до себе си.

— Сега Ник е в болницата при Джордан, а както вече споменах, аз съм тук, защото тя ми каза да ти правя компания.

— И ти винаги правиш това, което Джордан ти каже? — Кейт се наведе напред и си взе парче пица. Още беше топла.

— Когато и аз го искам. Имаш късмет, че Джордан не ти изпрати Зак.

Закъри беше най-малкият син. Още беше ученик в гимназията, но вече бе същият арогантен дявол като братята си. Според Джордан „бебето“ всъщност не било толкова диво, но искало другите да го мислят за такова. Той успяваше да изтормози родителите си — след като бяха отгледали толкова много деца, те очевидно бяха изтощени, — но според Кейт Зак беше очарователен.

— Аз го харесвам.

— Така ли? Ами внимавай. Мисля, че той те харесва много повече.

Тя отхапа от пицата и изведнъж осъзна, че умира от глад. Погълна бързо цялото парче и си взе второ. Дилън включи телевизора и намести възглавниците зад гърба си. Кейт вътрешно се подсмихна, че изобщо не се е променил. Все още страдаше от манията всяко нещо да си е на мястото.

Той не ѝ обръщаше почти никакво внимание и се прозяваше шумно. Имаше някакво обзорно спортно предаване и го гледаше като

хипнотизиран, така че Кейт взе празната кутийка от бира и кутията от пицата и ги отнесе в кухнята. Опитваше се да измисли дипломатичен начин, по който да го накара да си тръгне.

— Реши, че директният подход е най-добър.

— Вече трябва да тръгваш — каза тя, като се върна на дивана.

Той вдигна глава.

— Изглеждаш изтощена. Защо си толкова разстроена?

— Не съм разстроена. Уморена съм.

— Плачеше, преди да се появя, нали?

— Не.

— Плачеше.

— Щом си сигурен, защо ме питаш?

— Ти защо излъга?

— Имах трудна седмица. Доста поводи за отчаяние. Понякога ми помага, като си поплача, така ми олеква.

— Има и други начини за разтоварване. — Той повдигна веждите си, след като направи коментара.

Беше непоправим флиртаджия. Кейт реши, че е крайно време да го сложи на мястото му. Беше твърдо решена да го накара да се гърчи.

— Сигурно ще получиш инфаркт, ако...

— Ако какво?

Тя си пое дъх и каза:

— Ако поставя ръце около врата ти и те целуна.

Той се взира безмълвен в нея цели десет секунди, съсредоточен най-вече върху устните ѝ, а после прошепна:

— Пробвай ме.

О, боже. Той определено не се гърчеше, а тя бе засипана от най-различни налудничави мисли. Изведнъж осъзна какво прави и реши да го прогони от апартамента възможно най-бързо.

— Чакам.

Тя усети присмеха в гласа му.

— Може би по-късно.

Устата ѝ пресъхна. Тя отпи от водата си. Не можеше да разбере защо се чувстваше толкова нервна. Но не искаше той да разбере това. За да ангажира ръцете си с нещо, тя се зае да подрежда вестниците. Какво за бога ѝ ставаше? Чувстваше се толкова несигурна в себе си — и притеснена. Нищо не разбираше. Познаваше Дилън от много време и

той никога не ѝ бе въздействал по този начин. Тя буквално се опитваше да блокира фантазиите си, свързани с него. Никога не си губеше времето с фантазии — живееше в реалния свят, не в измисления. Но сега я бомбардираха образ след образ — всички включващи фантастичното тяло на Дилън.

Докато се занимаваше с вестниците, халатът падна от раменете ѝ.

— Откъде са ти тези синини? — попита Дилън. Дланта му докосна основата на врата ѝ и се спусна по ръката ѝ.

Тя не избута ръката му, но протегна врата си, за да види синините.

— Не знаех, че имам и там. Трябва да е станало, когато паднах.

— Ами тази на челото ти? И другата на ръката?

— От същото падане.

Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и тя усети как я полазиха тръпки по гръбнака. Молеше се той да не забележи как ѝ въздейства.

— И ти ли като Джордан все се удряш или спъваш в нещо? — Той се засмя, като обмисли тази възможност. — Вие двете живеете заедно... тя постоянно се блъска...

— Само когато е забравила да си сложи очилата — защити Джордан тя.

— Та защо плачеше?

Бяха описали пълен кръг и той се върна на първоначалния въпрос.

— Вече ме попита това и аз ти отговорих.

Тя взе дистанционното от него и натисна един бутон. Започна реклама. Кейт усили звука и се престори на завладяна от някакъв продавач, облечен като каубой, който крещеше срещу камерата, че сигурно се е побъркал. Размахваше ласо, за да улови оскъдно облечена жена, демонстрираща патриотизма си с лъскав бански в червено, бяло и синьо.

Дилън се протегна, натисна бутон за изключване на звука и каза:

— Лошо е за здравето човек да трупа всичко вътре в себе си.

Бог да ѝ е на помощ, той говореше със съчувствие. А това не ѝ помагаше. Тя усети как сълзите ѝ отново напират и изведнъж отчаяно

й се прииска да го прогони от апартамента, преди да се е разридала отново.

— Трябва вече да си тръгваш. — Гласът ѝ потрепери. Защо тази вечер не успяваше да контролира емоциите си? Какво ѝ ставаше? За нея не бе типично да е толкова импулсивна.

— Май трябва да остана — каза той. Дистанционното се превърна в топка за пинг-понг, защото постоянно се местеше от единия в другия. Сега беше у него и той запревключва каналите. Обърна глава леко към нея. Дилън имаше красиви очи и те я гледаха с искрена загриженост.

— Няма нужда да оставаш при мен.

— Добре — съгласи се той. — Тогава май ще си тръгвам.

— Добре, защото... — Тя не може да продължи. Той все едно нямаше да разбере и една дума от това, което тя каза по-късно. Разплака се на глас. Беше ужасно, но не можеше да се спре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт скочи от канапето с надеждата да опита да възстанови поне малка част от достойнството си и да излезе от стаята с високо вдигната глава. Обаче Дилън имаше други намерения. Той я дръпна в скута си.

През следващите десет минути той не каза нито дума. Просто обви ръце около нея, от време на време я потупваше непохватно и приемаше, че ризата му подгизва от сълзите ѝ.

Щом сълзите спряха, започна хълцането. Главата ѝ беше върху здравото му рамо, устните ѝ — притиснати отстрани на врата му. Кейт реши да се стегне и да се дръпне от него.

— Дилън?

Той ѝ се усмихна.

— Какво?

— Не казвай на никого.

— Какво да не казвам?

Дилън мързеливо вдигна кичур от косата ѝ и го остави да се плъзне върху дланта му. Косата ѝ миришеше на кайсии. Беше толкова топла и женствена, а той не спираше да мисли, че единственото нещо между неговите ръце и тялото ѝ е една тънка тениска и шорти.

Не мисли за това. Да, как ли не! Като си казваше да не мисли за това, му стана още по-невъзможно да не мисли.

— Не се тревожи. Никога не се хваля, че съм се целувал с някоя жена. — Той се намръщи. Гласът му беше дрезгав и сърдит.

— Аз още не съм те целунала.

Той трябваше да си възвърне контрола над ситуацията... и над себе си.

— Слушай, няма да кажа на никого, че си плакала. Сега слез от мен.

Тя целуна врата му, като нарочно погъделичка кожата с върха на езика си.

— Кучи син...

Той рязко се дръпна назад, сякаш го беше ударила мълния.

Кейт изтри сълзите от лицето си с opakото на дланите си и също се дръпна.

— Знаеш ли какво мисля? Ти си измамник.

На миглите ѝ блестяха сълзи, те се спуснаха по бузите ѝ. На Дилън внезапно му се прииска да целуне всяка една от сълзите.

— Защо да съм измамник? — попита той.

Тя впери очи в неговите и обясни:

— Обичаш да флиртуваш, когато си мислиш, че си в безопасност, но сега, когато съм... навита — прошепна тя — и вземам инициативата, се разтрепери в ботушите си.

— Аз не нося ботуши, скъпа. — Дилън се ухили. — Треперя в чорапите си.

Ръката му обхвана тила ѝ и нежно я придърпа към себе си. Без да бързат, устните му доближиха нейните. Докосването на устните им промени всичко. Това не бе закачлива кратка целувка. Беше гореща целувка, с отворена уста, с език и много страстна.

Вълна от копнеж прониза Кейт. Тя обви ръце около врата му и го остави да я целува, докато остана без дъх. Усети, че ръката му гали гърба ѝ под тениската. Кога се е озовала там, тя нямаше никаква представа.

Той опита да прекрати целувката, но тя не му позволи, макар да знаеше, че не е добра идея за съблазнява Дилън. Беше много лоша идея. Никога преди не бе си позволявала секс за една нощ, но сега искаше да се загуби в ръцете му и само за една великолепна нощ да се престори, че всичко в живота ѝ е наред.

Неангажиращ секс, нищо повече. Една нощ на бягство, чисто и просто.

О, кого заблуждаваше? В това нямаше нищо просто. Не и за нея. Сексът с брата на най-добрата ѝ приятелка щеше да доведе до куп проблеми. Не можеше да го направи. Утре щеше да изпитва ужасна вина.

Защо трябваше да е толкова консервативна по отношение на секса? Не можеше ли да бъде по-безгрижна? Приятелките ѝ, поне повечето от тях, не смятаха, че е нещо особено да си лягат с различен мъж всяка събота вечер. Но Джордан не го правеше, нито Кейт. Джордан казваше, че уважава тялото си прекалено много, за да го предоставя на някой мъж само за една нощ. Кейт разсъждаваше по

същия начин. Трябваше да има чувства, нали така? Не, не, тогава щеше да има обвързване, нали? А тя не искаше това. Кейт можеше да се сети за поне още сто причини да е толкова боязлива, но може би всичко се свеждаше до това, че се ужасяваше от възможността да бъде наранена.

И това признание наклоняваше везните. Определено бе безопасно да се въздържа.

Сега, след като бе взела решението си, трябваше просто да го приложи на практика. Трябваше първо да спре да го целува, разбира се, но, боже, колко трудно беше това. Дилън се целуваше удивително добре. Можеше да дава уроци по целуване. Не бързаше, наслаждаваше се на това, което правеше, и бавно изучаваше устата ѝ с езика си.

Кейт не беше сигурна кога е пресякла границата между това да се държи разумно и да иска да го отпрати и това да разкопчава ризата му и да целува почти всеки сантиметър от врата и гърдите му. Тялото му беше топло, стегнато, секси. Пръстите ѝ нежно опипваха назъбения белег на лявото му рамо. Куршумът бе успял да излезе, разкъсвайки сухожилието и мускула, но пропускайки на косъм артерията.

Дилън хвана ръката ѝ и не ѝ позволи да го гали. Пак я целуваше, дълго и настойчиво, и после се опита да спре.

— Кейт, няма да правим това.

Не беше сигурен дали го е чула. Тя хапеше леко ухото му и го побъркваше от желание. После се намести по-удобно в скута му и внезапно дънките му отесняха непоносимо. Той стисна бедрата ѝ, за да ѝ попречи да продължи да се търка отгоре му. Гласът му беше дрезгав, когато каза:

— Ако ще спираме, сега е моментът.

— Да, разбира се.

Тя не му попречи, когато той я вдигна от скута си. Остана права до канапето и опитваше да си поеме дъх, забила поглед встрани. Никога преди целувките не бяха предизвиквали такава реакция у нея, но пък и тя никога не беше целувала Дилън.

И той се изправи. Стояха един до друг, но той беше много по-висок от нея. Взираше се над главата ѝ, докато чакаше тя да го погледне. Ризата му беше разпасана и разкопчана, но той не си направи труда да я напъха в панталона. Сега основната му задача бе да се махне от апартамента, преди да е направил нещо, за което тя после да съжалява.

Не трябваше да се захваща с това. Вярно, че си падаше по Кейт, откакто я видя за първи път. Имаше хубаво тяло, няма спор. Но да я желае, е едно, а да прави секс с нея — друго. Дилън обичаше жените и флиртуването с Кейт беше винаги забавно. Тя може и да създаваше у другите впечатлението, че е изтънчена жена, но той виждаше под фасадата ѝ. По отношение на мъжете и секса изобщо не беше опитна.

Прекара пръсти през косата си. Трудно овладяваше пулсиращото желание да я докосне. Да усети голото ѝ тяло под себе си... да опита вкуса ѝ... да чуе стенанията ѝ от удоволствие... да...

— Трябва да тръгвам.

— Тогава тръгвай. — Кейт протегна ръка и дръпна ризата му. — Освен ако не искаш да останеш. — Тя се взря в очите му и бавно обви ръце около кръста му. От усещането на топлата му кожа ѝ се прииска да направи луди неща.

Само за една нощ. Като в реклама... веднъж в живота... вземи го или си тръгни.

— Кейт, чуй ме. Знаеш, че те желая, но... — Той нежно избута ръцете ѝ от себе си.

— Знам — прошепна тя. — Това е лоша идея. — Тя се дръпна назад, но не откъсваше очи от неговите.

Устните му се спуснаха към нейните и тя потрепери в ръцете му. Сякаш не можеше да ѝ се насити. Бавно повдигна тениската ѝ.

Веднага щом докосна външната страна на гърдите ѝ, усети как тя потрепери и осъзна, че е загубил битката със себе си. Откъсна устни от нейните, целуна врата ѝ и се спусна надолу, повтаряйки си през цялото време да спре.

Вслуша се в собственото си предупреждение за секунда, после се предаде, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото ѝ. Устните му се откъснаха от нейните само докато съблече тениската ѝ.

— Това е лудост — прошепна той.

— Лудост за една нощ.

Тя хапеше ухото му, докато събличаше ризата му. Допирът на голите ѝ гърди до неговите я накара отново да потрепери. Тя му помогна да свали дънките си.

Дилън я последва в леглото и я взе в прегръдката си. Ръцете му милваха всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя беше не по-малко страдна,

отдаваща се, трескаво желаяше да му донесе наслада. Харесваше му усещането за мекото ѝ тяло, притиснато към неговото.

Той се откъсна от нея само колкото да си сложи презерватив и когато беше готов, тя го придърпа в обятията си и отново го целуна гореща, дълбока целувка, която го накара до болка да желае да проникне в нея.

Реакцията ѝ го порази. В ръцете му тя се бе превърнала в дива жена и звуците, които издаваше, бяха толкова секси, че го побъркваха. Той просто искаше да се загуби в нея.

— Не ме карай да чакам повече... моля те — прошепна тя.

Той спусна устните си към ямката под врата ѝ, вдиша чудесното ѝ женствено ухание и проникна в нея. Изръмжа от удоволствието, което бе толкова силно, че си помисли, че ще умре. Чу нейния вик и осъзна, че може да ѝ е причинил болка. Замря неподвижно. Усети колко е напрегната и ако не я познаваше добре, щеше да си помисли, че ѝ е за първи път. Вдигна глава и я погледна в очите, видя страст и сълзи в тях, но преди да каже нещо, тя ги затвори и изви тяло към неговото.

— Мила, заболя ли те? Да не съм...

Ноктите ѝ нежно одраскаха гърба му и тя отново изви тялото си, за да се допре плътно до неговото.

Удоволствието, което той изпитваше, ставаше все по-силно. Тя забързваше ритъма, искаше още и още от него, докато и двамата забравиха света около себе си. Съществуваха само те двамата и в този кратък миг нямаше проблеми, нямаше страхове, нямаше несигурност.

Тя достигна разтърсващ, спиращ сърцето оргазъм малко преди него. Извика и го прегърна силно, предизвиквайки и неговия връх. Кейт не можеше да мисли, не можеше да си наложи да го пусне. Опитваше да си поеме дъх и безуспешно се стараяше да успокои препускащото си сърце.

— О, Кейт — прошепна Дилън. Той се отпусна върху нея и направи болезнена гримаса, когато лявото му рамо се удари в нейното, после бързо прехвърли тежестта си на дясната страна.

Чуваше накъсаното ѝ дишане и се повдигна на лакът.

— Добре ли си? — Вгледа се в очите ѝ и се засмя. — Много си красива, по дяволите.

Преди тя да отговори, той прекара палец по устните ѝ.

— Усещаш ли как бие сърцето ми? Опитва се да изскочи от гърдите ми.

Ръката ѝ се обви около врата му. Тя се наведе и го целуна, пусна го и затвори очи.

— Изтощи ме.

Той целуна основата на носа ѝ и се претърколи настрани. Впрегна цялата си енергия, за да стане от леглото, и накрая успя.

Кейт чу как вратата на банята се затваря зад него. Още бе замаяна от любенето им, но реалността се опитваше да се завърне в главата ѝ. Тя се завъртя настрани, издърпа чаршафа, за да се завие, и намести възглавницата си. Усещаше вкуса му върху устните си. Не мисли за това, каза си. Дръж си очите затворени и опитай да заспиш. Напрегна се, когато чу, че вратата се отваря. Светлината достигна до леглото, но Кейт не погледна назад. Ако той си помислеше, че е заспала, може би щеше да си тръгне. Дали и Дилън вече е възвърнал здравия си разум? Боже, дано той да не съжаляваше за станалото.

Чу го да се прозява и усети как матракът поддава под тежестта му, когато той се върна в леглото. Кейт опита да се завърти, за да го погледне, но той я дръпна към себе си и целуна врата ѝ отзад.

— Спиш ли?

Топлият му сладък дъх погъделичка ухото ѝ.

— Да. — Тя ахна неволно, защото ръката му отново обхвана гърдата ѝ.

— Не ми звучиш заспала.

Кейт не можеше да повярва, но в действителност се чувстваше притеснена да го погледне.

— Какво правиш? — прошепна тя, стискайки възглавницата по-силно, защото той започна да гали гърдите ѝ.

— Любя се с теб. Обърни се към мен, Кейти.

— Но ние... ти си...

— Няма съмнение.

— Не можем...

— Нали е за една нощ?

— Да.

— Нощта не е свършила.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дилън Бюканън беше мъж, който държи на думата си. Нощта не свърши, докато той не си тръгна от апартамента в седем часа на следващата сутрин. Сбогуването щеше да е неловко, но Дилън го направи лесно. Кейт тъкмо се унасяше в сън, когато той се наведе над нея и я целуна по бузата.

Тя си спомни, че по някое време през нощта той ѝ каза, че е ангажиран до края на уикенда, но че вероятно ще я види отново в неделя вечер или понеделник. Това или беше заместител на обичайната лъжа „ще ти се обадя по някое време“, или той си мислеше, че тя се е върнала в Бостън за постоянно. Кейт не поправи тази заблуда. Съмняваше се, че след всичко, което бяха правили, ще може отново да го погледне в очите.

Толкова за изтънчената силна жена.

Лекарите задържаха Джордан до неделя. Тя още беше нещастна заради обрива си, така че не роптаеше, че трябва да стои в болницата, и когато най-после се прибра вкъщи, проспа целия следобед.

Кейт купи готова храна за вечерята им. Прекараха тиха вечер заедно и си легнаха рано.

Джордан искаше Кейт да остане още няколко дни, но тя нямаше търпение да се върне у дома, за да се заеме с проблемите. Освен това искаше да се махне от Бостън, преди да попадне отново на Дилън. Всеки път, когато станеше дума за него, Кейт бързо сменяше темата. Тя обикновено казваше всичко на Джордан, но този път беше различно. Много по-различно.

В понеделник Джордан се чувстваше много по-добре и обривът почти изчезна. Въпреки това Кейт не ѝ позволи да я закара до летището. Извика си такси. Чак във въздуха осъзна колко нервна бе заради вероятността отново да види Дилън. Въздъхна от облекчение и реши повече никога да не мисли за него. Не можеше да промени станалото, но можеше да се принуди да не мисли за него, нито да го обсъжда с някого.

Опита се да чете, но не можа да се съсредоточи и когато затвори очи и се престори на заспала, за да не се налага да разговаря с досадния търговски пътник до нея, в главата ѝ нахлуха само образи на великолепното тяло на Дилън. Нямаше грам мазнина. А бедрата му... мили боже, какви бедра имаше...

Стига си мислила за него, заповяда си, но не успя да го направи. Когато пристигна в Чарлстън, беше ужасно ядосана на себе си. Сякаш беше нимфоманка. Как можеше да издържа без секс толкова дълго, а само след една нощ...

Стига си мислила за това. Тези думи се превръщаха в припев в главата ѝ.

Взе автобус до паркинга, където беше оставила колата си. Когато слезе, за момент постоя неподвижна, загледана в една светкавица, която прорязва небето, и се опита да си спомни къде е паркирала колата си. Автобусът тъкмо беше завил зад ъгъла, когато чу една кола да се приближава към нея. Стоеше в средата на паркинга, така че бързо се дръпна настрана. Забеляза, че шофьорът увеличи скоростта. Сигурно беше някой тийнейджър, помисли си тя и скочи между две паркирани коли, за да се махне от пътя му. Колата профуча край нея. Кейт опита да види лицето на шофьора, но не успя. Прозорците бяха тонирани в тъмносиво. Тя поклати глава, докато го гледаше как взема завоя на две колела.

— Идиот — измърмори под носа си.

Не говореше за побъркания шофьор. Чувстваше се като идиот, защото беше забравила къде е паркирала колата си. Зарови в портмонето, откри талона от паркинга, който беше пхнат зад банкнотите. За щастие се бе сетила да запише номера и редицата на парко-мястото на гърба на талона. Сега беше в сектор В, а колата ѝ — в сектор D, на третия ред. Отправи се натам, влачейки чантата зад себе си.

Очуканата ѝ ръждясала кола беше паркирана край изхода, сгушена между два огромни джипа. Постави чантата си в багажника и тъкмо го затваряше, когато чу свирене на гуми. Обърна се и видя същата бяла кола, която летеше през паркинга през една редица от нейната. Намали на няколко пъти, после отново ускоряваше.

Кейт имаше чувството, че шофьорът се опитва да открие някого. Сигурно беше тийнейджър, който се забавляваше из паркинга, като

плашеше хората и по-конкретно нея.

Сега автомобилът се движеше по нейната редица. Кейт не беше сигурна дали шофьорът я видя. Носеше се право насреща ѝ, сякаш искаше да я прегazi. Кейт се хвърли на земята между колите точно когато автомобилът щеше да я блъсне. Нарани коляното си при падането.

Намръщи се от болка и се надигна на колене. Чантата ѝ беше отворена и червилото ѝ се търкаляше под събърбъна. Наведе се да го вземе и удари главата си.

— Добре — прошепна тя. — Наистина съм идиот. И то страдащ от параноя.

Чу клаксон на кола и си помисли, че може би белият автомобил сега тероризираше някой друг. Най-после успя да отключи вратата и да се качи. Имаше чувството, че влиза в пещ. Бързо отвори прозорците, но не включи веднага климатика, защото колата не беше карана скоро и щеше да се задави, ако не оставеше моторът да загрее. А ако не успееше да запали от първия път, после щеше да ѝ бъде доста трудно.

Огледа се за бялата кола, докато караше към изхода на паркинга, и след като плати на будката, каза на касиера за лудия шофьор. Той грабна телефона си и се обади на охраната.

Кейт се сети за мобилния си телефон чак когато чакаше на един червен светофар, преди да се включи в магистралата. Откри го на дъното на чантата си и около двайсет секунди след като го включи, телефонът иззвъня, сигнализирайки ѝ, че има съобщения на гласовата поща.

Бяха от предприемач на име Бил Джоунс. Кейт не го беше чувала. Той обясняваше, че работи за собственика на промишленото хале, което тя се канеше да наеме, и искаше да се срещне с нея там, за да обсъдят конструктивните промени по нейно настояване. Спомена ѝ също, че стоките, които тя е изпратила, са складирани в дъното на халето и няма да бъдат повредени по време на преустройството.

Какво ставаше? Кейт още нямаше подписан договор за наем и със сигурност не е обсъждала никакви вътрешни преустройства. Какво беше казал агентът на собственика на халето? Тя изчака да спре на друг светофар, за да отговори на обаждането. Джоунс вдигна на второто позвъняване. Тя отби на един паркинг. Мразеше да шофира, докато говори по телефона.

— Джоунс на телефона.

— Обажда се Кейт Макена.

Чуваше се прашене като шум от трафик. Предприемачът явно не се намираще в халето, защото то бе в дъното на една тиха улица.

— Много се радвам, че се обадохте, госпожице Макена. Трябва да се срещнем в халето възможно най-скоро. Времето е пари, а моите хора са готови да започнат работа.

— Нещо не разбрах. В съобщението си казвате, че моите стоки са складирани в халето?

— Точно така. Сега тъкмо пътувам натам. Ще ви чакам. Не би трябвало да ми отнеме много.

— Чакайте малко. Кой е разпоредил това местене? Последва дълга пауза и той каза:

— Не знам. Кутиите с вашето име на тях си бяха там, когато отворихме тази сутрин.

Това бе напълно необяснимо. Кийра и Изабел не биха организирали подобно нещо, а двамата служители на Кейт, които са на пълен работен ден, в момента бяха в отпуска.

— Господин Джоунс, не мога да правя никакви промени, нито да разпореждам никакви подобрения...

Той я прекъсна, преди тя да му обясни, че няма да подпише договора за наем. В тежкото финансово състояние, в което беше, изобщо не можеше да мисли за местене на фирмата си на по-широко място. Трябваше първо да измисли как да не загуби фирмата, а после всичко останало.

— Слушайте, нещо ми се губите. Връзката се разпада. Да се срещнем там и ще говорим — каза той. — Страничната врата е отключена, ако стигнете там преди мен. Сипете си чаша кафе и ме чакайте. Аз трябва да прекося града, а движението е доста натоварено, но все едно, вече пътувам.

— Господин Джоунс, моите стоки...

— Ако искате да ги преместите, ние ще го сторим вместо вас.

Кейт беше толкова отчаяна, че ѝ се искаше да се разкреци. Колко ли кутии бяха изпратени в халето? Оказваше се, че единственият начин да разбере е, като отиде на място и провери лично.

Всичките ѝ неща трябваше да бъдат преместени оттам незабавно. Можеше да ги складира в гаража си, реши тя, но пък щеше

да се наложи да ги мести отново, когато продадат къщата. Боже, как щеше да каже за това на Кийра и Изабел?

Всяко нещо с времето си. Опита да се обади на сестрите си по телефона, за да ги извести, че ще се забави с прибирането, но се включи телефонният секретар. Остави им съобщение, че се е върнала в града, но отива до халето, преди да се прибере.

Тъкмо потегляше от паркинга, за да се върне на магистралата, когато забеляза, че бензинът ѝ е на привършване. Тъй като беше в част на града, която не познаваше, ѝ отне известно време да открие бензиностанция. Забеляза, че от другата страна на улицата има „Макдоналдс“, и реши да си вземе диетична кола. Не бързаше да стигне до халето, защото щеше да ѝ се наложи да чака Джоунс.

Половин час по-късно пристигна пред халето. То се намираше в края на дълга виеща се улица в район, който беше набелязан за обновяване. Само на няколко пресечки имаше пет-шест склада, преустроени в модерни жилища. Пемброук Стрийт още бе недокосната от обновяването и цялата бе осеяна с дупки, които изискваха човек да кара на зигзаг. Редиците от празни магазини с изпочупени стъкла още не бяха ремонтирани, но очакваното обновление на този район на Силвър Спрингс и експанзията, която щеше да последва, бяха точно това, което Кейт търсеше.

Мястото пак бе на голямо разстояние от дома ѝ, но наемът беше поносим — поне така смяташе допреди няколко дена — и тя възнамеряваше да инсталира модерна алармена система, за да гарантира безопасността на служителите си.

Служителите, които може би щеше да се наложи да уволни.

— Престани да се самосъжаляваш — прошепна тя.

Кейт паркира точно пред страничния вход. Наоколо не се виждаха други коли или пикапи.

Тъкмо се канеше да изгаси двигателя, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Джоунс се обажда. Стигнахте ли вече?

— Да — отвърна тя.

— Аз ще пристигна до пет минути — събщи той. — Сипете си кафе, докато чакате.

— Не, благодаря.

— Не пиете ли кафе?

— Не — отвърна тя, като се чудеше защо води този безсмислен разговор.

— Може ли поне да включите кафемашината? Предния път я забравих и за малко не предизвиках пожар.

Този коментар също не прозвуча убедително на Кейт Макена.

— Добре, ще я включа — каза тя. — Но за кашоните ми...

— Да?

— Ще уредя още утре да ги преместят. Изобщо не е трябвало да ги изпращат тук.

— Много съжалявам, ако е имало някакво объркване, госпожице Макена. Ще направя каквото искате. Ще се видим след няколко минути.

Той прекъсна, преди тя да успее да му каже, че и за двамата ще е загуба на време да се срещат, че тя няма да прави никакви промени, защото няма да наеме халето. Но Кейт искаше да види колко кашона с ароматизираните й свещи и лосиони за тяло бяха преместени тук.

Разкопча предпазния си колан и тъкмо посягаше към телефона си, когато двигателят започна да издава някакъв звук като почукване. Тя знаеше какво означава това. Бързо изгаси климатика, за да истине моторът. Иначе нямаше да може да го запали отново. Наведе се към другата седалка, за да вземе телефона си.

Тъкмо бъркаше с ръка под седалката, когато халето избухна.

Силната експлозия разтърси колата на Кейт и счупи прозорците. Ако тя седеше на шофьорското място, лицето ѝ щеше да бъде нарязано от летящите парчета стъкло. Отломките се изсипаха върху капака и покрива на колата ѝ и се забиха навсякъде. Последва огнената стена, която премина през сградата и се понесе към паркинга. Гумите на колата се стопиха от високата температура. Таблото се откъсна от мястото си и излетя през задното стъкло. Стовари се върху контейнера за боклук в далечния край на паркинга.

Кейт лежеше в безсъзнание на пода и не виждаше разрухата наоколо.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дежа вю.

Това бяха първите думи, които излязоха от устата на Кийра, когато най-после я пуснаха да види сестра си. Кейт бе откарана в болницата в Силвър Спрингс и току-що я бяха преместили в стаята и настанили в леглото, когато сестрите ѝ нахлуха.

— Вече не минахме ли веднъж през това? — попита Кийра със загрижена усмивка. Беше толкова радостна, че Кейт не е сериозно ранена, че в очите ѝ напиреха сълзи.

Изабел не беше на себе си.

— Можеше да те убият. Защо трябва да правиш такива неща?

— Просто е била на неподходящото място в неподходящия момент — каза Кийра.

Изабел клатеше глава.

— Свършено е Кейт. Повече няма да ти позволя да излезеш от къщи. Дори ще се откажа от колежа и ще си стоя у дома, за да съм сигурна, че ти не мърдаш оттам и си в безопасност.

— Изабел, говориш глупости — изтъкна Кийра.

— Глупости? — Изабел вече звучеше трескаво. — Глупости ли е да попаднеш в експлозия два пъти за една седмица? Това ли са глупости? — Тя погледна Кейт, посочи я с пръст и добави задавено: — Изплаши ме. — Избухна в сълзи и се обърна с гръб към Кейт. — Наистина. Няма да замина за колежа.

Кийра отиде до леглото.

— В това състояние е, откакто чухме за станалото, но сега, като знае, че си добре, ще спре да плаче.

Главата на Кейт я болеше до пръсване и ѝ беше трудно да следи разговора. Стаята беше затъмнена, но когато Изабел дръпна завесите, Кейт примигна от болка. Изабел забеляза и веднага ги спусна обратно.

— Наистина си късметлийка. Можеше черепът ти да е спукан на две...

— Това е образ, който няма да забравя скоро, Кийра — рязко я прекъсна Изабел. Взе кърпичка и изтри очите си.

— Джордан се обади няколко пъти — продължи Кийра, без да обръща внимание на Изабел. — Много е разтревожена за теб.

— Тя как е научила?

— Обади се да те чуе как си пътувала и Изабел ѝ каза какво се е случило и как пожарникарите са те измъквали от колата. Между другото, колата ти е напълно унищожена.

— Трябва да благодариш, че не се обадох на леля Нора. Тя тъкмо си разопакова багажа, но се обзалагам, че щеше да изостави всичко и да се върне тук, ако знаеше. И щеше да се погрижи да не поемаш повече глупави рискове — добави Изабел.

Кейт затвори очи.

— Кога мога да се прибера къщи?

— Най-рано утре. Лекарят може да реши да те задържи и по-дълго.

— Лицето ти изглежда като изгоряло от слънцето. Сигурно е от пожара — отбеляза Изабел. — Кейт, имаш ли представа, че се размина на косъм със смъртта?

— Нали няма пак да почнеш да ревеш? попита Кийра.

— Извинявай. Не мога да се държа като робот, както се държиш ти, и да не показвам емоциите си.

Кийра не отвърна.

— Трябва да си вървим и да те оставим да почиваш — каза тя на Кейт.

— Чакайте — прошепна Кейт, изненадана, че гласът ѝ звучи толкова слабо. — Какво се е случило?

— Не помниш ли?

Тя понечи да поклати глава, но бързо промени намерението си. Болката прониза черепа ѝ.

— Смятат, че е било изтичане на газ — каза Кийра.

— Чухме това по радиото, докато пътувахме насам — допълни Изабел. — Трябва да е било газ, защото още не могат да изгасят пожара.

Кийра смени темата.

— Имаш късмет, че неврологът е бил тук — отбеляза тя. — Говорих с него и той каза, че е доволен от скенера. Изглежда, ще се

разминеш без никакви сериозни наранявания.

— Кийра се притесняваше да не си получила мозъчно увреждане — вмъкна Изабел.

— Не, ти се притесняваше — възрази Кийра.

— Добре, аз бях. Лекарят е много сладък. Знаеш ли какво, Кийра...

— О, боже, пак се започва.

— Само се канех да изтъкна, че той е идеален за теб. Знам какво ще кажеш — продължи бързо тя, преди Кийра да успее да я прекъсне, — че той не се интересува от теб, но ти няма откъде да знаеш дали е така или не, докато не... нали се сещаш?

— Не се сещам.

— Докато не направиш някакъв ход. Да поговориш с него например.

— Може ли да прекратим този разговор?

Изабел не ѝ обърна внимание.

— Може би ако си сложиш малко грим и направиш нещо с косата си...

Кийра скръсти ръце на кръста си.

— Какво ми има на косата?

— Трябва да я подстрижеш, но не в някой от онези евтини салони, където подстригват за пет долара. Освен това трябва да си сложиш малко грим, за да скриеш тъмните кръгове под очите си. Отдалече си личи, че не си dospиваш. За това е виновно следването ти.

— С риск да прозвуча като теб, ще го кажа: я не мрънкай.

Кейт се засмя, но веднага изстена. Отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

— Стига сте ме размивали и преместете дискусията си другаде. Искам да се завия презглава и да се престоря, че днешният ден не се е случвал.

— Но, Кейт, ти още не си ни казала какво правеше при онова хале — продължи Изабел.

Кейт отвори очи и уста да отговори на въпроса, но се отказа.

— Не помня, по-точно ми е някак мъгливо, но сега не ми се напруга.

— Не помниш ли нищо?

Чак след минута Кейт отговори:

— Не — прошепна тя. — Не е ли странно?

— Не се тревожи. Ще си спомниш. Сега си почини. Ще намина по-късно да видя как си — каза Кийра.

Изабел не беше готова да си тръгне. Тя отиде до леглото и попита:

— Помниш ли, че летя до Бостън?

Кейт се усмихна.

— Разбира се. Помня и че се върнах. Имаше една кола... на летището...

Изабел я потупа по ръката.

— Да, имаше кола. — Гласът ѝ звучеше успокоително и тя се държеше, сякаш се опитва да вразуми тригодишно дете. — Спомняш си колата си. С нея си потеглила от летището.

Кейт погледна към Кийра за помощ.

— Изабел, ще ми подадеш ли телефона, преди да си тръгнеш? Искам да говоря с Джордан.

— Помниш ли номера ѝ?

— Изабел, цицината на главата ѝ не я е превърнала в идиот — каза Кийра.

Изабел сви рамене. Подаде телефона на Кейт и отново я потупа по ръката.

— Много поздрави на Джордан от нас — каза тя. — И ако иска да дойде да те види, кажи ѝ по-добре да не идва. С твоя лош късмет някой може да я блъсне, преди да стигне до летището.

— Ужасна седмица беше, нали? — каза Кейт.

— По-лошо няма накъде — увери я Изабел и последва Кийра през вратата.

Кейт се надяваше сестра ѝ да е права. Завъртя се на една страна и заспа дълбоко.

Два-три часа по-късно се обади на Джордан. Постара се да звучи бодро, но ѝ коства много усилия. Опитът беше неуспешен. Приятелката ѝ долови напрежението в гласа ѝ.

— Кажи ми пак за първата експлозия — каза Джордан. — Сега, като не се тревожа за бучки и рак, мога да се съсредоточа. Някой се е опитвал да убие онази художничка, така ли?

Кейт повтори цялата история наново и когато свърши, разказа на Джордан за побъркания тийнейджър на паркинга на летището. После

прибави и най-новата си злополука.

— Изобщо не помня експлозията — каза тя. — Но все си мисля за кафе. Не е ли странно?

— Ти не пиеш кафе.

— Знам. Точно затова ми се струва странно.

— Силен ли е бил ударът по главата ти?

— Достатъчно силен, за да имам адско главоболие. Ако бях параноична, щях да си помисля, че някой иска да ме убие.

Джордан се засмя.

— Не говори глупости. Просто лош късмет, нищо повече. Искаш ли да дойда при теб?

— Не, няма нужда, добре съм. Освен това може лошият ми късмет да не е свършил и не искам и ти да пострадаш от него.

— Не давай простор на въображението си. Запомни, ти не си суеверен човек, така че не реагирай с паника. Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Нещо случи ли се между теб и Дилън?

Кейт едва не изтърва слушалката.

— Защо питаш?

— Дойде да те търси. Когато разбра, че си заминала, никак не се зарадва.

— Не мога да си представя защо. Значи не мислиш, че може някой да се опитва да ме убие? — попита Кейт, за да отклони разговора в друга посока.

— Не, не мисля, че някой се опитва да те убие. По-скоро мисля, че имаш развратно въображение. Поспи и ми се обади утре, когато си възвърнала здравия си разум.

Джордан затвори и веднага набра номера на Дилън. Щом той вдигна, тя му изтърси:

— Някой се опитва да убие Кейт.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дилън не беше в най-доброто си настроение. Току-що беше изтърпял поредния изтощителен час физиотерапия за рамото си и сега то го болеше адски. Мускулите пулсираха и въпреки че му изписаха болкоуспокоителни, нямаше намерение да ги пие. Не че се правеше на издръжлив. Беше пил от тези хапчета предната седмица и не понасяше начина, по който му действаха. Наистина притъпяваха болката, но също и способността му да мисли. Имаше чувството, че се движи в гъста мъгла. Във всички случаи предпочиташе болката пред мъглата.

Тъкмо се канеше да се съблече и да се пъхне под душа, когато Джордан му се обади.

Видя на дисплея на телефона си, че го търси, и вдигна.

— Какво искаш?

— Много мило отношение.

Той се усмихна.

— Вече не си в болница. Не е нужно да бъда мил. А и не помня някога да съм бил. Нещо ме бъркаш с Алек.

— Няма начин да сбъркам вас двамата. Алек е мърляч, а ти си маниак на тема ред и чистота. Точно затова бяхте толкова идеална комбинация в една стая, докато растяхте. Но за разлика от Алек ти понякога си голям мърморко.

— Ако свърши с комплиментите, бих искал да отида да си взема душ.

Джордан не спираше.

— Обзалагам се, че си много мил с жените, с които искаш да спиш.

— Джордан, за последен път те питам: какво искаш? — заяви той, решавайки, че коментарите й за сексуалния му живот не заслужават отговор.

— Кейт е загазила. Проблемът е, че според мен тя не го осъзнава.

— Загазила?

— Да.

Той разтри врата си.

— Затварям.

— Чуй ме.

Тя бързо обясни всичко, което знаеше за първата експлозия, и добави:

— И сякаш това не ѝ стигаше на бедната Кейт, та когато се върнала от Бостън, някой се опитал да я блъсне на паркинга на летището. А после... Дилън, слушаш ли ме?

— Да.

— Не звучиш сякаш ме слушаш.

— За бога...

— Сигурна съм, че не греша — продължи Джордан. — Някой се опитва да я убие. Има и още — добави тя. Преди да успее да му каже за втората експлозия, той попита:

— Какво точно очакваш да направя? Да поговоря с детектива, който води разследването ли? Съмнявам се колегите от Южна Каролина да се зарадват, че някой е решил да им дава акъл.

— Не, не искам да се обаждаш. Искам да отидеш в Силвър Спрингс и сам да провериш какво става. В момента си в отпуска, така че имаш време, а и знам, че скучаеш. Не мога да повярвам, че се колебаеш. Този уикенд ти...

— Какво аз?

— Ти си видял Кейт. Какво ти става? Далеч от очите, далеч от сърцето?

Точно така, помисли си той. Изобщо не можеше да прогони Кейт от главата си след онази нощ и това много го тревожеше. Тя му пречеше да мисли.

А тя очевидно изобщо не се сещаше за него. Замина от Бостън, без да му се обади, сякаш нощта, която прекараха двамата, беше точно това, което тя искаше — една нощ на забавление. Това отношение би трябвало да му хареса. Без обвързване и без неловки сбогувания. Една съвършена нощ, в това нямаше съмнение, без никой да съжалява за стореното.

Защо тогава беше толкова подразнен, че тя си тръгна, без да му се обади?

Поклати глава. Просто му беше трудно да я забрави. Можеше да минат две седмици, преди да успее, но после изобщо нямаше да се

сеща за нея.

— Дилън, ще отидеш ли при Кейт или не?

— Чудя се...

Намираше се в особено положение. Никога преди някоя жена не го беше изоставяла и не знаеше как човек се чувства в такава ситуация. Не, това не беше вярно. Знаеше как се чувства. Адски сърдит.

Той беше ли се отнасял с някоя жена по този начин? Да прекара нощта с нея и после да изчезне? Поклати глава. Надяваше се да не го е правил. Но беше ли?

Изведнъж си представи как тя седи до леглото му в болницата. И до ден днешен Кейт не знаеше, че той я видя там. Беше я видял точно когато тя се унасяше в дрямка. Стана му приятно, че Кейт е до леглото му.

Тя беше стояла край леглото му в болницата, защо да не направи същото за нея?

Джордан загуби търпение.

— Ако ти не отидеш, ще отида аз.

— Уф, по дяволите! Добре, ще отида.

— Кога?

Той въздъхна.

— Скоро.

— Утре?

— Добре. Утре.

— Я по-весело, Дилън. Ако съм права, може да ти се удаде да застреляш някого.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роджър Макена имаше някои ужасни приятели. Те бяха „приятели от казиното“, които се присламчваха към него на игралната маса, запознаваха се и му ставаха първи дружки за една нощ. Когато Роджър печелеше, му помагаша да изхарчи парите. Когато започнеше да губи обаче, новите му приятели започваха да се измъкват неуловими като змии. Те го запознаха с един лихвар хищник на име Джони Джакман, благодарение на когото Роджър задлъжня с повече от двеста хиляди при лихва от петдесет процента, а приятелите му го отведоха обратно при игралните маси, за да загуби още повече.

Всички акули в града знаеха, че не трябва да закачат Роджър, защото го бяха проверили, и разбраха, че когато чичо му — Комптън Макена, умреше, Роджър щеше да наследи милиони. Ако нещо се случеше с него междувременно, никой от тези хищници нямаше да спечели и цент от Роджър.

Джони Джакман направи доста голяма инвестиция и прати свои хора да вървят по петите на Роджър през цялото време. Не можеше да изпусне от поглед парите си. Не искаше обаче и Роджър да спре да залага и да се поправи, така че когато Роджър се влюби в една малка сладурана на име Ема, която го убеди да започне да посещава дружеството на анонимните комарджии, Джакман се разтревожи. Следващата вечер сладката малка Ема бе отведена извън града.

На Роджър му казаха, че Ема е претърпяла автомобилна катастрофа. Той отиде в болницата, хвърли един поглед на насиненото и разранено лице и хукна към казиното. Ема напусна града веднага щом я изписаха от болницата. Роджър си отдъхна. Измъчваше го вина, че няма да понесе вида ѝ, но след като вече я нямаше в града, можеше спокойно да я забрави. Можеше да забрави и срещите на анонимните комарджии.

Като стана юли, Джони Джакман започна да се изнервя. Роджър беше натрупал дълг от седемстотин хиляди долара и ако този дълг не

бъдеше платен на казиното до първи септември, трябваше да го покрие Джакман.

Джакман реши, че не може да продължава да е любезен и търпелив. Заведе Роджър на вечеря в „Емералдс“, остави го да изпие бутилка скъпо вино и му каза, че ако не намери начин да му върне и последния долар от дълга си заедно с лихвите до трийсет дни, той — Джакман — започваше да реже части от тялото му. Вдигна тост за здравето на Роджър и му каза, че ще започне с частта между краката му.

Постара се да покаже на Роджър съвсем ясно, че не блъфира.

Три пакета цигари и бутилка джин на ден бяха състарили Роджър. На трийсет и четири, той изглеждаше на шейсет. Косата му изтъняваше и беше посивяла. Кожата му също бе сивкава от всичките години, прекарани в тъмните казина.

Пожълтелите му от никотина пръсти трепереха, когато си палеше цигара.

— Откъде да намеря тези пари? — попита той. — Знаеш, че ще имам много, но когато чичо ми умре. Той е болен. Не би трябвало да изкара още много. Според... моя източник, старецът умира.

— Кой е източникът ти?

— Някой много близо до него. Няма да ти кажа името му.

— Добре. — Джакман реши да не настоява. — Но чичо ти може да издържи още доста време, нали? Ако това продължи повече от трийсет и един дни, ти отиваш в света на болката.

— Ако изчакаш, ще ти платя допълнителен бонус. А има голям шанс и да спечеля следващия път, като играя, нали?

Джакман поклати глава.

— Кредитът ти е изчерпан. Няма да бъдеш добре дошъл в никое казино, докато не изплатиш напълно дълга си. Трийсет и един дни — повтори той. Ако не осигуриш всичките пари, ще загубиш мъжествеността си. Разбра ли ме? И няма да ти дам пиячка, за да потушиш болката. Моите хора ще те откарат в пустинята, ще те проснат на земята с разтворени крака и кльц-кльц. — Той раздвижи пръстите си като ножици. — Може дори да им кажа да ти натикат топките в устата, за да не се чува как пициш, докато ти режат пениса. Имаш топки, нали, Роджър?

Джакман беше най-успялата финансова акула лихвар в града и когато Роджър се взря в студените му спокойни очи, реши, че в една истинска акула със сигурност има повече чувства, отколкото в него. Изобщо не се съмняваше, че Джакман ще изпълни закана си. Не беше човек, който блъфира напразно.

Роджър се задъха. Събори стола си, като скочи на крака, за да се махне от масата. Успя да стигне до коридора и там повърна. Джакман го последва и се разсмя.

— Ще намериш парите, нали, Роджър?

— Да, ще ги намеря.

Той сграбчи ръката му и го дръпна назад. Прошепна съвсем близо до ухото му:

— Чичо ти ще умре съвсем скоро, нали?

Роджър се заплака.

— Да, скоро.

Два часа по-късно Роджър взе такси до летището и замина за дома си. Беше прекалено уплашен и му се гадеше, така че не пи нищо. Знаеше, че трябва да бъде с бистра глава. Когато пристигнеше в Савана, щеше да посети чичо си Комптън, за да види лично колко е зле старецът и да се увери, че парите няма да се забавят.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт се отдаде на самосъжаление достатъчно дълго и сега знаеше, че е време да вземе нещата в ръце. Пътуването до Бостън ѝ беше помогнало да види нещата в цялост. Дилън със сигурност беше успял да я разсее от проблемите ѝ, но тя бе твърдо решена вече никога да не си позволява такава лудост. Когато я изписаха за втори път от болницата, Кейт вече виждаше всичко в перспектива.

Трябваше да направи някои огромни промени. Първата беше най-важната за нея. Нямахше да има повече семейни тайни, така че тя обясни на сестрите си колко мрачно е финансовото им положение. Когато свърши, постави купчината сметки в центъра на кухненската маса.

Кийра остана без думи. Изабел отказваше да повярва. Отказваше да повярва на каквото и да е, което можеше да дискредитира майка им. Кейт настоя Изабел да си отвори очите и да престане да изкарва майка им светица, а Кийра се опита да възстанови мира между двете си сестри.

— Хайде да приемем, че мама е направила каквото е могла — каза Кийра, — и да продължим напред. Караниците няма да ни помогнат да измислим изход от ситуацията, а точно сега трябва да си направим някакъв план.

Най-после Изабел се успокои.

— Права си, Кийра. Мама правеше всичко по силите си. Никога не сме били гладни, нали? Когато се налагаше, плати да ми сложат скоби на зъбите, погрижи се и трите да получим образование.

Сестрите ѝ бързо се съгласиха.

— Кейт, мама не би заложила фирмата ти, ако не се е налагало, така че стига си ѝ се сърдила — настоя Изабел. — Тя не е тук и не може да се защити. — Не даде време на Кейт да каже нещо, а продължи: — Добре тогава.

— Добре какво? — попита Кийра.

Изабел си пое дълбоко дъх, скръсти ръце върху масата и каза:

— Предполагам това... — Тя кимна към купчината сметки върху масата. — ...означава, че няма да мога да отида в колеж... точно сега. Тъй като Кийра е на пълна стипендия, тя трябва да завърши последната година от следването си. А ние с Кейт ще си намерим работа, и то веднага, ако не искаме да загубим къщата.

Кийра се насилваше да не се усмихне.

— Виж ти колко бързо направи планове за всички. Значи имало и мозък под русата ти коса.

— Няма нужда от сарказъм — сопна се Изабел.

— Това не е сарказъм — увери я Кийра. — Правех ти комплимент.

— Изабел, твоето образование е много по-важно от това да задържим къщата. Тя си е свършила работата. Ще трябва да се откажем от нея — каза Кейт.

— Но ако си намериш много хубава работа... с твоята диплома...

— Наистина ли мислиш, че тя ще позволи на банката да вземе фирмата ѝ? — попита Кийра.

— Не мисля, че може да ги спре. А ние се нуждаем от пари, нали така? Ако не си плащаме тока, ще ни го спрат. С колко време разполагаме? Хей, имам идея. Знаете ли какво трябва да направим?

Кейт се боеше да попита. Изабел беше известна с шантавите си идеи. Тази се оказа истински бисер.

— Да даваме стаи под наем.

Кейт не беше сигурна дали тя се изсмя първа или Кийра. Изабел ги остави да се посмеят, после настоя:

— Това е добра идея.

— Ти да не си... — започна Кийра.

Кейт я сръга под масата. Не искаше Кийра да се подиграе на наивния план на Изабел. Сестра им току-що бе останала без почва под краката. Щеше да се раздели с дома си и точно в момента смяташе, че ще загуби и възможността да учи в колеж.

— Дори и да даваме стаи под наем, не бихме могли да изкараме толкова пари, че да си платим сметките и огромния кредит на банката — обясни Кийра. Усмихна се и добави: — Освен ако не вземаме по десет бона на седмица.

Изабел прекара пръсти през косата си.

— Добре, това беше глупава идея.

— Не — каза Кейт. — Опитваш се да измислиш някакъв изход и това е хубаво.

— Ако бях умна като теб и Кийра, нямаше да се тревожим за това. Кийра получи пълна стипендия за следването си. Парите, които ѝ дават, стигат дори за останалите ѝ разноски. Само аз съм ви в тежест.

Кейт забели очи, а Кийра поклати глава.

— Сега не е време за драматични изпълнения — каза Кийра.

— Предполагам, че трябва да си разопаковам багажа — въздъхна Изабел със съжаление. — Толкова време ми отне да натъпча всичко в колата на Кийра. Утре ще трябва да се обадя в колежа и да им кажа да ми върнат кашоните, които вече изпратих по пощата.

— Нищо няма да разопаковаш. Ти отиваш в колежа.

— Но как...

— Планът не се е променил. Кийра ще те закара с колата си и после ще продължи към нейния университет.

— Но откъде ще намерим парите за таксата?

— Първоначалната такса вече е платена — обясни Кийра. Тя се обърна към Кейт: — Аз мога да тегля заем и да платя останалата част от таксата за обучението ѝ и другите разходи.

— Това е добър резервен план, но засега мисля, че мога да осигуря достатъчно пари от фирмената си сметка, за да платя първия семестър.

— Но как ще живееш ти? — попита Изабел. — Ти нямаш кола.

— Ще наема. Тъй като моята е неизползваема, от застрахователната компания ще ми платят за нея.

— Няма да ти дадат кой знае колко за онзи куп ламарина — отбеляза Изабел.

— Банката може ли да направи запор на сметките? — попита Кийра.

Кейт поклати глава.

— Банката не може да пипа парите, докато не настъпи падежът на заема.

— Но това е след по-малко от месец — изтъкна Изабел.

Кейт стана от масата и отиде до хладилника за шише вода. Това бе лукс, с който скоро трябваше да се раздели. Нищо ѝ няма и на чешмяната вода, помисли си тя.

Взе три бутилки, подаде по една на сестрите си и каза:

— Когато отворих тези сметки и съобщения и прочетох писмото от банката, в което се обясняваше, че майка ни е заложила всичко, включително и моята фирма, адски се разстроих, честно казано. — Изабел сведе глава и Кейт бързо продължи: — Трябва да престанеш да се опитваш да разбереш или защитиш мама. Ти сама го каза. Тя е направила всичко по силите си.

— Тогава защо отново започваш за говориш за това?

— Опитвам се да ви обясня. Бях поразена и вбесена и със сигурност не мислех трезво. Сега обаче отново съм се овладяла. — Тя обиколи масата и седна. — Никой няма да успее да ми вземе фирмата.

— Как е успяла мама да използва фирмата ти като обезпечение?

— Тя беше равностоен партньор. Аз уредих нещата по този начин, защото, първо, нямах осемнайсет години, а после се оказа удобно решение, когато заминах за Бостън. Тя имаше пълномощия да подписва чекове и да действа от мое име.

— Но как ще попречиш на банката да ти вземе фирмата? — попита Изабел.

— Ще измисля някаква сделка с универсалните магазини, може би ще им дам по-голям процент, ако ми платят по-голяма авансова сума. Не се тревожете.

— Но ако това не се получи?

— Ще послушам съвета на Изабел. Ще си намеря наематели. — Тя се усмихна и добави: — Може би ако са мъже, ще плащат малко повече, ако добавя някои екстри.

Кийра се засмя. На вратата се позвъни и това прекъсна разговора. Изабел скочи и се отправи към вратата.

— Може това да е първият наемател — извика тя, смеейки се.

Кейт погледна Кийра.

— Мислиш ли, че може да е Рийс?

— Не. Той замина за Европа. Остави съобщение на Изабел, че заминава и че се надява тя да обмисли общото им бъдеще, докато него го няма.

— О, боже! — възкликна Кейт. — Е, поне не е в Силвър Спрингс.

— Кейт, първият ти наемател е тук — извика Изабел откъм коридора.

— Какво ли пък... — промърмори Кейт.

Двете с Кийра се изправиха едновременно точно когато Изабел, ухилена до ушите, влезе в кухнята, следвана от Дилън Бюканън.

Кейт толкова се изненада да го види, че падна на стола си. Изабел го запозна с Кийра, която отиде и се ръкува с него. Кейт не намери глас, с който да каже „здрости“. Или „довиждане“.

— Чували сме толкова много за теб — каза Кийра. — Радвам се най-после да се запознаем. Не успяхме да присъстваме на дипломирането на Кейт и Джордан. Всички от семейство Бюканън ли бяха там?

Той кимна и се усмихна.

— Ние сме доста голямо семейство. Сигурно щяхме да ви се сторим смазващо многобройни.

Той съзнателно не обръщаше внимание на Кейт и продължи приятния разговор със сестрите ѝ, отговаряйки на въпроси за Нейтънс Бей и Бостън.

Кейт още не можеше да се освести от изненадата. Не можеше да направи нищо, освен да го гледа втренчено и да се надява, че не се е изчервила. Имаше чувството, че лицето ѝ е пламнало. Изчервяването издайнически признак на вина ли беше? Но за какво трябваше да се чувства виновна? Сякаш не знаеше. Например заради страстния невероятен секс цяла нощ с брата на най-добрата си приятелка. Имаше защо наистина.

О, боже, колко добре изглеждаше той. Но е недосегаем, каза си тя, точно когато си спомняше колко топло и силно бе тялото му до нейното. Стига. Той е недосегаем, повтори си. Тази свалка за една нощ беше приключила и забравена. Колкото по-бързо успееше да го прогони от къщата, толкова по-бързо щеше да си възстанови спокойствието на духа.

Възможно ли е човек да стане по-висок само за няколко дни? Не, той просто изглеждаше по-висок на фона на Изабел. Когато Кейт най-после успя да спре да го зяпа слисано, забеляза, че и сестрите ѝ са много впечатлени от него.

Изабел изглеждаше като поразена от мълния, а Кийра не спираше да се усмихва. Все пак тя бе малко по-овладяна от Изабел. Постоянно местеше поглед от Дилън към Кейт и обратно. Усети, че нещо става, но предположи, че Кейт още не е наясно с това.

Изабел разказваше на Дилън нещо, което той намираще за забавно. Усмивката го правеше невероятно привлекателен.

Кейт най-после се отърси от вцепенението и се изправи.

— Защо си дошъл всъщност?

Той я погледна и тя съжали за въпроса. Усмивката му я нямаше. Не можеше да определи изражението на лицето му, но според нея беше нещо средно между надменно и убийствено.

— Кейт, що за маниери? — попита Изабел, шокирана от сърдития тон на сестра си.

Кейт заобиколи масата и му протегна ръка.

— Радвам се да се видим отново. — Говореше с отчетлив южняшки акцент, както винаги, когато беше нервна. Не можеше да промени това, както не можеше да промени и начина, по който Дилън ѝ въздействаше.

Той погледна надолу, но не пое ръката ѝ.

Добре, беше опитала с маниера на дама от Юга. Време бе пак да стане груба.

— Повтарям, защо си дошъл?

— Кейт, какво ти става? — попита Изабел възмутена. — Държиш се ужасно неучтиво. — Обърна се към Дилън и го попита: — Да ти предложи нещо студено за пиене? Студен чай или нещо газирано?

— Не, благодаря.

— Защо не отидем в дневната. Там е много по-удобно — предложи Кийра и бързо дръпна настрани купчината сметки.

Дилън не обръщаше внимание на Кийра и Изабел. Той се взираше в Кейт. Знаеше, че я е разтърсил с появата си и нямаше нищо против тя да се чувства неудобно. Заслужаваше си го, задето замина от Бостън, без да го предупреди.

Тя сякаш прочете мислите му и попита:

— Защо не ми каза, че ще идваш насам?

— Ти защо не ми каза, че заминаваш?

— Къде заминаваш? — попита Изабел.

— Няма значение — отвърна Кейт.

Тя скръсти ръце, намръщи се на Дилън и направи крачка към него.

— Говорих с Джордан преди два часа и тя е добре, затова знам, че не си тук заради нея. Тя знае ли, че ще идваш? Не, не е възможно.

Щеше да ми каже.

— Всъщност тя ме изпрати — сви рамене той.

Кейт направи още една крачка към него.

— Не вярвам — каза подозрително.

— Така беше.

— Значи ще ни гостуваш? — попита нетърпеливо Изабел. — За съжаление ние с Кийра заминаваме утре, но съм сигурна, че Кейт ще се радва на компанията ти — продължи тя, като хвърли на сестра си изразителен поглед да се държи учтиво и гостоприемно.

— Няма да отседна у вас, макар да благодаря за поканата. Тук съм за кратко. След като говоря с Кейт, ще си намеря хотел. Сигурно ще остана в града само една нощ.

— Трябва да останеш у нас — настоя Изабел. — Имаме достатъчно стаи.

— Щом иска да спи в хотел, остави го на мира — намръщи се на Изабел Кейт.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита Изабел. Когато се усмихнеше, трапчинката на бузата ѝ се виждаше съвсем отчетливо.

Изведнъж на Кейт ѝ се прииска да натъпче някоя кърпа в устата на Изабел.

— Не мисля, че Дилън...

— С удоволствие ще остана за вечеря. — Той не беше сигурен дали прие, защото е гладен или защото знаеше, че това ще подразни Кейт.

— Така ще опиташ южняшкото гостоприемство — обеща му Изабел.

— Звучи чудесно.

Мобилният му телефон иззвъня. Той се усмихна, когато видя кой го търси и каза:

— Извинете ме за минута. — После излезе от кухнята, за да отговори на обаждането.

Кейт изчака да се отдалечи, за да не ги чува, и се обърна към Изабел:

— Ще спреш ли да флиртуваш с него? Не искам той да остава за вечеря. Искам да си замине за Бостън.

— Но аз искам той да остане — настоя Изабел.

— Какво ти става? — попита Кийра. — Откакто Дилън се появи в кухнята, се държиш странно.

— Грубо — уточни Изабел.

— Нищо не ми става — обясни Кейт. — Просто съм стресирана. Това е всичко. Имам нужда добре да се наспя.

— Знаеш ли какво мисля? — попита Изабел. Нито Кейт, нито Кийра искаха да чуят.

— Изабел, иди да сложиш масата — подкани я Кийра. — Вечерята е почти готова.

Изабел не възрази. Кийра я изчака да отиде в трапезарията и прошепна:

— Нещо става. И не ми кавай, че си въобразявам. Виждам искрите, които прехвърчат помежду ви, начина, по който го гледаш, и начина, по който той те гледа...

— Той гледа всички жени по един и същи начин. В Бостън има фенклуб от почитателки.

Кийра опита да направи знак на Кейт да говори тихо, защото Дилън отново стоеше до вратата на кухнята, но Кейт гледаше в друга посока и не забеляза.

— Жените много си падат по него — добави тя.

Той се облегна на рамката.

— И аз си падам по жените. Това не е тайна. — Нито се хвалеше, нито се извиняваше. Просто съобщаваше факт.

Без изобщо да се смути, Кейт се обърна към него.

— Така е — съгласи се тя. — Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се, краставичке.

— Ще спреш ли да ме наричаш така! — настоя тя вбесена.

— Искаш ли нещо за пиене, преди да отидете да говорите с Кейт? попита Кийра. Тя насочи ножа, който държеше, към Кейт и продължи: — Може да искаш да се подкрепиш. Кейт не е в най-доброто си настроение. Не винаги е такава. Когато се старее, може да бъде много мила. Като я опознаеш по-добре, сигурна съм, че ще я оцениш толкова, колкото и ние.

Той се усмихна. Погледна Кейт и каза:

— О, не мисля, че мога да я опозная повече, отколкото вече я познавам. — Развеселен, видя, че Кейт едва се сдържа да не го

цапардоса. — Защо, мислиш, я наричам „краставичка“? Защото е като кисела краставичка — вкусна е, но все пак е кисела.

Кийра долови напрежението между Кейт и Дилън и каза:

— Ще ви оставя да си поговорите.

Когато Изабел се появи в кухнята, Кийра я накара да се обърне и я побутна към коридора.

Двете излязоха, преди Кейт да успее да ги спре. Тя се обърна и се намръщи на Дилън.

— Добре, наистина, какво правиш тук?

— Джордан смята, че те грози опасност.

— Не ме грози никаква опасност. Просто напоследък имам лош късмет. Джордан се тревожи излишно.

— Каза, че си пострадала при експлозия. Защо ме излъга, че синините ти са от падане?

— От падане бяха — настоя Кейт. — Просто не споменах, че паднах, когато избухна бомбата.

— Защо не го спомена?

— Не си ме питал.

Изражението му стана по-мрачно.

— И някой се е опитал да те прегази на паркинга?

— Така беше, но сигурно е някой побъркан тийнейджър.

Той забеляза новите охлузвания по челото ѝ и пристъпи към нея. Повдигна бретона ѝ, който скриваше белезите, и попита: — Тези ги нямаше преди, нали? Изглеждат нови.

— Нови са — отвърна тя и се дръпна назад.

— Пак ли падна?

— Не. Просто случайно се оказах на неподходящо място в неподходящ момент. Случва се — настоя тя. — Няма от какво да се тревожите ти или Джордан. Има напълно убедително обяснение за станалото.

Дилън завъртя един от кухненските столове, възседна го и опря ръце на облегалката.

— Добре. Да чуя обяснението. Защо първо не ми разкажеш за експлозията.

— Коя от двете?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казваш ми, че е имало повече от една експлозия? — погледна я невярващо Дилън. Кейт кимна.

— Точно това ти казвам. Джордан не ти ли обясни...

— Не.

— Те не са свързани — продължи тя. — Едната беше бомба, а другата — изтичане на газ. Дори не бяха в един и същи град — добави тя. — Виждаш ли? Няма нищо тревожно.

— Започни от началото.

Тя въздъхна.

— Всичко ли?

— Всичко.

Твърдото му изражение ѝ подсказа, че няма да я остави на мира, докато не му разкаже набързо всичко, така че му изреди премеждията си от начало до край.

— Добре — каза той. — Да видим дали съм запомнил правилно. Експлозия в Чарлстън, болница, Бостън, опит за блъскане с кола на паркинга на летището, друга експлозия в Силвър Спрингс, отново болница и вкъщи.

— Не забравяй Рийс. И той ѝ подежда травиращо — обади се Кийра от вратата, където чакаше Дилън да свърши обобщението си.

— Той по-скоро беше предизвикателство, отколкото травиращо преживяване — уточни Кейт. После разказа за случката с Рийс.

— Защо не извика полиция? — попита Дилън.

— Какво можеше да направи полицията? Той не заплаши нито мен, нито Изабел или Кийра — обясни тя. — Не могат да арестуват човек само защото е противен или зловец.

— Докосна ли те? — попита тихо Дилън.

Тя поклати глава, но веднага се опроверга.

— Може да се е опитал да ме избута от пътя си, за да влезе. Беше убеден, че Изабел се крие в къщата.

— Ако те е докоснал по какъвто и да било начин, е достатъчно да накараш полицията да се намеси — обясни Дилън.

— Тя си мислеше да им се обади — намеси се Изабел, която също слушаше от другия край на стаята. — След като разказа на нас с Кийра какво се е случило, каза, че още не е късно да се обади на полицията и да направи оплакване, но...

— Но какво?

Изабел погледна Кейт, преди да отговори.

— Аз я помолих да не го прави — призна тя. Стана ми жал за него. Той си живее в неговия измислен свят и си мислех, че веднага щом възвърне здравия си разум, ще осъзнае, че трябва да продължи напред. Освен това заминавам от града за дълго време, а той е в Европа. Обзалагам се, че ще се прибере с нова приятелка. — Тя кимна и добави: — Мисля, че ще се откаже от мен, но се съмнявам, че някога ще прости на Кейт. Смята, че тя ме принуждава да отида в колеж.

— Защо вие двамата не отидете в дневната? — предложи Кийра.

— Пречиш ми, Кейт. Двете с Кийра трябва да сложим масата за вечеря — каза Изабел. Тя беше благодарна, че разговорът се е отклонил от темата за Рийс.

Дилън последва Кейт в дневната. Тя седна на канапето и му махна с ръка.

— Седни.

Реши, че е трябвало да бъде по-конкретна. Той се настани точно до нея, толкова близо, че ръцете им се докосваха. Тя бързо се премести в края на канапето.

— Добре — каза той. — Да повторим всичко още веднъж.

— Защо?

— Може да си забравила нещо.

— Нищо не съм забравила — настоя тя. — Върни се в Бостън и кажи на Джордан да спре да се тревожи.

— Тя е убедена, че си в опасност.

— А ти си изминал всичкия този път, за да ме спасиш? — Тя го посочи с пръст и прониза въздуха. — Няма нужда никой да ме спасява. Мога да се грижа за себе си. Мога да се справя с всички изникнали проблеми.

Той се опитваше да не губи търпение.

— Кейт, аз какво работя?

Тя знаеше накъде бие.

— Детектив си в бостънската полиция.

— Което обяснява защо Джордан ме помоли да проверя какво става. Каж ми сега кой водеше разследването за бомбената експлозия?

— Детектив Нейт Халинджър. Защо?

— Искам да говоря с него — отвърна той и преди тя да го спре, продължи: — Той убеден ли е, че експлозията е целяла да убие художничката Канела?

— Тя е под полицейска охрана. Явно детективът смята, че тя е мишената.

— Аха.

— Какво би трябвало да означава това?

Той не обърна внимание на въпроса.

— Какъв точно експлозив е използван?

— Не знам. Не питах. А и се съмнявам, че детектив Халинджър щеше да ми каже.

Той кимна. Попита съвсем кратко:

— Той какво ти каза?

— Не помня нищо.

— Не може да не помниш.

Тя пак насочи пръста си към него.

— Не ми се сопвай така. Това не е стая за разпити, а аз не съм заподозряна.

Явно думите ѝ му се сториха забавни, защото имаше вид, сякаш се насилва да не се разсмее.

— Кое ти е толкова смешно?

— Мислиш, че така разпитвам заподозрените?

— Такъв беше тонът ти.

Без да обръща внимание на сарказма ѝ, той продължи:

— Била си в колата си, когато онова място е гръмнало във въздуха?

— Точно така. Един от санитарите ми каза, че пожарникарите използвали отварачка за консерви, за да ме освободят от смачканата кола. За щастие аз съм била в безсъзнание. Не мисля, че щеше да ми хареса да отворя очи и да видя всичкия този метал около себе си. Все едно да се събудя в метален ковчег.

— Имала си невероятен късмет.

Тя сви рамене, сякаш това, което му каза, не беше толкова ужасно.

Дилън имаше желание да обвие ръце около нея, но в сегашното ѝ настроение тя сигурно щеше да го сръга в болното рамо в отговор на прегръдката му. Той реши, след като обсъдят най-важните въпроси около инцидентите, да разбере защо Кейт е толкова дръпната с него. Но засега, ако тя искаше да се държи сякаш двамата почти не се познават, той щеше да се преструва, че е така.

Мълчанието му я изнервяше. Тя кръстоса единия си крак, после го върна обратно.

Дилън не вярваше в съвпадения и не смяташе, че двата инцидента можеха да се обобщят като лош късмет. Да е на неподходящото място веднъж — може, това го приемаше. Но два пъти. В никакъв случай.

— Детектив Халинджър даде ли ти визитката си? Бих искал да говоря с него.

— Даде ми я. Ще ти я донеса.

Кийра стоеше на мивката и миеше пресни зеленчуци от градината. Изабел сгъваше ленени салфетки.

— Кийра, какво направи с визитката на детектив Халинджър? — попита Кейт, като влезе в кухнята.

Кийра кимна с глава към хладилника.

— Под магнита с кравичката е.

— Ох, Кейт, моля те, не се ядосвай — обади се Изабел.

— Какво е станало?

— Забравих да ти кажа, че детектив Халинджър звънна.

— Кога?

— Преди около час. Иска да намине по-късно.

— Каза ли защо?

— Всъщност не, щеше да бъде грубо да го питам.

— Изабел, трябва да се научиш да записваш такива съобщения.

— Говорех по телефона и обаждането на детектива прекъсна разговора ми — обясни тя.

— Вечерята е готова — съобщи Кийра.

Кейт отнесе визитката в дневната и я подаде на Дилън.

— Няма нужда да му звъниш. Очевидно той ще се появи тук по-късно. Вечерята е готова. Ще ти покажа къде да си измиеш ръцете.

Дилън проверяваше съобщенията на гласовата си поща. Остави телефона и стана.

Кейт го поведе.

— Ще ти бъда благодарна, ако не обсъждаме експлозиите по време на вечерята. Не искам Изабел и Кийра да се тревожат. Ако мислят, че има...

— Какво?

— Проблем — обясни тя. — Тогава няма да заминат.

— Ти ги покровителстваш.

— Да, но това, че едва не съм умряла при експлозия, не е подходяща тема за вечеря. — Никога, дори и в най-откачените си сънища не си беше представяла, че ще изрече тези думи.

Той се засмя и я последва.

— Това в някой учебник по етикеция ли го пише?

Вечерята беше прекрасна по стандартите на Изабел. Разговорът наистина беше приятен.

После Изабел разчисти масата, а Кейт и Кийра измиха чиниите. Дилън предложи да помогне, но Изабел отказа категорично.

— Сега си в Юга, а тук не даваме на гостите дори да си мръднат пръста.

Кийра му обясни, че е безсмислено да спори, и след като им благодари още веднъж за вечерята, той се извини, стана от масата и отиде зад къщата, за да проведе един телефонен разговор. Кейт забеляза, че затвори вратата зад себе си.

След няколко минути на входната врата се позвъни.

— Обзалагам се, че това е детектив Халинджър — каза Изабел. Тя остави една чиния на плота и бързо излезе от кухнята. — Кийра — извика тя, — имаш време да се качиш горе и да си сложиш малко червило.

Кийра тъкмо пълнеше мивката със сапунена вода, когато Изабел направи предположението си. Сведе глава и каза:

— Тя просто не се спира.

Кейт се засмя.

— По-добре да преследва теб, вместо мен.

— Единствената причина да не се занимава с теб в момента е, защото смята, че си срещнала своята сродна душа.

— Дилън ли?

— Точно така. Мисля, че разбирам защо се опитва да ми намери някого. Не иска да бъде самотна... или изплашена.

— Каквато е тя.

— Да. Последната година ѝ беше по-тежко от всякога. Тя беше много близка с мама. Така че не можем да я оставим да си мисли, че е сама. Ще ѝ се обаждам всеки ден, докато свикне, но Кейт, ти ще трябва да я навествяваш, особено през уикендите, определени за посещения на родителите. Ако успея да се освободя, аз също ще идвам.

— Добре, имаме план. Случайно да забеляза колко въпроса зададе Дилън на Изабел за Рийс?

— Да — кимна Кейт. — Много хитро подходи, нали? Мисля, че в момента говори по телефона и проверява Рийс. Нали се сещаш, дали има криминално досие и така нататък.

— О, това е много интересно — възкликна Кийра. Кейт изсуши ръцете си, подаде на Кийра кърпата и отиде да поздрави детектив Халинджър.

Всъщност Дилън посрещна детектива на вратата. Изабел се усмихна и изчака Кейт да ги представи един на друг.

Двамата мъже се ръкуваха. Халинджър заговори пръв:

— От колко време сте в града, детектив Бюканън?

— Наричайте ме Дилън. Нека си говорим на ти.

Кейт се канеше да съобщи на Халинджър, че Дилън ще си заминава за Бостън на следващия ден, но не успя.

— Тук съм за известно време. Не съм сигурен колко дълго.

Двамата мъже се гледаха преценяващо, като петли сред кокошките, помисли си тя, но осъзна, че това сравнение не е ласкателно за нея и сестрите ѝ.

— Къде си отседнал?

— Още не знам.

— Надявам се да ни гостуваш — настоя Изабел. Тя насочи вниманието си към детектив Халинджър. — Много се радваме да ви видим отново.

— Удоволствието е взаимно — отвърна той.

— Заповядайте, влезте и седнете — покани го тя и посочи дневната.

Двамата с Дилън влязоха в стаята заедно. Дилън говореше, но толкова тихо, че Кейт не чуваше нищо от думите му. Детективът извади бележника си и започна да си записва нещо.

— Предложи ли му нещо за пиене? — попита Изабел.

— Нали стоеше до мен. Знаеш, че не съм. Освен това той не ни е дошъл на гости.

— Каза ли ти какво е толкова важно, че е дошъл лично?

Кейт ги наблюдаваше.

— Моля?

Изабел я дръпна към стълбите, по-далече от мъжете. Хвърли поглед към дневната и понижи глас:

— Когато детектив Халинджър се обади, каза, че иска да говори с теб за нещо важно. Стори ми се някак мрачен. Няма да замина никъде, ако ти си в опасност, Кейт. Искам да разбера какво ще ти каже детективът. Най-добре да седна при вас и да слушам. Няма да се обаждам.

— Детективът просто иска да си изясни някои подробности — каза Кейт. — Нищо, което вече да не си чувала. — Това беше лъжа, разбира се, и Изабел не се хвана.

— Откъде знаеш? Той още не ти е казал нищо.

Добър довод, помисли си Кейт.

— Знам, защото Дилън ми каза. На него нали му вярваш?

— Разбира се, че му вярвам — отвърна тя. — Но той откъде може да знае? Току-що се запозна с детектив Халинджър.

— Мили боже, колко си подозрителна. Дилън говори по телефона с някого в полицията.

— А... добре тогава.

Кейт се отврати от себе си, че лъже с такава лекота. Май ставаше прекалено добра в това.

Обаче Изабел изглеждаше успокоена. Кейт не беше осъзнала колко много се тревожи за нея по-малката ѝ сестра. Така че може би в този случай целта оправдаваше средствата.

— Всичко е наред — увери сестра си Кейт. — Ще предложи на детектива нещо за пиене. Доволна ли си?

— Мама би искала да не забравяш добрите си маниери.

Дори и да беше избухнала трета световна война, Изабел не може да остави някого жаден, помисли си Кейт.

— Знам.

Тя опита да влезе в дневната, но Изабел пак я спря.

— Още едно нещо, само не се ядосвай.

Кейт въздъхна.

— Кой още се е обаждал?

— Карл.

— Кога?

— Днес следобед.

— Какво искаше?

— Просто да научи как си. Беше много разстроен. Каза ми, че се изплашил до смърт, че е можело да хвъркнеш във въздуха на партито му.

— Но не хвъркнах.

— За малко. Карл искаше да ти каже, че ужасно съжалява за всичко и се надява да намериш сили в сърцето си да му простиш. Малко е мелодраматичен, нали?

— Понякога — съгласи се Кейт. — Ще му се обадя, когато намеря време.

— О, няма да можеш. Той каза, че заминава на място, където никой няма да го безпокои. Не ми каза къде.

— Тогава ще чакам той да ми се обади. Нещо друго?

Изабел гледаше виновно.

— Да, дамата с кутиите се обади. Каза, че трябва да те пита нещо важно. — Тя продължи бързо: — Не ти казах, защото тя обясни, че ще се обади по-късно. Сякаш по команда телефонът иззвъня. — Виждаш ли? Изабел посочи телефона.

Кейт хвърли един поглед към Дилън и Нейт, които продължаваха да говорят, после отиде да се обади от кабинета.

Обаждаше се Хейли Джордж. Пред всички свои клиенти тя се представяше като дамата с кутиите. Беше сред най-ценните доставчици на Кейт. Малката ѝ фирма, която проектираше и произвеждаше специални кутии и контейнери, осигуряваше осмогълните опаковки за продуктите на Кейт от самото начало. Винаги спазваше сроковете за доставка и Кейт знаеше, че може да разчита.

— Извинявай, че ти звъня толкова късно — каза Хейли. — Знам, че в момента бизнесът ти е в пауза, но си помислих, че трябва да ти се обадя, за да няма забавяне, когато производството ти започне отново. Знам колко държиш на всяка подробност.

— Няма проблем, Хейли — увери я Кейт. — Какво става?

— Новата партида панделки пристигна днес. Твоите инициали са отпечатани в сребристо, както винаги, но цветът на панделката не е обичайното ти ментовозелено. По-скоро е с цвят на градински чай. Ако ги върна, може да отнеме още месец, докато ми изпратят нови с точния цвят. Исках да зная какво предпочиташ да направя.

Кейт въздъхна. При всичките ѝ други грижи, в момента цветът на панделките изглеждаше най-малкия проблем. Въпреки това дизайнът и цветът на опаковките се бяха превърнали в нейна запазена марка, а тя беше перфекционист по отношение на последователността и качеството.

— Върни ги — каза тя на Хейли. — И ти благодаря, че ми се обади.

— Ще действам — отвърна Хейли.

Кейт затвори телефона. Може би лека вариация в цвета не беше толкова важна, мислеше си тя, но стига да успееше да запази фирмата си, щеше да продължи да спазва високите стандарти, които си бе поставила.

Изабел подаде глава през вратата.

— Дилън те търси — каза тя.

— Идвам.

— Опитай се да бъдеш по-мила с него, Кейт. Той е брат на Джордан — напомни ѝ Изабел. — Можеш да си малко по-дружелюбна с него.

Малко по-дружелюбна? Само ако знаеше, помисли си Кейт. В Бостън дружелюбността достигна неподозирани измерения в отношенията ѝ с Дилън.

Кейт отиде при мъжете и се извини, че ги е накарала да чакат, макар те всъщност да не бяха забелязали. Бяха заети с това да си разказват бойни истории от практиката си.

Халинджър беше разпилял бележките си върху масичката за кафе.

— Нейт ми казваше, че в разследването са се включили и ФБР и Бюрото за контрол на огнестрелните оръжия, което не е изненада — обади се Дилън.

— Това означава, че става истински цирк — обясни Нейт. — Всяка агенция иска да командва парада. Постоянно се настъпват и се пречат един на друг.

— И никой не иска да споделя информация, докато не приключат с докладите си — вметна Дилън.

Кейт знаеше, че Дилън опростява ситуацията, но все пак участието на толкова хора, които си мислеха, че ръководят разследването, усложняваше положението и правеше работата на детектива много по-трудна. Ако той изобщо беше още част от разследването.

— Това по какъв начин ви се отразява на вас, детектив Халинджър?

— Може да се каже, че съм на дъното на хранителната верига — усмихна се той. Моля, нека си говорим на ти.

Тя кимна.

— Какво смяташ да правиш? — попита го.

— Да си върша работата.

— Това си е негово разследване, независимо колко агенции са намесени — добави Дилън.

Двамата мъже бързо бяха станали съмишленици и Кейт смяташе, че знае защо. Работата им беше на огневата линия и двамата не се радваха на външните хора, които идваха да им се месят и да ги командват. Въпрос на поделение на територии.

— ФБР ми създават най-големи проблеми — отбеляза Нейт. Всичките са арогантни многознайковци.

Кейт погледна Дилън, за да види как реагира той на коментарите на Нейт. Усмихваше се.

— Ти спомена ли на Нейт, че имаш двама братя, които са агенти във ФБР?

Нейт се смути.

— Наистина ли? Виж, извинявай, не...

Дилън вдигна ръка.

— Няма проблем. Понякога Ник и Алек се държат точно като арогантни многознайковци.

— Какво сте открили засега? Има ли някакви разкрития? Заподозрени? — попита тя.

— Вече беше установено, че експлозивът е поставен в кошница с цветя. Специалистите обикновено могат да определят произхода на експлозията — обясни той. — Кошницата е била на пода, пред една маса в дъното на шатрата. Твоята маса — добави той небрежно.

Кейт не показа никаква реакция. Просто кимна.

— Помня цветята. Бяха много красиви. Не видях кой ги достави — отгатна следващия въпрос на Нейт тя. Влязох в галерията само за няколко минути и когато се върнах в шатрата, цветята бяха там.

— Току-що се върнах от летището — каза Нейт. Предложих да посрещна някакъв нафукан експерт на име Съдърланд. Оглавявал източния национален специален екип, който всъщност е част от Бюрото за огнестрелни оръжия, алкохол и тютюн. Оказа се много свестен човек. Даде ми полезна информация. Това е неофициално, защото той ще провери мястото с обучени кучета и каквото друго там използва, но ми каза, че знае кой е извършителят. Каза, че от доста време преследвал този човек.

— Знае кой е поставил бомбата? — Кейт веднага почувства облекчение.

— Познава почерка му — поправи се той.

Тя не разбра какво й казва. Погледна Дилън, който бързо й обясни.

— Всеки бомбаджия си има почерк. Това са хора с твърдо вкоренени навици — каза той. — Може да са материалите, които използват, винаги едни и същи. Или може би в този случай къде крият бомбата. Този обича да крие експлозивите в кошница, понякога в няколко кошници.

— Кошници с цветя — вметна Нейт. — Прякорът му е Цветаря.

— Чудно — прошепна Кейт.

— Обича да взривява с голяма мощност. Предимно сгради, но е взривявал и коли, и къщи. Особеното е, че го прави, когато вътре няма никой. Създава си много затруднения, само и само да е сигурен, че няма да рани никого.

— Досега — каза Дилън.

Нейт погледна Дилън, който кимна, и обясни на Кейт:

— Имате много добра пожарна, за такова малко градче. Знаят какво правят. Когато един от тях забелязал сходствата, веднага се обадил на полицията в Чарлстън, за да провери кой води разследването там. Точно така разбрах, че ти си пострадала при експлозията. Няма как да го кажа по-меко — продължи Нейт. — Някой си е поиграл с газовата инсталация, но Кейт, това не е било достатъчно, за да се причинят такива щети. Проверихме и открихме, че е имало...

В момента, в който той щеше да ѝ го каже, тя отгатна.

— Друга бомба.

— Да, а ти си единственото общо между двата случая — обясни Халинджър. Видя недоумението в очите ѝ. — Така че се чудим... кой желае смъртта ти?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дадоха ѝ няколко минути да асимилира информацията. Нейт с облекчение установи, че тя запази самообладание. Не смяташе, че е от жените, които изпадат в истерия, и се оказа прав. На повърхността тя бе спокойна и овладяна.

Вътрешно Кейт пицеше с пълно гърло. Мислеше каква бъркотия е животът ѝ във всяко отношение.

— Само това ми трябваше сега.

Дилън се усмихна.

— Изобщо има ли подходящ момент да те взривят?

Тя осъзна колко налудничав е коментарът ѝ.

— Нямах предвид... няма значение.

— Още сме в началото на разследването — каза Нейт, а уликите могат да ни отведат в сто различни посоки. Но за да гарантираме сигурността ти, се налага да приемем, че ти си мишената, и да вземем нужните предохранителни мерки.

— Какво предлагаш? — Нейт погледна Дилън.

— Ти колко време ще бъдеш тук?

— Колкото се наложи.

— Добре тогава.

— Ще ми трябва оръжие.

— Знам. Ще го уредя с Боб Дръмонд, шефа на полицията в Силвър Спрингс. Той ще те провери, разбира се, и ще иска да говори с теб. Предупреждавам те, че е малко труден, защото скоро ще се пенсионира и вече не му пука дали ще засегне някого. Доста ще те поизпоти, но...

— Чакай малко — каза Кейт. Имаше чувството, че целият свят се е побъркал. — Това е лудост.

Нейт се обърна.

— Сещаш ли се за някого, който да иска да ти отмъсти? Има ли някой, който да има полза от смъртта ти, например партньор във фирмата?

— Нямам партньор. Имам застраховка живот, но от нея биха спечелили сестрите ми. А и обезщетението е малко. Единственият човек, който би искал да се отърве от мен, е Рийс Крауъл.

Нейт кимна.

— Дилън ми разказа за него.

— Това трябва да е някаква грешка — настоя тя. — Нямахте ме в града почти година и се върнах току-що. Не съм била тук достатъчно дълго, за да си създам врагове.

Гърбът на Кейт започваше да пулсира болезнено. Седеше на ръба на креслото, прекалено напрегната, за да се отпусне. Дилън обаче нямаше проблем с отпускането. Беше се настанил удобно, праметнал ръка през облегалката на дивана и качил глезена си на другото коляно.

— Чия собственост беше халето? попита Дилън.

— Казаха ми, че е на някаква корпорация — отвърна Нейт. — Още нямам точните имена. — Той попита Кейт: — Ти откъде научи за този имот?

— Една агентка по недвижими имоти ми се обади. Показа ми няколко места, но това хале отговаряше най-добре на нуждите ми.

— А агентката откъде е научила, че си търсиш по-голямо помещение за фирмата? — попита Дилън.

— Карл Бертоли ѝ предложил да ми се обади.

— Интересно каза Дилън.

— Той те е помолил да дойдеш на приема по-рано — поиска да уточни Нейт. — Нали така?

— Да — кимна тя. — Не, чакайте. Леля ми Нора беше приела съобщението и аз предположих, че е било от Карл, но сега, като се замисля, това надали е било така, защото, когато пристигнах и вървах към шатрата, Карл ми се обади на мобилния телефон и ме попита мога ли да побързам, за да проверя дали всичко е наред с украсата. Той сякаш се изненада, че съм вече там.

— Може да е проверявал, за да се увери, че е пристигнала — каза Нейт на Дилън.

— Разпита ли го?

— Естествено. И честно казано, не беше никак лесно. Той е много емоционален.

— Ами?

— Не знаеше нищо, не беше видял нищо и бил на път към хотела на художничката, за да я вземе и отведе на приема. Проверих това с шофьора на лимузината и той потвърди часа. Пак ще говоря с Карл, след като федералните свършат с него.

— Ще трябва първо да го намерят — обади се Кейт.

— Да го намерят? — повтори Нейт.

— Изабел ми каза, че Карл се е обадил по-рано днес и ѝ съобщил, че заминава. Често прави така — добави тя, за да не си направят прибързани заключения. — Когато се почувства прекалено стресиран, той се усамотява някъде. После се връща освежен.

— Няма да го чакам да се освежи, каквото и да означава това. Ще го намеря — заяви Нейт.

— Често ли се случва да реши, че е стресиран? попита Дилън.

— Три-четири пъти годишно. Може да говорите с годеницата му — предложи им тя. — Карл не отива никъде, без да ѝ се обади. Тя движи бизнеса си, така че не може да почива толкова често, колкото Карл.

Тя даде на Нейт телефонния номер и името на годеницата на Карл и добави:

— Очарователна жена е, но е малко... пренапрегната. Моля те, постарай се да не я плашиш.

— Тя е пренапрегната, а е сгодена за Бертоли? — поклати глава Нейт. Чудничка двойка.

— Мисля, че си губите времето с Карл — каза тя. — Не е видял никого, а ако го познавате толкова добре като мен, щяхте да знаете колко мил, чувствителен и свестен човек е. Направил е толкова много за общността.

— Кажи ми за мъжа, който ти се е обадил да дойдеш при халето. Чувала ли си го преди?

— Не.

— Би ли го познала, ако го чуеш отново?

— Имаше толкова много шум на заден план, че едва го чувах. Не мисля, че бих могла...

Изабел ги прекъсна, като извика Кейт откъм горния етаж.

— Ох, забравих. — Кейт се обърна към Нейт: — Искаш ли нещо за пиене? Нещо газирано или студен чай, вода...

— Студен чай, благодаря.

— Извинете, че ви прекъснах. — Изабел стоеше в коридора и се усмихваше на мъжете. Кейт забеляза, че сестра ѝ си е сложила гланц за устни и е вчесала косата си.

Кейт се извини и отиде при сестра си.

— Искаше ли нещо? — попита Кейт, като забеляза, че Изабел продължава да стои неподвижно в коридора. И тя ли се е държала толкова наивно в присъствието на някой привлекателен мъж, когато бе на седемнайсет години?

Изабел пристъпи към дневната.

— Детектив Халинджър? Всичко наред ли е? Кейт каза, че сте обяснили на Дилън, че просто уточнявате някои подробности. Няма нещо обезпокоително, нали?

— Казах ти, че всичко е наред — намеси се Кейт.

— Кейт помага на детектива за разследването — обади се Дилън.
— Няма за какво да се безпокоиш, Изабел.

— Точно така — потвърди Нейт.

— Спри вече да се тревожиш — нареди Кейт.

— Как да не се тревожа? Като ти е тръгнало на инциденти...

Кейт не ѝ даде време да се развихри на тази тема.

— Детектив Халинджър иска чаша студен чай.

— Така ли? Ей сега ще му донеса.

Кейт я последва в кухнята.

Когато се върна при мъжете, Дилън правеше различни предложения на Нейт. Кейт се запъти към канапето, където седеше Дилън, но реши, че е по-добре да остане на разстояние, и се настани на един стол.

— Нали разбирате защо предпочитам Кийра и Изабел да не знаят за това? — попита тя. — Те заминават от Силвър Спрингс утре сутрин.

— Дилън ми обясни, съгласен съм — каза Нейт. — Засега няма да разгласяваме това.

Изабел донесе студения чай, подаде го на Нейт и после му каза, че е било удоволствие, че са се срещнали, и им пожела лека нощ. Тя шокира Кейт, като целуна Дилън по бузата.

— Надявам се да поостанеш в Силвър Спрингс.

— Благодаря за чая, Изабел. Много мило, че се сети — провикна се Нейт, когато тя вече бе до вратата.

Изабел се усмихна, грейнала от удоволствие.

— Не е нужно да стоиш като затворник горе цяла вечер — каза ѝ Нейт, като си мислеше, че тя се оттегля, за да ги остави да говорят на спокойствие.

— О, аз трябва да проведа няколко разговора.

— Да ви преведа — засмя се Кейт. — Сега ще говори по телефона часове наред.

Нейт изчака Изабел да се отдалечи достатъчно и каза:

— Много е сладка. Напомня ми за първото ми гадже, Мерибет Дърстуейлър. — Той поклати глава и се ухили. — Разби ми сърцето. — После отново стана сериозен и се върна към въпросите, които обсъждаха. — Добре, Кейт. Каза, че не си била в града достатъчно дълго. — Той прелистваше бележника си, за да открие празна страница.

— Точно така.

— Значи не би трябвало да е трудно да възстановим какво си правила, къде си ходила, с кого си говорила...

Кейт мислеше, че ще може лесно и бързо да му разкаже какво е правила от завръщането си в Силвър Спрингс. Не очакваше това да ѝ отнеме повече от десет-петнайсет минути.

Оказа се, че ѝ отне повече от час. Нейт все я караше да се връща и да обяснява отново. Даваше си сметка, че той се надява тя да си спомни още някой факт, който да му даде нещо, за което да се хване.

Нямаше такъв късмет. Единственото необичайно нещо бе историята с Рийс.

После Нейт започна да я разпитва за фирмата ѝ. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да му каже в какво финансово блато се е озовала. Той много се заинтригува от условията на заема.

— Не изглеждаш много разстроена — отбеляза Дилън.

— Бях разстроена... отначало. Нямах представа, че майка ми...

— Да?

Трудно ѝ беше да изрече нещо, което да създаде у Дилън негативно мнение за майка ѝ.

— ... е била в толкова трудно положение. Била съм твърде небрежна, щом не съм забелязала колко е закъсала. Освен това вярвам, че когато е теглила заема и е заложила всичките си активи, не е осъзнавала, че един от тях е фирмата ми.

— Какво смяташ да правиш? — попита Дилън.

Сега, след като имаше време да обмисли ситуацията, тя набеляза няколко варианта за действие. Не ги изброи, а просто каза:

— Ще направя някои промени и ще се справя. Имам около три седмици, това е предостатъчно време.

Нейт ѝ зададе още няколко въпроса, после ѝ благодари за помощта.

Дилън излезе с него и двамата си приказваха на алеята още десет минути. После Дилън отиде до колата, която беше наел, и извади чантата си от багажника. Кейт задържа вратата, докато той влезе.

— Къде ще спя? — попита. Заклучи вратата зад себе си и се отправи към стълбите.

— Сам.

— Ясно.

Той пусна чантата си, стисна ръката ѝ и я дръпна в дневната. Пусна я, но въпреки това почти я притисна в ъгъла, като се приближаваше все повече към нея.

— Какво ти става? И дори не се опитвай да се престориш, че не разбираш за какво говоря.

Когато поискаше, той можеше да бъде много заплашителен. Погледът му ставаше страховит.

— Просто... ми е... трудно... след Бостън — смотолеви тя.

— Защо?

— Защо? Защото ме побъркваш.

— Кейт, говори разбираемо. В какъв смисъл те побърквам?

— Тук си — прошепна тя. — А не би трябвало да бъдеш. В Бостън... онази вечер, когато се появи да ми правиш компания и аз ти се нахвърлих, почти ти се метнах на врата...

— На врата? — Той повдигна едната си вежда.

— Говори тихо, моля те — прошепна тя. — Нахвърлих ти се, съблазних те, наречи го както искаш. — Тя се опита да го заобиколи, за да остави малко място между себе си и него, но той опря двете си ръце на стената от двете страни на Кейт. Посланието му беше съвсем директно. Нямахше да я пусне никъде, докато не се изясниха.

— Съблазнила си ме?

— Да. Съзнателно исках да правя секс с теб. Не трябваше, но го направих. — Кейт отмести косата си от лицето и го погледна в очите. Той беше толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му.

Изведнъж я обзе лудешкото желание отново да го целуне. Вземи се в ръце, скастри се мислено. — Опитай да ме разбереш — каза тя. — Току-що бях научила ужасни новини и имах чувството, че целият ми свят се срутва. Операцията на Джордан... толкова се страхувах за нея... и после...

— Да?

— Малко превъртях. Ти беше там и аз... знаеш какво стана.

— Съблазни ме? — Той се насилваше да не се усмихне.

— Да. — Не можеше да разбере защо му е толкова трудно да разбере това, което тя му казваше. Нима вече беше забравил онази нощ? — Аз направих първата стъпка. Аз ти се метнах на врата.

— Казваш ми, че ти си е насъбрало толкова много и си поискала да направиш нещо лудо?

Нали вече му го каза.

— Да.

Сега той не се усмихваше.

— Явно съм голям късметлия, че точно аз се появих на вратата ти с пица. Кажи ми нещо. Ако Ник беше почукал на вратата, щеше ли да му се метнеш на врата?

Тя поклати глава.

— Не, разбира се. Той е женен. А ти не си.

Изражението му показваше, че не харесва това, което чува. Какво да се прави, помисли си тя. Поне беше честна с него.

— Това, което стана, беше грешка продължи тя, без да обръща внимание на мръщенето му. — Не трябваше да...

— Да ми се мяташ на врата.

Тя кимна.

— Точно така.

— Според мен беше страхотно. Ти не мислиш ли същото?

— Писмени показания ли искаш? — Тя всъщност се опитваше да развесели малко настроението с въпроса си, защото той беше ужасно намръщен, и се изненада, когато Дилън кимна.

— Може би искам.

— Беше фантастично, но...

— Сега съжеляваш?

— Дилън, опитай да ме разбереш. Не трябваше да постъпвам по този начин. Ти си брат на най-добрата ми приятелка. Ще продължа да

идвам често в Бостън, не желая да се чувстваме неловко, когато се виждаме.

— Тогава какъв беше планът ти?

Тя го бутна с надеждата да го накара да се отмести, но той не помръдна.

— Отговори ми — настоя Дилън.

— Надявах се да се върна вкъщи и да...

— ... се преструваш, че нищо не е станало?

— Да.

Тя се усмихна, облекчена, че той най-после разбра.

— Това не ти се случва често, нали? — попита той.

— Да свалям мъже и да спя с тях? Не, не ми се случва често. Не съм много опитна. Но ти, от друга страна, сигурно не помниш броя на жените, с които си спал. Точно затова си помислих, че ще бъде... безопасно. Нали разбираш — без обещания, без съжаления.

— И ти нямаш нищо против това?

— Разстроих те.

— Не, не си.

— Мръщиш се.

— Просто се опитвам да си изясня това. Малко е изненадващо, нищо повече.

— Кое?

— Твоето отношение.

— Защо?

— Мислела си, че ако прекараме нощта заедно и правим страстен секс, това няма да означава нищо за мен?

Тя отвори уста да протестира, но той поклати глава.

— Както казвах, ти ме избра, използва ме и сега искаш да продължиш напред без... чувство за вина и без угризения.

Той отстъпи назад, усмихна се, после се разсмя.

— Защо си толкова щастлив?

— Краставичке, ти си като сбъдната мечта.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Писмото пристигна със специален куриер в десет часа вечерта. Всички чуха позвъняването на вратата, макар да бяха в различни краища на къщата.

Изабел си събираше багажа горе, Кийра сгъваше в кухнята изсушеното пране, а Кейт беше разпростряла документите от счетоводната фирма върху масичката за кафе, за да потърси копие от договора за заем. Дилън проверяваше сигурността на къщата, местеше се от стая в стая и оглеждаше вратите и прозорците.

— Аз ще отида — извика Изабел от площадката на горния етаж.

— Не, няма — отвърна Дилън делово и се появи откъм задната част на къщата. Той излезе навън и затвори вратата след себе си. Изабел гледаше през страничния прозорец.

— Кой е на вратата? — попита Кейт.

— Някакъв мъж с плик. Дилън току-що го накара да му покаже шофьорската си книжка. Не мислиш ли, че това е странно?

— Късно е — измисли оправдание на действията на Дилън Кейт.

— Мисля, че онзи се изплаши от Дилън. Ако можеш да му видиш лицето... — Изабел отскочи назад, за да не я види Дилън, когато отвори вратата.

— Някоя от вас трябва да се подпише за това.

— Кой може да изпраца нещо толкова късно вечер? — попита Изабел, докато Кейт подписваше формуляра.

На плика беше напечатано СПЕШНО. Това не е на хубаво, помисли си Кейт. Тя погледна адреса на подателя и едва не изстена. Пликът беше изпратен от някаква юридическа фирма, а това със сигурност не бе на хубаво.

— От кого е?

— „Смит и Уесън“.

— Фирмата за пистолети?

— Юридическата кантора.

Разтревожена, че писмото може да им донесе още лоши новини за финансовото им състояние, Изабел грабна плика от ръката на Кейт, за да не го види Дилън.

— Защо не го дадем на Кийра да го отвори — каза тя и бързо се отправи към кухнята.

Кейт не я последва. Ако беше поредната неприятна изненада, тя не искаше и този път да бъде човекът, който го съобщава на останалите. Върна се към работата си в дневната. Досега не беше открила договора за заем, нито счетоводната книга, в която Тъкър Симънс трябваше да е записвал сметките през периода, когато ги е плащал. Тъкмо щеше да прегледа купчината документи още веднъж, когато Кийра я прекъсна.

— Кейт, трябва да прочетеш това. — Тя размаха писмото. Лицето ѝ пламтеше.

Изабел я следваше по петите.

— Не е за заема, нали?

— Не, не. От някакъв адвокат в Савана е, който представлявал Комптън Томас Макена.

Изабел опитваше да прочете писмото, но Кийра не ѝ позволи.

— Кой е Комптън Томас Макена? — попита Изабел.

— Не съм сигурна. Може да е бащата на баща ни или някой негов чичо. Може дори да ни е братовчед.

Кийра прескочи някаква кутия с документи и седна до Кейт, а Изабел се настани от другата ѝ страна.

— Или ми го прочети, или ми го дай да го прочета сама. Ще умра от напрежение.

Кийра ѝ подаде писмото. Тя го прочете на глас, после каза:

— Не е ли вълнуващо? Чудя се какво иска този Комптън Томас Макена.

— Изглежда, иска да отидем в Савана. Пише, че се изисквало нашето присъствие — отвърна Кийра.

— Аз няма да отида — заяви Кейт.

— Какво значи, че няма да отидеш? Не трябва ли поне да го обмислим? — попита Изабел.

Избухна спор и Дилън се появи в стаята точно в разгара му.

— Кейт, задната врата...

— Казвам ви, няма да отида — настоя Кейт. — Вие двете правете каквото искате, но аз не желая да имам нищо общо с тези хора. Семейството на баща ни се е отказало от него, когато той се е оженил за мама. Изобщо не ми е притрябвало да се срещам с тях сега.

Изабел се отчайваше все повече.

— Но един от нас трябва да отиде и това трябва да си ти, Кейт. Може би този мъж иска да ни помоли за прошка. В писмото пише, че въпросът е изключително важен. Трябва наистина да е, след като иска да сме там утре следобед.

— Очаква да изоставим всичко и да хукнем към Савана без предупреждение? Не мисля. Няма да отида.

— Къде няма да отидеш? — попита Дилън.

Никой не му отговори. И трите сестри викаха едновременно. Беше шумно и хаотично, също като дома, в който той израсна, и това може би обясняваше, защо се чувства толкова непринудено тук. Облегна се на рамката на вратата, скръсти ръце и просто ги изчака да свършат. После щеше добре да им се скара, задето не заключваха вратите си. Не само че задната врата беше отключена, но също и страничната врата и тази, която водеше към гаража. По дяволите, помисли си той, би трябвало да си сложат табела на моравата отпред: Вътре има жертви.

О, да, и трите щяха да си изслушат конското, независимо колко дълго щеше да му се наложи да чака.

Кийра се прозя шумно.

— Аз не мога да отида — изтъкна тя. — Двете с Изабел не можем да отделим нито ден. Трябваше да сме тръгнали още вчера.

— Но останахме заради теб. Защото ти не се стърпя и се завря в още една експлозия — заяви Изабел.

— Шегуваш ли се? Аз не съм...

Изабел погледна Кийра.

— Не можеш ли да ме оставиш в общежитието и да се върнеш до...

Кийра поклати глава.

— Нямам време. Семестърът ми започва. И без това, като стигнем до Уинтроп, ще имам време само колкото да ти помогна да намериш стаята си и да разтоварим. А като се върна в квартирата си, ще работя по двайсет и четири часа седем дни в седмицата.

— Виждаш ли, Кейт, ти си единствената от нас, която може да отиде.

— Няма да отида — повтори тя сякаш за десети път.

— Такъв си инат — измърмори Изабел. Побутна Кийра с крак, когато тя минаваше край нея и прошепна: — Накарай я да отиде.

Кийра се засмя.

— Как очакваш да го направя?

Изабел забеляза Дилън на вратата и се обърна към него:

— Ами ти? Ти ще успееш да я накараш.

— Не, няма да успее — натърти Кейт.

— Къде да отиде? — попита Дилън отново. Изабел осъзна, че Дилън не знае за какво говорят, и побърза да му разкаже за писмото и да го осведоми за историята на семейството.

— Никога не сме срещали никого от роднините си по бащина линия — обясни тя. — А това е чудесна възможност да научим нещо за тях, точно затова Кейт трябва да отиде. Не знаем дори колко чичовци, лели и братовчеди имаме.

— Защо бих искала да имам нещо общо с някой от тях? Нито един роднина не дойде на погребението на татко или на мама — изтъкна Кейт.

— Извинявай, Изабел, но съм на страната на Кейт. Щом не иска да ходи, не е длъжна да го прави — каза Кийра, — освен ако...

Изабел я прекъсна.

— Този човек... този Комптън Макена... може би иска да ни даде нещо, което е принадлежало на баща ни. Ако не отидеш, може никога да не разберем какво е искал да ни каже.

Кейт не обърна внимание на доводите на Изабел.

— Освен какво? — попита тя Кийра.

— Никой от тях не е искал да има нищо общо с нас... досега. Не ти ли е любопитно да разбереш защо? Пък и... това е идеална възможност да научиш за някакви наследствени болести — изтъкна тя. — Не ме гледай така. Може да има сърдечно заболяване или най-различни генетични проблеми, за които да не подозираме.

— Ами направо да взема един от онези формуляри, които се попълват в болниците, когато постъпва нов пациент? Или ти ще ми съставиш списък с въпроси, които да им задам. Мога дори да проверя как са със зъбите и да ти съобща.

— Говоря сериозно, Кейт. Не знаем нищо за здравословните проблеми по линия на баща ни. Няма да бъде зле да научим нещо, но ако ти не искаш да отидеш, недей.

— Добре тогава.

Изабел беше толкова отчаяна от сестрите си, че вдигна ръце и тръгна към вратата. Дилън я спря.

— Седни — каза той. — Искам да говоря с теб. Особено с теб — добави той.

— Да, сър.

— Моля те, помисли за това, Кейт. Може да отговори на толкова въпроси за семейството ни — настоя Кийра.

Кейт въздъхна примирено.

— Добре, ще отида.

— Браво. Значи това е решено. Отивам да си лягам — събщи Кийра.

— Още не — намеси се Дилън. Никой нямаше да отиде никъде, преди той да им обясни колко са небрежни по отношение на сигурността. След огледа на къщата им можеше да напише нова версия на главата „Какво не трябва да правите“ в наръчника за осигуряване на безопасността в семейството.

— Искаш ли нещо? — попита Кейт.

— В интерес на истината искам. Искам да прочета и на трите ви по едно конско.

И се зае точно с това.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дилън се обади на Нейт и му съобщи за плановете на Кейт да отиде до Савана.

— Харесва ми идеята тя да се махне от Силвър Спрингс — каза Дилън, — дори и само за два-три дни, особено както е такава импулсивно решение, за което много малко хора знаят, но...

— Писмото е твърде неочаквано.

— Да — съгласи се Дилън. — Кейт и сестрите ѝ никога не са чували за този роднина, така че се чудя защо се е сетил за тях точно сега.

— Ще го проверя и ще ти съобщя какво съм открил. А ти не забравяй да ме информираш какво правиш. Ще се обадя на главен инспектор Дръмонд, за да му кажа, че ще се явиш при него сутринта. Тук е неговата юрисдикция и от гледна точка на законовите изисквания ти ще бъдеш временно командирован от бостънската полиция и ще си под негово командване.

— Това ще е интересна промяна. Ами ФБР?

— Ще съобщя на агента, който ръководи от тяхна страна, че си включен в разследването.

— Не знаеш ли как се казва той?

— Ограничил съм предположенията си до трима кандидати, но изглежда, че Клайн от Бюрото в Джорджия ще оглави операцията.

Беше очевидно, че Нейт има специално отношение към ФБР. Дилън не можеше да го вини. На никой детектив не му беше приятно да го изтиква от собственото му разследване.

Кейт седеше на стълбите и чакаше Дилън да свърши разговора си. Беше толкова изтощена, че едва държеше очите си отворени.

Дилън провери още веднъж дали навсякъде е заключено и взе чантата си.

— Какво правиш? — попита я той.

— Чакам да ти покажа къде е спалнята за гости — отвърна тя, като се прозя.

— Изглеждаш изтощена. Снощи не спа ли?

— Бях в болницата.

— Вярно. Кейт, трябва бързо да си лягаш.

Тя го заведе до спалнята за гости на горния етаж. Беше първата врата отдясно, точно срещу нейната стая. Отвори вратата и се дръпна настрани, за да може той да влезе.

— Имаш си собствена баня. Тя е...

— Ще я намеря. Лека нощ.

Той затвори вратата пред лицето ѝ.

Тя остана на място няколко секунди, взирайки се във вратата, като се опитваше да разбере какво се е случило. Той не бе груб или сърдит. Всъщност се усмихваше.

Изведнъж тя се почувства като глупачка. Беше очаквала той да опита да я целуне за лека нощ, но очевидно това е последното нещо, което му идваше наум.

Влезе в стаята си и затвори вратата. Добре тогава, каквото било, било. Тя искаше точно това, нали? Защо тогава се чувстваше подразнена? А и защо той изобщо не влезе в спор, когато тя бе настояла да забравят станалото и да продължат напред? Не протестира въобще.

Не можеше да спре да мисли за поведението му, докато си миеше зъбите и се приготвяше за лягане. Жените са като рибите в морето, а Дилън беше такъв плейбой, че без проблеми щеше да си улови някоя нова.

Кейт се опита да го намрази заради сексуалните му завоевания, но не успя. Опита да се разгневи. Дилън е арогантен нахалник. Как смее да се появи в дома ѝ без предупреждение? За кого се мисли? Да влезе и да започне да се разпорежда така?

Трябваше да си признае обаче, че се чувстваше много по-малко застрашена, когато той е в къщата. А начинът, по който разговаря с Изабел за сигурността, определено имаше ефект. След като ги разкритикува за нехайното им отношение към сигурността, вниманието му се насочи към по-малката сестра на Кейт. Щом приключи с нея, Изабел знаеше всичко за резетата и ключалките. Нямахме да се мотае из университета, без да поглежда през рамо и без да забелязва къде се намира. Той говори много откровено с нея, без да

я изплаши. Кейт наблюдаваше как Изабел седи като вкаменена от спокойните указания на Дилън.

Той всъщност се държеше много мило. А не беше длъжен да го прави. Как ще успее да запази връзката им платонична и да го забрави, когато той се върне в Бостън, ако продължи с грижовните си жестове към нея и сестрите ѝ?

Защо, защо си позволи да спи с него? Това бе огромна грешка! И какво направи тя на всичко отгоре? Каза му: „Това не означава нищо за мен и сигурна съм и за теб, така че да продължим напред“.

Легна си и се зави до брадичката. А как ѝ отговори той? Че тя е като сбъдната мечта. Точно така каза.

— Страхотно — прошепна тя. — Сбъдната мечта, по дяволите.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Планът на Кийра да е на магистралата в седем не се осъществи напълно. Изабел беше готова навреме, но Кийра не. Стана почти осем, докато се приготвиха. Кейт ги изпрати до колата, за да се сбогуват за последен път и да ги увери, че всичко ще е наред.

— Чувствам се адски зле, че те оставяме да се оправяш сама с тази каша с парите — каза Кийра.

— Ще се оправим. Имаме план, нали? Така че не се тревожи.

— Нали ще ми казваш какво става? Не се опитвай да ме предпазваш, Кейт — обади се Изабел.

— Ще ти казвам всичко — обеща тя.

— Радвам се, че Дилън е тук — каза Кийра. — Имаше ужасна седмица, сега ще ти се отрази добре компанията за пътуването до Савана.

Дилън заключи входната врата и седна на най-горното стъпало на верандата да чака сестрите да приключат със сбогуванията, за да потеглят и те двамата с Кейт. Беше приготвил колата, която нае предния ден, и нямаше търпение да тръгнат.

Кейт каза нещо на сестрите си и всички се обърнаха към него и му се усмигнаха.

Дилън погледна часовника си и когато вдигна глава за момент, го поразиха красотата на трите момичета, обърнати към него.

Въпреки че си приличаха като сестри, във всяка имаше нещо уникално. Вече беше установил, че Изабел е чаровницата, която държи да се хареса на всеки. Беше около метър и шейсет, с руса коса с медни отблясъци. Очите ѝ бяха големи и овални като на Кейт, но цветът им бе различен. Очите на Кейт бяха наситеносини и поразително се открояваха в рамката на кестенявата ѝ коса. Тези на Изабел бяха по-скоро зеленикаво-сини, като океана. Кийра беше по-висока от другите две сестри и на слънце в русата ѝ коса се открояваха червеникави оттенъци. Тя имаше лунички на носа като Кейт, но също и по бузите. Напомняше на Дилън за симпатично съседско момиче с хубаво тяло.

Беше най-непринудената от трите и според него точно тя бе умиротворителят в семейството.

Кейт не беше нито чаровница, нито умиротворител. Тя просто бе фантастична, поне според него. Опонираше му и това му харесваше. Явно е така, щом е тук, при нея, и продължава да я желае.

У Кейт имаше нещо специално, което го привличаше. На повърхността тя е твърда и независима. Той си представяше, че е като хищник, когато водеше преговори, но у нея имаше и някаква уязвимост, която Дилън усещаше. Тя е способна и има нюх за бизнес, но по отношение на мъжете не е обиграна. Може би затова успя да я вкара в леглото толкова бързо. Знаеше, че тя съжалява за прекараната с него нощ, но той определено не съжаляваше. Всъщност изобщо не можеше да си я избие от главата.

Дилън си я представи гола в ръцете му. Бързо осъзна, че не е добра идея да се отдава на мечтания точно в момента.

— Кейт, побързай. Трябва да тръгваме.

Тя не му обърна внимание и изчака Кийра да изкара колата от алеята, преди да се насочи към него.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя разбра, че Дилън е забелязал. Той не каза нищо. Просто отиде до колата, отвори вратата и я изчака да се качи.

— Имам чувството, че забравям нещо. Чантата ми...

— В колата е.

— Ами пътната чанта, която ме накара да си приготвя, в случай че останем в Савана, което е напълно излишно, тъй като ще имаме достатъчно време да се върнем...

— Вече спомена това.

— Сигурна съм, че оставих чантата си в антрето.

— В багажника е. Качвай се, краставичке.

Тя го изглежда кръвнишки заради прякора.

— Ами...

Той я побутна леко.

— Ютията е изключена.

— Аз не съм я включвала... нали?

— Кейт, качвай се в колата.

Тя спря да спори. След като седна и сложи предпазния си колан, Кейт попита:

— Защо трябва да тръгваме толкова рано? Имаме предостатъчно време.

— Не, нямаме.

Той ѝ обясни чак след като потеглиха.

— Трябва да се отбием в полицията и не знам колко време ще ми отнеме това. Главен инспектор Дръмонд ме чака.

Кейт го упъти към участъка. Той се намираше само на километър и половина от дома ѝ. Паркингът беше зад двуетажната тухлена сграда, която изглеждаше стара и грохнала. Но си имаше някакъв чар, реши той, ако тази дума може да се използва за полицейски участък.

По задната стена на сградата пълзеше бръшлян, който стигаше почти до покрива, а в тухлената пътека, водеща към входната врата, имаше липсващи плочки.

— Вътре има ли затвори? — попита Дилън.

— Мисля, че да — или отзад, или горе.

Входната врата бе наскоро боядисана с лъскава черна боя. Дилън забеляза, че и белите капаци на прозорците са боядисани.

Не беше виждал нещо подобно... в полицейски участък.

— Прилича на пансион за туристи.

Веднага щом влезе обаче, се почувства на позната територия. Подовете бяха покрити с грозен сив линолеум, стените — боядисани в граховозелено, а жената на приемното гише беше стара и намусена като колежката си в Бостън. Дори мирисът в участъка е същият — смесица от мухъл, пот и препарат за почистване. Обичаше този мирис.

Главен инспектор Дръмонд излезе от кабинета си да ги посрещне. Беше набит човек, с вечно намръщено лице и ръкостискане като на щангист.

Предложи на Кейт кафе и я помоли да изчака в преддверието на кабинета му.

Тя седна на един от сивите метални столове до стената и извади мобилния телефон от чантата си, за да провери съобщенията. Хейли я беше търсила отново, вероятно за поръчката на панделките. Кейт реши, че не може да направи нищо по този въпрос в момента, и отложи обаждането за по-късно.

Ако си носеше куфарчето, можеше да прегледа някои от документите си. Дали го остави вкъщи, или Дилън го е прибрал в багажника?

Столът беше твърд и неудобен. Кейт се облегна назад, кръстоса крака и опита да запази търпение. Защо се бавеха толкова? Струваше ѝ се, че Дилън е в кабинета на началника на полицията повече от петнайсет минути. Забеляза, че жената на гишето я поглежда често често иззад екрана на компютъра си.

Кейт провери да не би полата ѝ да се е вдигнала, после погледна и копчетата на блузата си.

Жената каза, без да се подава иззад екрана:

— Харесвам свещите ви.

— Моля?

Тя се наведе настрани.

— Казах, че харесвам свещите ви.

— Благодаря — усмихна се Кейт. — Радвам се да го чуя.

Жената се изчерви.

— Каня се да пробвам и лосиона ви, но се чудя кой аромат да избира. Ще ми предложите ли вие?

— Чакайте да видя дали нямам мостри в чантата си. — Кейт затършува и откри три. — Опитайте тези трите. Всичките са различни. „Изабел“, „Кийра“ и „Лия“.

Жената се трогна. Тя се представи и се ръкува с Кейт.

— Знам, че сте знаменитост по тези места.

— Така ли? — попита Кейт усмихната. — Заради свещите?

— О, не, скъпа. Те са прекрасни, разбира се, но вие сте известна, защото за малко не хвъркнахте във въздуха заедно със стария склад.

Тя го каза така, сякаш Кейт го е направила нарочно. Тя тъкмо се канеше да внесе яснота, когато вратата се отвори и Дилън и шефът на полицията излязоха от кабинета. Кейт веднага забеляза кобура на кръста на Дилън. Държеше кутия в ръката си. Сигурно допълнителни патрони, помисли си Кейт. Никога не са му достатъчни, нали?

— Вие сте в добри ръце с този младеж, госпожице Макена. Има впечатляващо досие и шефът му в Бостън много се наскърби, че ще работи временно в Силвър Спрингс. Накрая се съгласи, но подчерта, че това е временно. Искат си го обратно — добави той с кимане.

Кейт не откъсваше очи от пистолета. В главата ѝ нахлуха образи на Дилън в болничното легло. Тя осъзна, че работата му изисква да носи пистолет, но въпреки това, като видя оръжието, почувства, че ѝ става гадно. Усмихна се на главния инспектор и каза:

— Да, в добри ръце съм с този младеж.

Дръмонд ги изпрати до вратата и я отвори. На раздяла той извика:

— Опитайте да не се оказвате до повече бомби, госпожице Макена.

Кейт вървеше пред Дилън към колата.

— Хората тук се държат така, сякаш съм някакъв ходещ детонатор — където и да отида, става експлозия — оплака се тя.

Дилън се засмя.

— Мисля, че си причинила малко повече вълнения на Силвър Спрингс, отколкото градът може да понесе.

Той изкара колата от паркинга, но спря на ъгъла.

— Ще ме насочваш ли?

— Най-прекият път до магистралата е да минеш по Мейн Стрийт, която е следващата вляво, но по това време движението ще е много натоварено.

— В сравнение с Бостън това е нищо — каза той след няколко минути. — Хубаво е да не се налага човек да е агресивен. Тук и нивото на шума е много по-ниско. Това ми харесва.

Кейт опита да се отпусне.

— Как ти се стори Дръмонд?

— Раздразнителен. Определено е раздразнителен. Мисля, че не може да се усмихва. Така както ми се мръщеше, като влязох в кабинета му, си помислих, че ще ми създаде проблеми и дори след като започна да ме хвали за досието ми, продължи да се мръщи. Отне ми известно време, докато го разбера. Той поклати глава и добави: — Напомня ми по нещо за баща ми.

— Баща ти е сладур. Винаги е толкова мил с мен.

— Той те харесва.

— Джордан и Сидни още му викат „татко“.

— Но синовете му — не. Ние го наричаме „сър“. Беше много строг с нас, докато растяхме, но предполагам, че е трябвало да бъде такъв. Не му е било лесно да опази шест момчета да не се забъркат в някоя каша.

Кейт си спомняше как се държеше бащата на Дилън, когато чакаше заедно с близките си синът му да излезе от операционната.

Времето се точеше адски бавно и мъката в очите му бе покъртителна. Може да е бил строг със синовете си, но ги обичаше много.

— Мразя болниците.

Не осъзна, че е прошепнала тази мисъл на глас, докато Дилън не каза:

— Не се учудвам. — Доловил тъгата в гласа ѝ, той постави ръката си върху нейната и попита: — Как се сети за болниците?

Тя не искаше да му обясни.

— Просто се сетих.

Движението по магистралата беше леко. Дилън включи автоматичното поддържане на скоростта и се облегна.

— Говорих с Нейт рано сутринта.

— Така ли?

— Снощи му съобщих, че ще ходиш в Савана — обясни той. —

И го помолих да провери някои неща.

Тя се обърна към него.

— И?

— Помниш ли, той ни каза, че складът е собственост на някаква корпорация, но не можел да открие кои са акционерите в нея. Най-после успял да проникне през пластовете и познай кой държи контролния пакет?

— Кой?

— Карл Бертоли.

Определено Кейт не очакваше да чуе това име и си помисли, че трябва да е грешка.

— Карл? Сигурен ли си? Така ли каза Нейт? Не може да е вярно.

— Смяташ, че Нейт си го е измислил? — Той се усмихна.

— Не, разбира се, че не, но... Карл? Той изобщо не ми го е споменал... защо да не ми каже, че складът е негов?

— Очевидно защото не е искал да знаеш.

— Дали Дженифър е знаела? — попита тя. — Няма начин. Тя е агент по недвижими имоти, за бога. Трябва да знае кои са собствениците. Някой говорил ли е с нея вече?

— Тя е на къмпинг със семейството си, но се очаква да е на работа утре сутрин. Нейт би могъл да я открие, но той вече има списъка на акционерите, така че ще изчака до утре, за да я разпита. Нейт предполага, че Карл я е инструктирал да не ти казва.

Кейт още не можеше да повярва. Просто не виждаше никаква логика.

— Каква полза може да има Карл, като взриви имота си? Дори да има застраховка? — Мислите й препускаха. — Той не се нуждае от пари. И ми кажи, моля те, какъв интерес има да ме убие? Не, просто не виждам смисъл.

— Можем да се обзаложим, че ФБР ровят из финансите на Карл точно сега. Ако има мотив, ще го открият.

— Няма да намерят нищо.

— Може да се изненадаш. Всички си имат тайни, а Карл може да има някои много големи.

Тя не можеше да го приеме.

— Трябва да го обмисля.

— Ще ти дам друга тема за размисъл. Комптън Томас Макена всъщност е бил чичо на баща ти.

— Бил?

— Точно така. Умрял снощи, точно два часа преди да бъде изпратено писмото. Според адвоката му, Андерсън Смит, Комптън оставил изрични инструкции за реда на известяване на роднините му.

— Тогава защо...

— Ти не отиваш в офиса на адвоката, за да се запознаеш с Комптън, както се намеква в писмото. Всъщност викат теб и сестрите ти, за да присъствате на прочитането на завещанието му.

Кейт изпита разочарование.

— Тогава няма да мога да му задам никакви въпроси, нали? Може направо да обръщаш колата. Не ме интересува завещанието на този човек.

— Сестрите ти може да се интересуват.

— С удоволствие ще им дам телефона на адвоката, за да му се обадят. Приближаваме следващата отбивка от магистралата. Може да минем по нея.

— Кейт, ти и сестрите ти не сте единствените, които сте получили писма. Братовчедите ти също ще са там. Сега заинтересували се?

— Само братовчедите?

— Не мога да ти отговоря. Адвокатът споменал на Кейт само за братовчеди. Освен това му казал, че те не знаят, че и вие ще идвате.

Всъщност той е сигурен, че те дори не подозират за съществуването ви.

Кейт се почувства още по-обезкуражена.

— Тогава определено не се интересувам от тази среща. Намали. Ще изпуснеш отбивката.

Профучаха край изхода от магистралата с бясна скорост.

— Дилън, казах ти, че не се интересувам. Не виждам смисъл да ходя там сега. Ако тези братовчеди не са чували за нас с Изабел и Кийра, те със сигурност няма да отговорят на въпросите ми, нали? Очевидно са държани в неведение от родителите си. — Тя обмисли това за момент и каза: — Знам, че Кийра би искала да научи за наследствените заболявания в семейството, но...

— Има и още — прекъсна я той.

— О?

— У адвокатата има снимки на баща ти и други вещи, които са му принадлежали.

Тя кимна.

— Добре, вече се интересувам.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Роджър Макена дойде на четенето на завещанието, въоръжен с пистолет 45-и калибър.

Пристигна в престижната юридическа кантора „Смит и Уесън“ двайсет минути преди уречения час, но тъй като беше обедно време и районът бе пълен с модни, тежкарски бистра, се наложи да паркира на три пресечки от площада. Слезе от колата, облегна се на вратата и дръпна за последно от цигарата си. Изпуши я до филтъра и усети паренето на устните си, когато засмука никотина. Хвърли фасата и веднага извади нова цигара.

Имаше чувството, че главата му ще експлодира. Не беше в състояние да отиде където и да е днес, но нямаше да пропусне тази среща, дори да се наложи да пълзи до мястото.

Не можеше да вини никого освен себе си за нещастията си. След като чу великолепната новина, че чичо му най-после е умрял, той извика от радост и се напи до забрава. Празнува сам до среднощ.

От ходенето пеша в жегата и влажния въздух му се догади. Най-после стигна до площада и искаше да мине направо през парка, но той беше пълен със служители от околните офиси, които си бърбеха на слънце и поглъщаха пакетираните си обеда.

Когато спря пред сградата на адвоката, беше изтощен, останал без дъх и плувнал в лепкава пот. Нямаше търпение да влезе вътре. Дръпна вратата и се втурна във фоайето. Усети студения полъх по лицето си секунда преди алармата да засвири. Звукът ѝ бе изненадващо силен. Не беше гръмогласна, пронизителна сирена, а тихо и равномерно пулсиращо свирене като монитор за сърдечна дейност.

Двама въоръжени пазачи се втурнаха към него от противоположни коридори. Той им се озъби като чакал и опита да ги заобиколи. Планът му се провали и той се изправи пред избора да напусне сградата или да предаде оръжието си.

Извади пистолета от вътрешния си джоб и го подаде на пазача, който стоеше точно пред него.

Мъжът погледна оръжието и го попита:

— Зареден ли е?

— Разбира се, че е зареден — сопна се Роджър. — Защо ми е да нося празен пистолет?

— Знаете ли, че не сте сложили предпазителя? — попита пазачът и вдигна пистолета да го покаже на Роджър, после бутна ръчката. — Не бихте искали да гръмне случайно, нали?

Роджър не отговори. Пазачът вляво привлече вниманието му, като попита:

— Сър, имате ли разрешително за оръжие?

— Разбира се, че имам — отвърна възмутен. Беше лъжа. Взе пистолета от брат си Юън, който имаше цял арсенал от оръжия и нямаше нищо против временното заемане на едно от тях. — Ще си го взема, когато си тръгвам.

Не го помолиха за разрешение, а направо го претърсиха с потупване, за да се уверят, че не носи и друго оръжие. Роджър се ядоса. Вече беше мултимиллионер и не трябваше да понася подобно отношение.

— Знаете ли кой съм аз?

Предположи, че не знаят, защото никой от двамата не му отговори. Те се отдръпнаха настрана и го пуснаха да продължи напред.

Кипящ от гняв, прекоси фойайето до жената на рецепцията. Почти изкрещя пълното си име, за да го чуят пазачите.

Жената го помоли да изчака, докато позвъни горе.

— Асистентът на господин Смит, Терънс, ще дойде ей сега, за да ви отведе в офиса — каза тя.

Не се наложи Роджър да чака дълго. Вдигна глава към виещата се стълба точно когато един млад мъж се появи на горната площадка. Беше в безупречен тъмен костюм, снежнобяла риза и вратовръзка. Нито се представи, нито се ръкува с Роджър. Просто каза:

— Господин Макена, ще ме последвате ли, ако обичате?

Той последва асистента по стълбите и после по един коридор, който ги отведе до просторния външен офис на адвоката. Килимът беше дебел, мебелите — тапицирани с плюш, а картините на стените очевидно бяха оригинали.

Всичко говореше за големи пари и Роджър се впечатли. Въпреки че никога не бе срещал адвоката на чичо си, той използва само малкото му име, когато попита:

— Къде е Андерсън?

— Господин Смит ще дойде след минутка. Да ви предложи ли нещо за пиене, докато чакате?

Роджър си поръча бърбън и когато асистентът тръгна, за да му го донесе, извика след него:

— Направо донеси бутилката. С братята ми ще искаме да... — Той се усети, преди да каже „отпразнуваме“, и замени думата с „вдигнем тост в памет на чичо ни“.

Брайс пристигна в офиса след няколко минути. Забеляза подноса на ниската масичка и си наля питие. Имаше и кофичка с лед, но той не му обърна внимание. Отпи продължително, въздъхна и най-последно кимна на брат си.

Не бяха се виждали от шест месеца и Роджър се шокира от промяната. Оскъдната плът сякаш висеше от тялото на Брайс. И манекените имаха повече тлъстини от него. Очите му бяха жълтеникави, а кожата му — пепелява. Цироза помисли си Роджър. — Ясно и просто.

— Доста време не сме се виждали — каза Роджър.

— Да — съгласи се Брайс. — Кога беше последният път?

— На рождения ден на чичо Макена.

— Вярно.

— Как си, Брайс?

Брат му веднага премина в защита.

— Отлично. Защо ме питаш? Не изглеждам ли добре? — Смееше ли да му каже истината?

— Чух, че...

— Какво си чул?

— Ванеса спомена, че не си добре.

— Жена ми не знае какво говори.

Роджър сви рамене. Ако Брайс не искаше да признае, че черният му дроб отиваше по дяволите, той нямаше да спори с него.

— Тя изнесе ли се вече? Последния път, когато говорихме, ти ми каза, че те заплашва да се изнесе.

Брайс си наля още едно питие, преди да отговори.

— Отделни спални, отделен живот. Но не се тревожи за Ванеса. Не е лишена от нищо. Някой се грижи за нуждите ѝ от няколко месеца. Тя мисли, че не знам, но я чувам, когато си уговаря срещите с него късно вечер. Не я виня — добави той. — Това, изглежда, устройва и двамата ни. Факт е, че и двамата сме прекалено мързеливи, за да променим нещо, а ако тя ме напусне, ще изтърве удоволствието да ме тормози да спра да пия.

— Ако се опитва да те накара да спреш пиенето, сигурно още я е грижа за теб.

— Тя ме обича по своя си извратен начин. Ами ти, Роджър? Как я караш?

— Имам големи планове — каза той. — Инвестиции — добави важно, като се молеше Брайс да не започне да разпитва за подробностите. Измисляше нещата в движение. — Ще направя някои промени в живота си.

Брат му не изглеждаше заинтересован от бъдещето му.

— Говорил ли си с Юън напоследък?

— Да, неотдавна. — Не спомена, че се срещнаха в един бар, за да вземе пистолета. Брайс винаги се държеше толкова високомерно и Роджър беше убеден, че по-големият му брат ще го изгледа с презрение, ако научи за пистолета, а това ще доведе до неизбежен спор. Брайс беше пиян, но въпреки това се държеше снобски.

— С какво се занимава той? — попита Брайс. Всъщност не му пукаше. Просто запълваше времето, докато чакаха адвоката да започне шоуто.

— Не ми каза нищо за себе си.

— Още ли се занимава с бодибилдинг?

— Не го питах. Предполагам, че да.

— Като говорим за вълка...

Братята се обърнаха едновременно, когато Юън влезе. Брайс го поздрави с вдигната чаша.

Роджър си помисли, че Юън изглежда по-як от всякога. Имаше наситен тен, резултат от слънчевите бани в клуба. От кръста надолу беше слаб, но гърдите и бицепсите му бяха огромни.

Най-малкият брат обаче не бе облечен подходящо. Носеше кафяв спортен панталон, купен с намаление в някой универсален магазин, и плетена риза с къс ръкав, която изглеждаше залепена за гърдите му.

Юън изобщо не искаше да порасне. Очевидно толкова се е наслаждал на дните си в колежа, че продължаваше да се облича като студент.

Роджър се запита дали Юън и вдетинените му приятелчета още се замерят с желирани бонбони, но не го изрече гласно. И най-дребното нещо можеше да накара Юън да избухне, а днес Роджър не бе в настроение да търпи изблиците му.

Юън успя да се държи учтиво около трийсет секунди.

— Радвам се да ви видя и двамата. — Преди Брайс и Роджър да успеят да отговорят, сбърчи нос и попита: — Кой от вас вони така?

— Трябва да е Роджър — обади се Брайс. Преди Роджър да възрази, Брайс продължи:

— Никотинът се е пропил в порите му, а димът — в дрехите. Наистина е време да се откажеш от този мръсен навик, Роджър.

И ръкавицата беше хвърлена.

Ванеса влезе наред кавгата. Беше облечена в бледосив копринен костюм с панталон, който ѝ стоеше много добре. Ванеса бе жена, свикнала да се обръщат след нея навсякъде. Носеше гарвановочерната си коса на кок, както можеше да го направи само жена, уверена в красотата си.

— И това ако не е очарователно семейно събиране — каза тя саркастично. Бързо се отдели от братята, погледна часовника си и попита: — Всички сме тук. Къде е адвокатът?

Брайс също погледна часовника си и отвърна:

— До един часа има още десет минути.

Ванеса опита да отвори вратата към вътрешния офис. Беше заключена.

— Очевидно не иска да му тършуваме в документите — отбеляза тя.

— Не може да ни кара да чакаме. Това е скандално — измърмори Роджър. — Този човек няма да обслужва моя дял от парите, обещавам ви.

— Колко мислиш, че има? — попита Брайс.

— Милиони — отвърна Роджър.

— Това не отговаря на въпроса. Колко милиона? — искаше да знае Юън.

— Предполагам, че са към шейсет — каза Брайс.

— Доста смело предположение — вметна Юън.

— Няма смисъл да гадаем — прекъсна ги Ванеса.

Юън я погледна.

— Ти защо си тук?

— Вие двамата никога не сте се погаждали — каза Роджър, сякаш току-що бе открил това.

— Меко казано — отвърна Юън. — Презирам я. Нейната престорена святост. Тя е сноб и не я понасям.

— Чувството е взаимно — отвърна Ванеса.

— Повтарям, защо си тук? — попита Юън отново.

— И двамата с Брайс получихме писма.

— Но не можа да дойдеш в една кола с мъжа си?

— Бях на събрание в съвета по изкуствата. Говореше се за култура, така че ти не би разбрал нищо.

Снизхождението ѝ го вбеси. Той се обърна към Брайс и попита:

— Как по дяволите я издържаш?

Брайс се усмихна на жена си.

— По-точно въпросът трябва да е как тя ме издържа?

— О, моля те. Още преди години стана досаден със самокритиките си — изсумтя Юън.

Ванеса се отърва от още някоя саркастична забележка от Юън, защото Андерсън Смит влезе в стаята, следван по петите от асистента си.

Маниерите на адвокатата бяха спокойни и овладени. Без да каже и дума, той призова за вниманието им и го получи. Представи се, представи и Терънс и се ръкува с всички, като започна от Ванеса.

Беше доста възрастен джентълмен и определено с харизма. Тя го гледаше как въздейства като с вълшебна пръчка на братята и бе едновременно очарована и развеселена, защото изведнъж и тримата започнаха да се държат по най-добрия възможен начин.

Терънс отключи вратата и един по един всички влязоха в кабинета.

Роджър забеляза видеоуредбата и попита:

— Това пък за какво е? Филм ли ще гледаме?

— Не бих го нарекъл филм — отвърна Андерсън. — Моля, настанете се удобно. Ще започнем след няколко минути.

— Защо не започнем веднага? — попита Юън.

Андерсън отиде до вратата на кабинета си, затвори я и отговори:
— Още не всички са пристигнали.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дилън се увери, че не ги следят, и когато наближиха Савана, се отдели от магистралата и мина по по-малко натоварени пътища до града.

За нула време се загуби по улиците, но тъй като бе от семейство Бюканън, в никакъв случай не можеше да си го признае или да помоли някой да го упъти. Кейт го запозна с някои факти от историята за Савана — „сестрата“ на Чарлстън, и не обръщаше внимание на пътя, по който минаваха.

— Наричат Савана „Перлата на Юга“ — каза тя. — Но ти навярно знаеш това.

— Аха.

— Слушаш ли ме?

— Разбира се. Ти си перла.

— Не, Савана е перла.

— Да — съгласи се той. — Но ти също, краставичке.

Тя се отказа от опитите да го образова, извади телефона си и провери за съобщения.

Дилън още не бе успял да се ориентира. Беше сигурен, че вече два пъти е минал покрай един и същи парк.

Постоянно караше на запад. След две-три пресечки спря, за да пусне няколко пешеходци да пресекат, и случайно погледна номера на вратата на съседната сграда.

Виж ти, намираха се, точно където трябваше да бъдат.

Офисът на адвоката бе на един голям площад, в средата на който имаше парк. В центъра му се издигаше паметник на един от почитаните граждани на Юга, който стоеше на висок пиедестал и гледаше към алеите и пейките в парка. Огромни дъбове, покрити с мъх, хвърляха дебели сенки.

Всички сгради бяха долепени една до друга. Някога са принадлежали на първите граждани на Савана. Някои още бяха

жилищни домове, но други бяха обновени и преустроени и се вписваха в урбанистичната смесица от офиси, галерии и ресторанти.

Дилън отново извади късмет, когато една кола потегли и освободи идеално място за паркиране точно до ъгъла. Той умело пъхна колата на освободеното място и каза:

— Готово.

— Къде сме? — изненада се тя.

— Пристигнахме — съобщи той. — Бързо стана.

Кейт погледна часовника на таблото.

— Подрали сме с двайсет минути.

— По-скоро петнайсет. — Той разкопча колана си и посегна да отвори вратата.

Тя дръпна ръката му.

— Не искам да ходя там по-рано. — Сега говореше обезпокоена.

— Добре, няма проблем. Няма да отидем по-рано. — Той пак посегна към вратата.

— Чакай.

— Да?

— Имаш ли нещо против първо да проведе един разговор по телефона? Трябва да говоря с Хейли за панделките. Няма да е дълго.

— Няма проблем. През това време ще се чуя с Нейт.

Кейт се почувства ужасно нервна. Не можеше да си спомни номера на Хейли и се наложи да го провери в органайзера си.

Секретарката на Хейли се обади и обясни, че шефката ѝ е излязла на делови обяд. Кейт остави съобщение, че няколко часа няма да може да отговаря на обажданията ѝ и ще позвъни на Хейли по-късно следобед.

Дилън веднага се свърза с Нейт. Разговорът бе по-скоро изслушване и Кейт трябваше да изчака Дилън да затвори, за да разбере нещо.

— Има ли новини? — попита тя.

— Някои. — Той не обясни.

Дилън слезе от колата, грабна сакото си от задната седалка и го облече, за да скрие оръжието, после заобиколи автомобила и отвори вратата на Кейт.

Тя си помисли, че Дилън се държи като бодигард. Той огледа улицата и каза:

— Стой близо до мен. — Не беше предложение, а заповед.

— Така възнамерявам. — Тя събра нещата си, натъпка ги в чантата и го хвана за ръката.

Пресякоха улицата и отидоха до ъгъла. Кейт не искаше да мисли къде отиват. Изкушаваше се да побегне. Трябваше да спре и да се успокои, да си даде няколко минути, за да събере мислите си. Погледна отсреща и каза:

— Виж парка. Не е ли страхотен? Знаеш ли, че в Савана има над двайсет площада? И всички те имат паркове в средата си. — Тя спря и допълни: — Този е любимият ми.

Дилън се интересуваше повече от колите и хората. Той го правеше почти незабележимо, но тялото му защитаваше нейното през цялото време.

— Да вървим — каза той.

Тя съзнателно забави крачка.

— В момента си правим такъв парк и в Силвър Спрингс.

Той погледна през рамо и кимна.

— Забелязах го, докато се движехме към полицейския участък.

Тя закрачи още по-бавно.

— Имаме още три, които се изграждат. Когато се завършат, ще бъдат свързани помежду си. В този грандиозен проект не се включват сградите, разбира се.

Кейт видя точно пред себе си вратата, до която имаше табелка с имената „Смит и Уесън“, и се закова на място.

— Хайде да седнем на някоя пейка в парка за малко.

— Не.

— Имаме още петнайсет минути.

Дилън не знаеше какво става в главата ѝ, но нямаше намерение да стои на тротоара и да спори с нея. Очевидно тя се нуждаеше от няколко минути, за да се успокои, и може би после щеше да му каже какво я тормози.

— Добре, няма да ходим по-рано. Хайде да си намерим къде да изчакаме.

Кейт го погледна облекчена.

— Благодаря. — Огледа се и забеляза едно кафене съвсем близо до юридическата кантора. — Искаш ли да седнем в кафенето? Сигурно имат и студен чай.

След няколко минути двамата седяха на една миниатюрна кръгла масичка в дъното на кафенето. Нямаше климатик и предната и задната врата бяха широко отворени. Двата вентилатора на тавана се въртяха с пълна сила. Издаваха тракащ звук като щракане с пръсти.

— Сега е обедно време. Имаме късмет, че си намерихме маса — каза тя.

— Тук е горещо. Затова си намерихме маса. Огледай се, няма никой освен нас.

— Да потърсим друго място, ако жегата те тормози.

— Добре съм.

Кейт изчака сервитьорката да се отдалечи и попита:

— Какво ти каза Нейт?

— Още не могат да намерят Карл. Но уликите срещу него се трупат.

— Как така?

— Има проблеми с данъчните.

— Сериозно ли?

— Никога не се шегувам с данъчните. Той си има проблеми.

— Какви проблеми?

— Неплатени данъци.

— Но той е...

— Какво?

— Богат. Той наследи цяло състояние.

— Ако е така, явно го е профукал.

— Не мога да повярвам.

— Никога ли не е споменавал, че има проблеми с парите?

— За бога, не! Карл е типичният джентълмен от Юга — обясни тя. А джентълмените от Юга никога не говорят за финансови проблеми. Неприлично е.

— Това в южняшкия кодекс ли го пише?

Той я дразнеше, но тя му отговори съвсем сериозно.

— Точно така. По тези места не е шега работа да си истински джентълмен.

Сервитьорката донесе двете чаши студен чай и не откъсна нито за миг погледа си от Дилън. Кейт все пак ѝ благодари, отпи глътка от студената напитка и каза:

— Просто не го проумявам. Горкият Карл. А той все опитва да помага на другите.

— Как им помага?

— Организира разточителни партита, за да подкрепя изкуството. И на мен ми помогна да се рекламирам.

— Поиска да му осигуриш онези кошници с подаръци за приема, нали?

— Точно така. Мислеше, че ще бъде добра реклама. О, виждам какво си мислиш, Дилън. Карл наистина се опитваше да ми помогне. Искаше да купи част от фирмата ми. Сигурна съм, смятал е, че имам нужда от финансова помощ и тъй като, разбира се, не можеше да говори за това... предложи да ми стане партньор. Ако е имал толкова сериозни финансови проблеми, откъде щеше да намери пари, за да ми помогне?

— Кога опита да купи дял от компанията ти? За бога, Кейт, защо не си ми казала?

— Не смятах, че има някаква връзка.

— Кога? — повтори той.

— Преди повече от година.

Дилън погледна часовника, извади портфейла си и остави парите за двата чая на масата.

— Пий бързо. Трябва да тръгваме.

— Имаме още време. Какво друго ти каза Нейт?

— Проверява тайно роднините ти и се надявах вече да ми съобщи нещо.

— Но не е успял?

— Още не. Извикали го на някакво съвещание, така че възложил задачата на други хора.

— Ще научим нещо за тях съвсем скоро. — Прекалено скоро, добави тя мислено. Защо, защо се съгласи да дойде в Савана? От чувство за вина. Изабел и Кийра бяха провокирали чувството ѝ за вина.

— Не ми харесва да нямам никаква предварителна информация. Сякаш действам на сляпо. Предпочитам да съм подготвен какво да очаквам. Разбираш ли ме?

О, боже, и още как.

— Да.

— Много си изплашена от срещата.

— Така е.

— Защо? — Тя не отговори и той попита: — Защо си толкова разтревожена?

— Не съм разтревожена. Просто се надявам...

— Да?

Тя реши, че няма причина да не му каже. Той вече знаеше за трудното ѝ финансово състояние и опустошителните решения, взети от майка ѝ.

— Надявам се тази среща да не е още някоя изненада, оставена от майка ми. Не мисля, че бих понесла още... разочарования.

— Защо мислиш, че това е възможно? На мен ми изглежда крайно невероятно. Ти ми каза, че майка ти никога не споменавала роднините на мъжа си — напомни ѝ той.

— Писмото... по специален куриер... накара ме да се замисля. Може мама да е взела пари назаем от този чичо и сега наследниците му да си искат парите.

Дилън я изгледа продължително.

— Още колко време ще ѝ се сърдиш?

— Не ѝ се сърдя. Просто съм разочарована.

— Аха.

— Казвам ти истината — настоя тя. '

— Не, не ми я казваш. Предполагам, че просто не си готова да я кажеш, така че защо да не ти помогна. Направо си ѝ бясна.

Гърбът ѝ се напрегна. Защитата не трая дълго. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше плакала пред него веднъж, нямаше да го направи отново.

— Да, сърдита съм — каза тя с треперещ глас. — Тя ни е излъгала за всичко и е оставила такава каша.

Той постави дланта си върху нейната.

— Стига, Кейти. Не е заради парите.

Тя издърпа ръката си.

— Така ли? Тогава за какво е?

— Майка ти се е разболяла и е починала и колкото и да си се старала, не си могла да попречиш това да се случи.

— Не виждам смисъл в това, което казваш.

— Да, няма смисъл — съгласи се той и се изправи. — Така че може би трябва да ѝ простиш.

Тя искаше да спори, да му каже, че нищо не разбира от психоанализа, но нещо я спря. Ами ако в думите му имаше зрънце истина? Дали тя не използваше гнева, за да се предпази от болката от загубата на майка си?

Той я издърпа на крака.

— Хайде, краставичке. Време е да се запознаеш с роднините.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Юридическата фирма „Смит, Уесън и партньори“ се намираше в триетажна къща от началото на XIX век, превърната в офиси, но запазила старинната си елегантност.

Фоайето беше просторно и цветната мозайка на пода веднага привличаше погледа. Широко стълбище в средата водеше до един открит балкон, който заобикаляше фоайето, подпрян от бели дорийски колони.

Дилън почти очакваше някоя южняшка красавица с огромна рокля да слезе величествено по стълбите, за да ги посрещне, но вместо това иззад подреденото махагоново бюро им се усмихна секретарка в тъмен костюм, копринена блуза и перлена огърлица.

Кейт чакаше до Дилън, докато той говореше с охраната. Алармата се разсвири, когато той влезе, но щом показа значката си, пулсиращият звук спря.

Не се наложи Кейт да казва името си на секретарката. Младата жена вече знаеше коя е тя.

— Добър ден, госпожице Макена. Господин Смит ще слезе ей сега. Няма търпение да се запознае с вас.

Няма търпение? В добрия смисъл или в лошия? — зачуди се Кейт.

След по-малко от минута адвокатът се появи забързано по стълбите. Усмивката му изглеждаше искрена. Все пак той е адвокат, напомни си Кейт, и като се съдеше по офиса му, очевидно много преуспяващ. Следователно би трябвало добре да умее да маскира емоциите си.

Той й протегна ръка и каза:

— Аз съм Андерсън Самюъл Смит и съм очарован да се запозная с вас, госпожице Макена. Наистина съм очарован.

Беше много опитен, защото моментално я предразположи. Ръкува се с Дилън, като го поздрави учтиво. Обърнат и към двамата, той каза:

— Бях адвокат на чичото на баща ви, Комптън Макена, в продължение на седем години и съм убеден, че фирмата ни се грижеше добре за него. Той беше много интересен човек. Може да отидем на вечеря някой ден и да ви разкажа това, което знам за него.

— Познавахте ли брат му? — попита Кейт.

— Да, познавах го, госпожице Макена. Но нашата фирма не го представляваше.

— Моля, наричайте ме Кейт.

Той се усмихна ослепително.

— Кейт. Хубаво име — добави с одобрение. — Тогава вие трябва да ме наричате Андерсън.

— Ако нямате нищо против, бих искала да се освежа.

— Добра идея — каза Дилън.

Добра идея? Какво означаваше това? Или имаше нещо не наред във вида ѝ, или Дилън искаше да поговори с адвоката насаме.

Андерсън ѝ посочи къде е тоалетната и се върна при Дилън във фойето.

Кейт си изми ръцете и провери вида си в голямото огледало. Вярно, че беше малко разрошена, но не изглеждаше зле. Не изглеждаше и добре. Реши, че може малко да се разкраси.

Вчеса косата си, но не я прибра с шнола, а я остави пусната. Изрови червило и руж от чантата и освежи грима си. Отново се погледна. Не можеше да направи нищо по-добро, освен ако не се подложеше на пълно преобразяване.

Искаше да даде на Дилън още няколко минути насаме с адвоката. Спря до вратата и опита да си направи бърз автотренинг. Опитай да се настроиш оптимистично и спри да гледаш толкова тревожно. Всичко ще е наред. Андерсън нямаше да е толкова радостен от срещата с нея, ако се канеше да ѝ каже, че тя дължи пари на роднините, нали? Не, в това нямаше никаква логика. Може пък да е доволен, че се е появила, защото така ще я накара да върне парите — а тя щеше да ги върне, дори да трябваше цял живот да ги събира.

Чакай, това не е позитивно мислене. Кейт искаше да се захване за нещо, което да я накара да се почувства по-добре. Снимките. Да, щеше да получи снимки на баща си като малко момче. Това щеше да е чудесен подарък за нея и сестрите ѝ, така щяха да имат връзка с човека, който е обичал майка им и е дал живот на тях трите.

Добре. Автотренингът вършеше работа. Продължи го още малко. Може би щеше да хареса братовчедите си. Възможно е.

Изпъна рамене и прошепна:

— Започва се. — После отвори вратата.

Дилън почти не я погледна. Задълбочено слушаше това, което адвокатът му обясняваше със сериозно изражение. Кейт не искаше да ги прекъсва, така че изчака до бюрото на секретарката, докато завършат разговора си.

Усмивката се върна на лицето на Андерсън веднага щом я забеляза.

— Хайде да се качим горе — каза той и ги поведе по стълбите.

Кейт дръпна леко Дилън и му прошепна:

— Намръщен си. Какво не е наред?

Дали да я предупреди? Или да я остави да влезе без никаква предварителна идея какви змии са братовчедите ѝ според описанието, което Андерсън им направи току-що.

Реши все пак да я предупреди, поне отчасти.

— Май няма да харесаш братовчедите си.

— Може пък да ги харесам — настоя тя, решена да не се разделя с оптимизма, който си самовнуши.

Той се усмихна.

— Сигурен съм, че няма.

— Не можеш да предскажеш... — Тя рязко млъкна. О, кого заблуждаваше! Сапуненият мехур на нейния ентусиазъм се спуска.

Той видя обезкуражения поглед в очите ѝ и осъзна, че не е трябвало да ѝ казва.

— Само бъди твърда — прошепна Дилън.

— Аз съм твърда.

Бяха стигнали до площадката, когато чуха мъжки глас да ругае. Кейт спря и погледна Дилън. Той сви рамене, сякаш е в реда на нещата.

Андерсън изглеждаше покрусен.

— Изчакайте ме само момент, моля — каза той.

Забърза по коридора, вероятно с намерението да накара гостите си да млъкнат, предположи Дилън, но белята вече стана. Кейт не бе разтревожена, а направо изплашена.

Тя стисна ръката му.

— Андерсън обясни ли ти защо съм получила писмото?

— Знаеш защо. За да присъстваш на прочитането на завещанието.

— Да, но той каза ли ти нещо повече?

— Изобщо не сме говорили за завещанието — увери я Дилън. — Искях да знам какво да очакваме и той ме осведоми що за хора са братовчедите ти. Между другото, той иска да те увери, че не представлява никого от тях.

Кейт продължи по коридора. Чу поредната вулгарност и прошепна:

— Мили боже! На какво се натресох? Може би не е добра идея да се срещам с тях точно сега? Или когато и да е, добави наум.

Дилън не искаше тя да влезе в гнездото с пепелянките с изплашен вид. Ако те усетеха нейната уязвимост, щяха да атакуват. Братовчедите трябваше да видят колко силна жена е.

Андерсън отвори вратата и ги покани да влязат.

— Кейт... — Дилън докосна ръката ѝ, за да я накара да спре.

Тя го погледна и се шокира от усмивката на лицето му.

— Да, Дилън?

Той понижи глас, за да го чуе само тя, и попита:

— Да се обзаложим ли, че Андерсън Самюъл Смит никога не подписва нищо само с инициалите си?

Няколко секунди тя не разбра какво ѝ казва, но после осъзна шегата^[1].

— Боже господи, това може да хрумне само на някой мъж! — Влезе в кабинета на адвокатата засмяна.

Атмосферата бе пропита от враждебност, но виковете и вулгарностите спряха, когато един по един братята забелязаха двамата новодошли.

Роджър пръв се отърси от изненадата.

— Какво по... Кой са тези, Андерсън?

— Какво ми пука кои са. Нямаат работа тук — озъби се Юън и направи заплашително крачка към тях.

Да не би да мислеше, че можеше да я подплаши, така че да излезе от кабинета? Тя нямаше да се церемони с подобно грубо отношение. Погледна го право в очите и пристъпи в стаята.

Андерсън вдигна ръка.

— Ако обичате да се успокоите, сега ще ви представя един на друг. Кейт, запознай се с Ванеса Макена.

Впечатляващата жена бе съвсем различна от мъжете наоколо. Не изглеждаше ядосана, само любопитна.

— Здравейте — усмихна се учтиво Ванеса.

— Ванеса — продължи Андерсън — е омъжена за Брайс Макена.

Мъжът, когото Андерсън посочи, не каза нищо. Само кимна рязко на Кейт.

— Точно до Брайс е Роджър Макена, а вдясно от теб — Юън Макена. А сега ми позволете да ви представя вашата братовчедка, Кейт Макена.

— Нашата братовчедка? — изръмжа Юън. — Трябва да е някаква измамница. Нямаме никакви братовчеди.

— Юън е прав — включи се веднага и Брайс. — Нямаме братовчеди.

— Очевидно имате — каза Ванеса с леко приповдигната нотка в гласа.

Братята не й обърнаха внимание.

— А той кой е? — попита Роджър. — И той ли се представя за братовчед?

— Господинът просто придружава Кейт — отвърна Андерсън без допълнителни обяснения.

— Мислят си, че ще получат парче от баницата ли? Това е абсурдно! — каза Брайс.

Андерсън пак вдигна ръка.

— Чичо ви ме увери, че видеозаписът ще изясни всичко и ще отговори на всичките ви въпроси. Освен това по негово настояване всеки от вас ще получи копие от записа, който сега ще видите. Терънс, моля те, раздай дисковете на всички. — Той забеляза, че слънцето огрява телевизионния екран и бързо отиде до прозореца, за да намести щорите. — Нали има диск в плейъра?

— Да, сър, всичко е готово — отвърна Терънс.

Андерсън плесна с ръце и опита да прозвучи ентузиазирано.

— Добре тогава, да започваме.

— Крайно време беше — вметна Брайс.

— Моля всички да седнат. — Андерсън погледна Роджър и Юън. — И ви моля да се опитате да не коментирате или прекъсвате записа на

чичо си.

Роджър се отпусна в стола.

— Ще трябва да изслушаме как старият ястреб ни чете лекция, преди да си получим парите?

Той беше отправил въпроса към Юън, който веднага отговори:

— Още се опитва да ни контролира, даже от гроба. Ама че упорито копеле!

Ванеса се обърна към Юън:

— Чичо ви не е тук, за да се защити. Само ти може да паднеш толкова ниско, че да ругаеш мъртвец.

Юън не се трогна от коментара ѝ. Обърна се към Роджър и прошепна достатъчно силно, че да го чуят всички:

— Само една кучка може да обича такава копеле.

Кейт имаше чувството, че гледа филм на ужасите. Как, за бога, щеше да разкаже на Изабел и Кийра за тези отвратителни братя? Вече ѝ се гадеше, че са ѝ роднини. Ужасни вулгарни същества.

Брайс явно бързаше да се напие. Той се наливаше с алкохол като с вода и колкото повече пиеше, ставаше толкова по-непоносим. Братята му сякаш харесваха извратеното му остроумие и смехът им го окуражаваше още повече. Как щеше да ги опише пред Изабел и Кийра? „Гнусни“ беше първото, което ѝ хрумна. И „гадни“. Много гадни. Никой не може да стане толкова противен без години практика в това отношение.

Кейт насочи вниманието си към Ванеса. Тя ѝ беше най-интересна. Човек можеше да се заблуди, че елегантната жена е влязла в този кабинет по грешка. Изглеждаше толкова не на място тук.

Андерсън застана зад стола на Ванеса. Той кимна на Терънс, който взе дистанционното и пусна записа.

Разговорите спряха, когато Комптън Томас Макена се обърна към публиката си, но мълчанието не продължи дълго.

— Какво каза той, че бил променил завещанието си неотдавна? Защо не сме били информирани? — попита Юън.

— Млъкни и слушай — сръза го Роджър. — Ще говорим после.

— Пуснете записа отначало — намеси се Брайс. — Не чух нищо от бръщолевенето на братята си.

И крамолите започнаха отначало. Кейт не знаеше още колко ще издържи.

— Мили боже — прошепна тя.

Дилън я чу. Той отпусна ръка върху облегалката на стола ѝ, сякаш да я предпази, наведе се и прошепна:

— Искаш ли да си тръгнем?

Определено искаше. Но искаше и да вземе онези снимки и да научи защо тя и сестрите ѝ са поканени на това ненормално събиране.

— Трябва да видя това — отвърна му тихо.

Андерсън накара всички да млъкнат и отново пусна записа. Братята мълчаха, докато чичо им разказваше историята на семейството. Само единият от тях изстена шумно.

Кейт слушаше с огромен интерес за предците на баща си. Но после мъжът на екрана спомена майка ѝ. За частица от секундата отношението на Кейт се промени от заинтригуваност на възмущение. Думите на стареца, изречени безсърдечно, отекваха в главата ѝ. Тя беше бедна като просяците по улиците. Обидата не свърши с това. Презрението на стареца към майка ѝ беше очевидно: то бе във всичко, което той изричаше по неин адрес.

Дали чичото е искал Кейт да види това, за да я унижи заради майка ѝ? Това ли е била целта му, като я е извикал тук?

Тя се напрегна, когато той заговори за сестрите ѝ и направо се шокира, като научи, че е изпратил някой да ги провери как живеят. Не можеше да повярва колко нагъл е този човек. Коментарът, който я поразил най-много, беше неговата оценка за самата нея. Мили боже, как можеше той да си мисли подобно нещо? И се усмихваше, когато го казваше, сякаш е чудесно, че тя е точно като него самия.

Кейт не мислеше, че нещо може да я изненада повече. Просто не можеше да има още изненади, нали?

Но можеше.

Основната част от моето състояние... осемдесет милиона долара... оставям на Кейт Макена...

Не, не, това не може да е вярно. Тя понечи да стане и пак седна. Дискът падна от скута ѝ. Не успя да чуе остатъка от записа и не забеляза нищо от хаоса, който се разрази около нея. Седеше като парализирана... виеше ѝ се свят.

По-бедна от просяците по улиците. Как смееше той да изрече такива думи за майка ѝ. Тя поклати глава.

— Не — каза на глас. — Не.

Обърнаха се към нея като глутница бесни животни. Кейт не осъзнаваше колко опасна е ситуацията. Дилън обаче схващаше. Изправи се и бързо застана пред нея.

Брайс хленчеше и псуваше, Роджър крещеше и плачеше, но истинската заплаха беше Юън. Лицето му се изкриви от гняв. Той скочи от стола си като побеснял бик, натъпкан със стероиди, и се нахвърли на Кейт, обладан от дива ярост.

— Как го направи? Как накара малоумния старец да промени завещанието си? — Опита се да избута Дилън, но не успя и изкрещя: — Махни се от пътя ми!

Дилън отвърна тихо:

— Седни си на мястото.

Юън опита да го удари с юмрук, но Дилън го блокира и каза:

— Не искам да правя това. Облякъл съм си хубав костюм и съм в този хубав офис с приятелката си. Не искам да започвам юмручен бой.

— Мислиш, че ще ме победиш?

Юън се държеше като шестнайсетгодишен грубиян, но на Дилън не му бе до смях.

— Все едно ще седнеш, ти си избери как.

Юън изръмжа и замахна диво. Дилън пак избегна удара, но това беше краят на кроткото му поведение. Когато Юън отново опита да го удари, Дилън заби десния си юмрук в корема му. Юън се преви на две, а Дилън го блъсна към канапето и Роджър се дръпна настрана, за да може брат му да се приземи върху възглавницата до него.

Дилън се засмя.

— Добре. Седна.

— Извикай полиция, Андерсън — изкрещя Юън. — Да арестуват този човек за нападение. Обади се на 911. Ще предявя обвинение. Защо не се обаждаш? Искам веднага да дойде полиция!

— Дали забравих да представя детектив Бюканън? Ако искаш да видиш значката му, сигурен съм, че той ще ти я покаже с удоволствие.

Беше очевидно, че Андерсън много се забавляваше, като гледеше как племенниците на клиента му най-после си получават заслуженото. Определено изглеждаше доволен.

Досега Ванеса не бе казала нито дума.

— Не мога да повярвам. Осемдесет милиона?

— Добре ли си, Ванеса? — попита Андерсън.

Юън се обърна към нея:

— Може би тъпкачът ти вече няма да си пада толкова много по теб. Получаваш само къщата и някакви си жалки сто бона.

— Аз много обичам къщата и Комптън го знаеше. Трогната съм, че е оставил къщата на мен.

Брайс ѝ се хилеше.

— Много си доволна, а?

— Защо да не бъда доволна? Вашето отношение към него е срамно. На всички ви.

— Не ѝ обръщай внимание — изкрещя Роджър. — Какво, по дяволите, ще правим?

— Ще я съдим — отвърна Брайс. — Ще оспорим завещанието.

— Това може да отнеме години — изтъкна Юън.

Роджър беше отчаян.

— Не мога да чакам — каза той. — Парите ми трябва веднага.

В стаята се разрази пълен хаос, защото и тримата братя започнаха да се надвикват.

В главата на Кейт шумът бе само приглушен тътен, защото мислите ѝ се въртяха и две думи отекваха силно. Осемдесет милиона... осемдесет милиона... осемдесет милиона. Можеше да спаси компанията си, да плати образованието на Изабел. Можеха да запазят къщата и всичките им проблеми щяха да се решат. Това е отговорът на молитвите ѝ, нали?

Тя взе чантата си и се изправи.

— Не ги искам — каза Кейт на Андерсън. В стаята се възцари тишина.

— Разбирам колко си шокирана от новината, Кейт — отвърна Андерсън. Той отиде до бюрото си и постави ръка върху дебела папка. — Сигурен съм, започваш да осъзнаваш, че чичото на баща ти, Комптън, обичаше да планира всичко до последния детайл. Той е уредил прехвърлянето на активите си до най-малката подробност. — Андерсън потупа с длан по папката. — Този обобщен анализ е изготвен от неговата счетоводна фирма. Трябва да ти го дам днес, за да се запознаеш с всички подробности по структурата и разпределението на активите. Комптън искаше ти да разбереш и оцениш какво е постигнал в живота си. Утре в три часа следобед имаш среща тук с неговите финансови съветници. Тогава те ще отговорят на всички твои

въпроси и ще ти предложат съветите си, за да стане преходът възможно най-гладко.

— Но вие не разбирате — настоя тя. — Аз не искам парите му. Не искам нищо.

— Дай си малко време да осмислиш новината — предложи Андерсън. — Прибързаното решение не е правилното.

— Чу я — настоя Роджър. — Тя каза, че не иска парите.

Юън се втурна напред.

— Какво ще стане, ако тя не ги вземе?

Андерсън отговори с неохота:

— Чичо ви държеше активите да бъдат наследени от Кейт и беше уверен, че тя ще ги приеме. Не е назвал наследник в случай на отказ от нейна страна.

— Това означава, че ако тя не ги вземе, парите отиват у следващия най-близък роднина, нали?

Андерсън не отговори. Вместо това се обърна към Кейт:

— Имаш време до утре да обмислиш решението си. Моля те, вземи папката и я прегледай. После ще говорим.

— Няма да е необходимо — отвърна Кейт спокойно. — Няма да приема наследството. Не искам нищо от този човек.

Дилън стоеше плътно до нея, в случай че някой от братята се приближи прекалено много, но сега Кейт държеше положението под контрол. Тя нямаше намерение да им позволи да я уплашат и това го впечатли.

Ванеса тръгна към вратата. Когато стигна до Кейт, спря и каза:

— Той е искал ти да го наследиш. Мисля, че е разумно да го обмислиш, преди да откажеш. — Тя се усмихна, а после прошепна: — Късмет!

— Хайде, действай, Андерсън — извика Юън. — Пригответи документите, които тя да подпише, че се отказва от парите.

Адвокатът поклати глава.

— Не мога да го направя. Аз отговарям за желанията на чичо ви в пълна степен. — Той взе папката и погледна Кейт. — Не мога да те принудя да приемеш наследството, но настоявам да прегледаш тези документи, за да вземеш информирано решение.

— Остави папката, Андерсън. Тя не я иска.

Търпението на Кейт бе на предела си. Тя се усмихна на Андерсън и каза:

— Оценявам загрижеността ви и разбирам, че изпълнявате задълженията си. Но трябва да разберете, че няма да променя решението си. Ако има документ, който трябва да подпиша, че се отказвам от наследството, моля ви да го подготвите.

Андерсън осъзна, че няма смисъл от повече опити да я разубеди. Тя се нуждаеше от време.

— Много добре — кимна той. Ще ми трябват ден-два да осведомя всички и да изготвя документите. Когато са готови, ще ви съобщя.

— Може ли сега да получа снимките на баща си?

— Разбира се — отвърна той, бръкна в чекмеджето и извади голям жълт плик.

— Благодаря — усмихна се тя. — Да тръгваме — обърна се към Дилън.

— Разбира се — отвърна той. Застана встрани от нея, за да я пусне пред себе си и мина покрай братята, като не откъсваше поглед от тях. Направо пращяха по шевовете от щастие заради победата си.

— Ще ви изпратя — предложи Андерсън.

Тримата минаха през външния офис и се отправиха към стъпалата.

— Скоро ще се свържа с теб — каза Андерсън, докато ги придружаваше по коридора. — Моля те, обмисли нещата тази вечер. Може би ще промениш решението си.

— Ще ми бъде трудно да го обясня на сестрите си. Когато идвах тук, знаех, че ще се запозная с нашите роднини, но със сигурност не съм очаквала те да се окажат толкова...

Андерсън се усмихна.

— Знаем. Трудно е да ги опише човек, нали?

Кейт се засмя.

— Да. Поне имам... О, забравих диска. — Тя се втурна към офиса, преди Дилън да я спре.

Чу смеха и звука от чаши, които се чукат за тост. Посегна към дръжката, но нещо привлече вниманието ѝ. Замръзна. Братята вече празнуваха с пълна пара.

Смееха се гръмогласно, докато един от тях се подиграваше на семейството ѝ.

Кейт остана на вратата и ги слуша няколко секунди. Беше ѝ достатъчно.

После отвори вратата и влезе. Смахът секна. Не хвърли и един поглед към братовчедите си, просто отиде до стола и взе диска, който беше изпуснала. Обърна се и грабна папката от бюрото.

— Какво правиш? — попита Роджър.

— Промених решението си. В края на краищата това ще ми потрябва каза тя и ги погледна лице в лице.

Притиснала папката към гърдите си, тя тръгна към вратата, където я чакаше Дилън.

Погледна през рамо назад и каза спокойно:

— О, не ми позволявайте да ви прекъсвам, братовчеди. Моля ви. Продължете си тържеството. Един от вас тъкмо наричаше майка ми курва.

[1] На английски инициалите образуват думата „задник“. — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Какво беше това, по дяволите? — попита я Дилън, докато прекосяваха фоайето.

— За кое по точно питаш?

Андерсън Смит, грейнал като горд родител, чието дете е надминало очакванията му, бързаше след тях.

— Госпожице Макена... Кейт, Кейт, моля те, изчакай минута.

За частица от секундата на Кейт ѝ се прищя да избяга. Отчаяно искаше да се махне възможно най-бързо от роднините, но не и за сметка на адвоката. Не беше негова вината, че клиентът му е толкова жесток старец. Не можеше да го вини и за отвратителните роднини. Андерсън изглеждаше не по-малко шокиран от тях.

Насили се да се усмихне, обърна се и изчака адвокатът да ги настигне.

— Да?

— Много се зарадвах, като чух да казваш, че си решила да приемеш наследството си. Да те очаквам ли тук утре в три? Счетоводителите и съветниците на чичо ти ще бъдат готови да отговорят на всичките въпроси, които несъмнено ще имаш, след като се запознаеш с обобщителния анализ. Освен това ще станат свидетели как подписваш приемането на завещанието. — Пое си дъх и добави: — А аз, разбира се, ще продължа да правя всичко по силите си да те напътствам, докато прехвърлянето на активите приключи или докато ти не упълномощиш друга адвокатска фирма да те представлява.

— Нямам планове да ви сменям, Андерсън — увери го Кейт.

Той очевидно беше много щастлив от решението ѝ. Потупа ръката ѝ.

— Чудесно, чудесно.

— Но осемдесетте милиона...

— В действителност, скъпа моя, чичо ти подцени активите си.

Тя примигна.

— Моля?

— Наследството ти е значително повече от осемдесет милиона.

— О... и вие ще продължите да представлявате... — Гласът ѝ заглъхна.

— Да те чакам ли утре в три?

Той действаше прекалено бързо. Всичко се развиваше светкавично.

— Ще ми трябва време да прочета... довечера... и утре... — Тя погледна Дилън за помощ. Думите ѝ убягваха. Помисли си, че говори като малоумна.

Дилън сметна, че звучи толкова объркана, колкото изглеждаше.

— Може ли Кейт да се обади допълнително за тази среща? Ще позвъни сутринта да се уговорите за кога да я насрочиш. Не прави нищо, докато тя не ти се обади.

Кейт кимаше бързо.

— Да, аз ще се обадя.

Андерсън посочи папката, която тя стискаше.

— Имаш доста за четене тази вечер, доста за асимилиране. Разпечатал съм ти подробностите за погребението на Комптън, в случай че решиш да присъстваш, макар да не те съветвам. — Потупа ръката ѝ и отстъпи назад. — Като твой адвокат — каза той с усмивка — искам да знаеш, че можеш да ми звъниш по всяко време, денем и нощем, ако имаш някакви въпроси или тревоги. Визитката ми е в папката, на нея са всичките ми телефони.

— Благодаря — каза тя.

Понечи да се обърне към вратата, после спря.

— А за тази среща със счетоводителите...

— Да?

— Братовчедите ще присъстват ли? — Тя се възгордя със себе си. Беше изрекла „братовчедите“, без да повърне.

Той прояви искрено съчувствие.

— За съжаление трябва да бъдат поканени. Разпорежданията на чичо ти са много конкретни. Не съм подлагал на съмнение мотивите му, когато ми каза какви са желанията му, но според мен той е искал братята да видят с очите си какво губят. Тяхното присъствие не е задължително обаче, тъй като дяловете им от наследството са вече прехвърлени. Същото се отнася и за сестрите ти, Кийра и Изабел. Ти си единствената, която трябва да присъства, за да подпише

документите. Ако се беше отказала от наследството, убеден съм, тримата племенници на Комптън щяха да се окажат следващите най-близки роднини, които да го получат, тъй като са поддържали връзка с чичо си, докато е бил жив. Неговото завещание категорично ограничава това, което трябва да получат сестрите ти, така че се съмнявам те да успеят в евентуални претенции за по-голям дял. Това, което се опитвам да кажа, е, че всичко е в твоите ръце. — Говореше повече на Дилън, отколкото на Кейт, когато каза: — Не знам как да подчертая необходимостта да продължите да сте много внимателни и предпазливи. — Хвана ръката ѝ и добави: — Не искам да се притесняваш, че някой от братовчедите ти ще нахълта в заседателната зала с оръжие. Ще има достатъчно охрана, уверявам ви.

Тя си помисли, че Андерсън прави неуспешен опит да се пошегува, но той пак се обърна към Дилън:

— Човекът от охраната ме информира, че серийният номер на пистолета, който е конфискувал, наистина е фигурирал в полицейския архив.

— Не се изненадвам — отвърна Дилън. — Проверил ли е дали има издадено разрешително за него?

— Да. Полицаяте идват насам.

— Радвам се да го чуя.

Андерсън най-после ги пусна да си ходят. Тъкмо прекосяваха фойето, когато Дилън забеляза мъжа от охраната, който чакаше напрегнато в сенките до входа.

Кейт се отправи към вратата, но Дилън я стисна над лакътя.

— Чакай минутка. Бодигардът се втурна към тях.

— Детектив Бюканън, господин Андерсън каза ли ви какво научих за пистолета?

— Да.

— Какво да кажа на полицаите? Те ще пристигнат всеки момент.

Дилън виждаше, че мъжът нервничи заради процедурата.

— Няма нужда да правиш нищо. Просто им дай пистолета. Те ще се оправят с Роджър Макена.

— Не трябва ли да бъдат предупредени какво представлява той?

— Предупредени са — увери го. — Знаят с кого си имат работа. Просто не им се пречкай.

— Да, сър.

— Андерсън ще опита да ги задържи всичките в офиса, докато дойде полицията, но ако Роджър настоява да си тръгне, той ще слезе заедно с него. Няма да те остави сам да се оправяш. — Мъжът още беше обезпокоен. — А може и да изчакаш в офиса си... — продължи Дилън.

Облекчен, бодигардът каза:

— Ако това е, което искате да направя, сър, тогава ще изчакам в офиса.

Той кимна.

— Добре, Кейт. Да вървим.

Тя не помръдна. Слисаният ѝ вид беше безценен и той едва не се разсмя.

— Пистолетът ли те изненада? — попита я.

Изненада? *За бога.* Случилото се в офиса на адвоката е далеч по-голяма изненада.

— Роджър е влязъл с пистолет в офиса на адвоката? — Тя направи няколко крачки към вратата, после спря. — Кой би носил пистолет, когато ще се чете завещание?

— Очевидно Роджър Макена би го направил и е станало точно така. Полицаите ще го отведат в участъка и ще си поговорят с него. Ще приберат и пистолета — добави той. — Да се надяваме, че Роджър ще се поизпоти здравата в затвора. Това ще е супер, нали?

— Не трябва ли да изчакаш полицаите? Може да имат въпроси...

— Не, няма да ги чакаме. Ще се махнем отгук възможно най-бързо. Освен ако не искаш да изтърчиш обратно горе и да целунеш братовчедите си за довиждане.

Тя потрепери от отвращение. По-скоро би изляла парче стъкло.

— Не, благодаря — каза учтиво. — Предпочитам да тръгваме.

Той се засмя.

— И аз така си мислех.

Когато излязоха, изтреця гръм. Облаците бяха гъсти и тъмни. Всеки момент щеше да ливне проливен дъжд.

— Ще тичаме ли? — попита той.

Не ѝ даде време да отговори. Грабна ръката ѝ и хукнаха. Когато стигнаха ъгъла, ръмежът прерасна в дъжд. Тя не изоставаше, макар да и бе трудно.

— Бих предпочела да изчакам, докато докараш колата.

Прекосяха тичешком улицата.

— Няма начин, краставичке. Няма да се отделяш от мен. Махаме се оттук.

Побягнаха по алеята в парка. Дилън оглеждаше района, търсеше някой или нещо, които да изглеждат не на място. Ръката му не се отделяше от дръжката на пистолета.

Високите токчета на Кейт бяха много неудобни за бягане, но гордостта не ѝ позволяваше да помоли Дилън да намали темпото. Нямахше да изостане, дори и да трябваше да умре.

Когато стигнаха до колата, Дилън отвори вратата ѝ и буквално я натика вътре. Свали сакото си и точно когато ѝ го подаваше, заваля като из ведро. Той успя да седне на шофьорското място, без напълно да подгизне.

Кейт сгъна сакото му и внимателно го постави на задната седалка. Остави папката и плика на пода зад себе си, после се облегна и опита да си поеме дъх. Не можеше да спре да мисли за братовчедите си. Имаше чувството, че е прекарала последния час в купата на пасатор.

Дилън огледа улицата и околните сгради. Дъждът беше прогонил пешеходците под навесите и във входовете. Два пикапа минаха покрай тях, но шофьорите не ги забелязаха.

Бяха в безопасност. Засега.

Полицейска кола профуча и зави зад ъгъла. Спря рязко пред „Смит и Уесън“. Дилън запали автомобила и каза:

— Да тръгваме.

Прозорците започнаха да се изпотяват, когато се включиха в движението. Дилън пусна климатика.

Кейт не гледаше къде отиват, докато не забеляза, че той изтърва завоя, който щеше да ги отведе на магистралата. Изтъкна му този факт, но той продължи напред.

Струваше ѝ се, че постоянно завива ту наляво, ту надясно. Кейт се обърка напълно къде се намират. Мислеше, че първоначално са се отправили на север, но след толкова завой изобщо не знаеше накъде се движат.

— Къде отиваме?

— Още никъде. Просто искам да се уверя, че не ни следят.

Тя бързо се завъртя на седалката си и погледна през задното стъкло.

— Не виждам никого.

— Нито пък аз.

— Тогава защо...

— Просто съм предпазлив.

Дъждът започваше да отслабва. Дилън забеляза бейзболно игрище и спря на паркинга до него. Наоколо нямаше жива душа, без съмнение заради лошото време, но слънцето вече започваше да се показва иззад облаците, а с него се надигаше вълна от жегата и влажност. От бетонната пътека около паркинга се издигаше пара.

Дилън изгаси двигателя, разкопча предпазния си колан и разхлаби вратовръзката си. Пое си дълбоко дъх и издиша бавно.

Кейт изчака, преди да попита:

— Дилън, помниш ли, като ти казах, че не мога да се сетя за никого, който да иска да ме убие?

Лека усмивка смекчи изражението му.

— Помня.

— Мисля, че сега мога да ти дам няколко имена.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кейт сякаш имаше шесто чувство как с думи да разсее напрежението. И една нейна усмивка бе достатъчна.

Дилън знаеше, че тя се страхува. Беше минала през ада и белезите ѝ още бяха пресни, но изправеше ли гръб, тя караше другите да се съобразяват с нея. Удивителна жена.

Той, от друга страна, бе целият на дупки. Хубаво признание от един детектив от полицията.

Чичото бе поставил Кейт в опасна ситуация. Дилън не се интересуваше от парите или мотивите на стареца. Съзнателно или не, Комптън Макена е дал на племенниците си повече от осемдесет милиона причини да желаят смъртта на Кейт.

Мисълта, че някой може да я нарани, го вбесяваше. И го ужасяваше. А това не беше никак добре. Той влагаше прекалено много емоции в този случай, по дяволите. Беше прекалено... обвързан. А как се случи това?

Кейт изучаваше лицето му. Той се взираше през предното стъкло, без да вижда нещо конкретно.

— Дилън? — започна тя.

— Няма да позволя на никого да те нарани. — Обещанието бе толкова категорично, че гласът му трепереше.

Кейт прибързано заключи, че той има нужда да бъде успокоен.

— Мислиш, че се тревожа да не би да не си в състояние да ме защитиш, защото неотдавна беше прострелян?

Боже, тя не говореше със заобикалки. Той се разсмя.

— Да, точно това ме притеснява, позна.

— Знаем колко си добър в работата си — продължи тя. — И знам, че имаш отлични препоръки. Изобщо не се тревожа.

— Радвам се да го чуя — каза той сухо.

— Значи проблемът е решен, — рече тя.

— В голяма каша съм се забъркала, а?

— Определено — кимна той.

— Колко време, мислиш, ще трае?

— Не мога да ти дам срок.

Знаеше го, разбира се, но все пак се надяваше да чуе нещо. Целият ѝ живот е поставен на изчакване и тя не можеше да направи нищо — нито с фирмата, нито с личния си живот, — докато не се оправеше тази бъркотия.

Изведнъж осъзна колко глупави са разсъжденията ѝ. Важното в момента е да остане жива.

Дилън грабна мобилния си телефон и отвори вратата.

— Ще се обадя на Нейт. Андерсън му бе дал имената на роднините и той се канеше да ги провери всичките. Би трябвало вече да знае нещо. Ти стой вътре.

Остави двигателя включен, за да работи климатикът.

Нейт очакваше обаждането на Дилън с нетърпение. Вдигна на първото позвъняване и бързо му каза какво е научил за братята.

— Да започнем с най-малкия, Юън — рече той. — Занимава се с бодибилдинг и е ужасно избухлив. Последно е имал три висящи съдебни дела, всичките побои. Преди година пратил един човек в Спешното, разбил челюстта на друг и пребил почти до смърт някакъв барман, защото не му обръщал внимание. Адвокатите му правят чудеса, за да го опазят от затвора, и Юън им дължи доста пари. Преди няколко години се включил в бизнес за производство на фитнес уред, но проектът се провалил, така че сега разчита на наследството, за да изплува. Ако не получи парите, може да се озове в затвора много скоро.

Дилън чу шумолене от листове.

— Така... — продължи Нейт. — Брайс... най-големият, нали?

— Да — няма криминално досие. Но пак не е стока. Започнал да пие твърд алкохол още в колежа и докато се дипломира, вече бил заклет пияница. Няколко пъти е влизал в болница заради проблеми с черния дроб. Отказва да спре обаче. Преди около осемнайсет месеца опитал да го включат в списъка на чакащите за трансплантация на черен дроб. Не го одобрили, защото продължавал да пие. От това, което разбрах, тогава превъртял за известно време, дори опитал да си купи черен дроб. И той е разорен като Юън. Пробвал да търгува с акции, но в крайна сметка загубил всичко. Трябва да видиш кредитното му досие. Не преброих колко страници е. Много е

задлъжнял. Не се тревожи, че накрая жена му ще трябва да плаща заради него. Андерсън Смит каза, че според лекарите на Брайс му оставали шест месеца, после черният му дроб щял да откаже напълно.

— Ами жена му? — попита Дилън. — Забелязах, че не носи халка. Разделени ли са или разведени?

— Не, още са женени. Канела се да подаде молба за развод, но й казали, че Брайс умира, и тя решила да остане с него до края.

— От Андерсън ли научи това?

— Да. Той я уважава. Как се казваше тя?

— Ванеса.

Дилън чу ново шумолене от листове. Минаха няколко секунди и Нейт каза:

— А, ето я и нея. Няма криминално досие. Дори не е глобявана за превишена скорост. Получила е няколко награди за благотворителната си дейност. Има малка фирма за вътрешен дизайн. Чичото я харесвал.

— Ами Роджър Макена?

— Запазих най-доброто за накрая. Ти си видял всички тези хора, нали? Бил си в офиса на адвокатата заедно с Кейт, нали така?

— Да.

— Обзалагам се, че е било много интересно. Чух, че Кейт се отказала.

— От наследството?

— Да. Жалко, че не бях там да видя реакциите на братята.

— Тя не искаше парите. Беше готова да подпише документ, че се отказва от всичко, докато не чу Брайс, Роджър и Юън да обиждат семейството й. Това я накара да промени решението си.

Последва дълга пауза, после смях. Нейт очевидно се забавляваше с новината.

— Браво на нея.

— Ти какво научи за Роджър? — попита той, опитвайки да накара Нейт да се съсредоточи.

Дилън крачеше из паркинга, докато го чакаше да намери бележките си за средния брат.

Кейт го наблюдаваше от колата. Не чуваше нищо от разговора му, защото климатикът бучеше силно и Дилън беше далеч от нея.

После се обърна и ѝ се усмихна. Новините от Нейт явно не бяха ужасни. Дилън нямаше да се усмихва, ако чуваше ужасни неща.

Усмивката не продължи дълго. Кейт откъсна поглед от него само за секунди, докато извади телефона си от чантата, и когато отново го погледна, не можа да повярва на промяната. Вече не беше спокоен, а направо яростен, толкова яростен, че всъщност крещеше по телефона.

— Мили боже! — прошепна тя. Стори ѝ се, че го чу да вика някакво мъжко име — може би Джак, — и се запита кой е той.

Намали климатика и опита да чуе нещо повече от думите на Дилън, но не долови нищо, освен ръмженето му от време на време.

Намръщи се. Не е редно да крещи, особено на бедния, претоварен от работа детектив и тя щеше да му го каже веднага щом се върне в колата.

Няколко минути по-късно тя също крещеше в собствения си телефон и не ѝ пукаше от това.

Изслуша съобщението от доставчика си на кутии, Хейли, и не можа да повярва на чутото. Наложил се да го прослуша повторно.

— Все се разминаваме — казваше Хейли. — Моля те, обади ми се и ми кажи какво да правя. Някаква жена... някаква луда жена... постоянно нахълтва в офиса ми и опитва да промени всичко. Казва се Ранди Симънс и настоява, че тя е новият собственик на фирмата на Кейт Макена. Мислех, че това е безвкусна шега. Ако можеш да я видиш, да видиш как е облечена, ще разбереш защо мисля, че е смахната. Тя е много... — Хейли замълча за секунди. — ...недодялана. Но, Кейт, тя не иска да се махне и когато ѝ казах, че съм се чула с теб по телефона и че не си ми споменала нищо за продаване на компанията, тя ми обясни, че било естествено да не казваш нищо, защото се чувстваш унижена и посрамена. Каза, че си просрочила заема си.

Когато за първи път слушаше съобщението, Кейт започна да крещи точно в този момент. Шокът не отмина напълно, защото тя започна да крещи и втория път, като го чу.

— Можеш да си представиш моята реакция — продължи Хейли. — Направо останах без думи. Мисля, че това се стори много забавно на Ранди. О, представи си, тя ми каза да не се безпокоя. Нямаха планове да ме уволнява, стига да съм правела каквото иска тя. Напомних ѝ, че аз съм собственик на своята компания и че имам доста

голям брой клиенти. Обясних ѝ съвсем ясно и просто, че не може да ме уволни, защото не работя за нея. Обаче не мисля, че тя ме разбра. Каза, че била толкова развълнувана, че вече си има компания, та нямала търпение да се захване за работа. Все ми повтаряше, че ще направи големи промени. И чуй това. Каза, че твоите цветове са прекалено незабележими...

Най-после се осъзнах и ѝ отвърнах да ми докаже, че е новата собственичка на компанията, преди да прави каквито и да било промени. Тя ме увери, че съпругът ѝ движи нещата, и обеща всички документи да са на бюрото ми преди края на месеца. Междувременно аз да не съм поръчвала нищо повече за теб, което не може да се върне. Кейт, трябва да ми се обадиш и да ми кажеш какво да правя. О, между другото, не знам как го е направила, но тя е научила името на фирмата, която изработва панделките ти, и се обадила директно на тях да откаже поръчката. Казала им, че е новият собственик и че иска да смени цвета с някакъв, който привлича вниманието. Още не е сигурна какъв цвят ще бъдат кутиите, но панделките щели да са яркосини с цикламен ръб. От фабриката се обадиха да ме питат какво да правят. Моля те, позвъни ми при първа възможност. Наистина имам нужда от помощ.

Кейт продължаваше да крещи срещу слушалката, когато Дилън се върна в колата. Той разбра, че тя не говори с никого, защото държеше телефона пред себе си с опъната ръка и му крещеше нечленоразделно.

— Кейт, чуй ме... — Не успя да продължи.

— Тя ми сменя панделките. Можеш ли да си представиш? Разправя на хората, че е собственик на компанията ми. Заемът... онзи заем... тя е знаела за заема, който майка ми... трябва да е жена му.

Беше така ядосана, че трепереше и говореше толкова бързо, че Дилън различи единствено думите „панделка“ и „невестулка“.

— Трябва да ме изслушаш — настоя той. — Забрави за панделката...

— Няма да забравя за моята панделка. Веднага ще се обадя на адвокат, ще я закова тази малка невестулка. Как смее той... и тя... да ми сменят панделката? Искала цикламено. Можеш ли да си представиш...

Докато говореше, размахваше телефона си. Дилън избегна удара веднъж, после грабна телефона от ръката ѝ и го постави върху таблото.

Пак се опита да привлече вниманието ѝ.

— Кейт...

Тя не спираше.

— Мислиш ли, че кредитният инспектор от банката също е в играта? Ако е той, ще отиде в затвора заедно с невестулката. Как смеят да...

Той хвана лицето ѝ с длани и я принуди да го погледне.

— Кейт. — Не извика името ѝ, но го изрече доста силно. Успя да привлече вниманието ѝ. — Имаш много по-големи проблеми от панделката.

Пусна я, облегна се назад и я изчака да се успокои. Думите му най-после проникнаха през мъглата на гнева ѝ и тя толкова се смути от ненормалното си поведение, че се извини.

— Съжалявам. Не трябваше да крещя. Просто ми дойде като шок. Опитват се да ми откраднат компанията... тези подли...

Той бързо я прекъсна, преди тя отново да набере скорост.

— Но ти няма да им позволиш.

— Няма, прав си. Няма да им позволя. — Тя най-после се овладя.

— Готова ли си да ме изслушаш?

— Да, готова съм. Какво ти каза Нейт?

— Братовчедите ти са големи отрепки. Брайс е натрупал огромен дълг, който ще тежи на жена му, когато той умре. Има цироза и докторите не му дават повече от шест месеца.

— Не се изненадвам — каза тя. — Наистина има вид на умиращ.

— Той е само на трийсет и пет и вече е съсипал черния си дроб с пиене.

Дилън премина на Юън. Кейт не се изненада от разказа за избухливия му характер. Юън беше способен да излезе от релси и при най-малката провокация.

— А Роджър е комарджията в семейството.

— Да — кимна тя, — В записа Комптън каза, че Роджър е пропилял на хазарт четиристотин хиляди. Това със сигурност е преувеличено.

— Не, съвсем точно е. А очевидно това не го е спряло. Сега дължи на един лихвар още седемстотин хиляди.

— Не — прошепна тя. — Сигурен ли си? Седемстотин? Това е лудост. Кейт поклати глава. — Нищо чудно, че се разплака.

— Още не си чула лошата новина. Роджър е заел парите от Джони Джакман. А той е много опасен. Има невероятни връзки и освен това е с репутация, която трябва да пази. Той ще си получи парите по един или друг начин.

— Говориш, сякаш го познаваш.

— Не съм се запознавал с него, но съм чувал доста. Федералните ще са много доволни от такъв развой. От доста време се опитват да го пипнат. Нейт не може повече да ги държи настрана. Той има нужда от тях. Ние също.

— Какво следва?

— Да те опазим жива.

— Искам да се прибера вкъщи — прошепна тя.

Той губеше търпение с нея, но я разбираше.

— Знаеш, че не може да си отидеш.

Тя не опита да спори.

— Колко време?

— Зависи.

— Не трябваше да приемам парите. Не ги исках. Но после ги чух да казват онези ужасни неща за моето семейство... особено за майка ми, и реших да отвърна на удара. Най-добрият вариант ми се стори да взема парите.

— Нищо нямаше да се промени и да не ги беше приела. Този, който иска да те премахне, няма да рискува ти да промениш решението си. Залогът е прекалено висок.

— Значи всичко, което ми се случва, е свързано с тези пари?

— Трябва да приемем, че е свързано с парите. Чу какво каза Комптън. Той е променил завещанието си преди известно време, но според датата на видеото, е записал обръщението си едва преди няколко седмици. Тъй като експлозията се е случила след записа на обръщението, въпросът е кой е знаел за него?

— Видя колко шокирани и възмутени са братята, а Ванеса изглеждаше направо слисана.

— Вярно. Така че или един от тях е голям актьор, или е замесен играч, за когото не подозираме.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кейт не искаше да остава в Савана през нощта. Много обичаше този град, но тъй като роднините ѝ се намираха в него, беше твърдо решена да се махне възможно най-далеч.

Дилън я разбра и се съгласи. Той се отправи на северозапад, като избягваше магистралата и караше по живописни тесни пътища. Не изглеждаше разтревожен къде ще прекарат нощта. Освен това не се безпокоеше, че бензинът им е на свършване.

— Няма да е добре да останем без гориво на някой затънтен път — обади се Кейт.

— Няма да е добре наистина — съгласи се той. Погледна я и попита: — Това тревожи ли те?

— Да.

— Добре, тогава ще спрем. Моля те, извади картата от жабката. Намери Бусайръс. Според табелата, която подминахме преди малко, се намираме на петнайсет километра от него.

Кейт не забеляза табелата. След като разгъна картата и провери за мястото, му обясни накъде да карат. Градчето беше сгушено в долина и според табелата в началото му в него имаше 828 жители.

Намериха един ресторант на главната улица. Колите паркираха под ъгъл спрямо тротоара. Дилън спря пред някаква железария. Изгаси двигателя и попита:

— Гладна ли си? Разбира се, че си — отвърна си сам, преди тя да каже нещо. — Аз умирам от глад.

Той проведе два телефонни разговора, докато тя опъваше краката си и опитваше да се отърси от неприятното чувство в стомаха. Не беше болна, но всеки път, когато се сетеше за роднините, започваше да ѝ се гади.

Апетитът ѝ се възвърна, когато влезе в ресторанта. Уханието на прясно изпечен хляб, канела и други по-силни миризми ги посрещна от входа и когато седнаха на една маса, Кейт вече се чувстваше гладна като вълк.

Собственикът бе отделил много време на декорирането на мястото и явно беше почитател на райетата. На прозорците имаше пердета на бели и жълти ивици. Покривките също бяха в бяло и жълто, както и столчетата край бара. Но този мотив не стигаше до сепаретата. Парчета непрозрачно тиксо скриваха скъсаните места по сините винилови седалки.

„Странно“ и „чаровно“ може и да бяха преувеличени описания на ресторантчето, но то попадеше в категорията на уютните заведения. На всяка маса имаше керамичен комплект за сол и черен пипер във формата на различни малки животни. Масата, която Дилън и Кейт си избраха, беше с черно-бели кравички.

Това, което не достигаше на ресторанта като обстановка, се компенсираше напълно от храната — вкусна и домашно приготвена. И двамата си поръчаха ястие със скариди и макарони, което вървеше с гарнитура от салата. Дилън изяде порцията си и половината от нейната.

Ресторантът беше празен, ако не се брояха сервитьорката и готвачът, които гледаха съсредоточено сапунения сериал на малък телевизор в далечния край на бара. Дилън се наведе напред, за да не го чуват, и каза:

— Обясни ми сега за невестулката и панделката.

Веждите на Кейт се събраха и тя поклати глава.

— Знаеш за заема, който майка ми е теглила. Освен другите неща е заложила и компанията ми.

— Да, и... — подкани я Дилън.

— Оказва се, че счетоводителят, който е управлявал финансите на майка ми, и неговата жена планират да придобият компанията ми веднага щом настъпи падежът на заема.

— Това какво общо има с панделките? — попита той.

Кейт му предаде наученото от Хейли и когато завърши разказа си, Дилън се облегна назад и остана мълчалив няколко минути. Беше дълбоко замислен и Кейт се досети, че анализира фактите и ситуацията.

— Мисля, че трябва да проверим много повече неща каза той накрая. Стана, хвана я за двете ръце и я дръпна да се изправи. Преди да си тръгнат от ресторанта, научиха къде се намира най-близката бензиностанция.

Докато той зареждаше, Кейт опита да се свърже с Джордан по телефона, но пак попадна на секретар. Остави ѝ съобщение с молба да ѝ се обади.

Щом се върна, Дилън гледа картата около трийсет секунди и каза:

— Добре, да тръгваме.

— Знаеш ли къде отиваме?

— Не искаш ли да те изненадам?

— Стига стаите да са чисти, друго не ме интересува.

— Не стаи, а стая, една. Ще спим в една стая.

Тя не възрази.

— Ще имам ли поне собствено легло?

— Ако искаш.

Ами ако не знам какво искам? — зачуди се тя. — *Тогаво какво?* Замисли се за глупавото обяснение, че „станалото — станало и хайде да го забравим“, което му сервира, и съжали, че не държи устата си затворена.

— Ако държиш да се обадиш на някого, направи го сега, защото, като излезем от града, не искам да използваш мобилния си телефон.

— Защо?

— От предпазливост.

Обяснението не ѝ каза много.

— Трябва да се обадя на Изабел и Кийра. Достатъчно дълго отлагах. Надявам се да попадна на телефонни секретари. Иначе ще трябва да навлизам в подробности, а нямам желание за това сега.

Кейт извади късмет. Веднага попадна на гласова поща. Остави едно и също съобщение и на двете:

— Роднините ни са ужасни. Имам видеозапис на този чичо, когото добре че не познавате. Ще ви обясня всичко утре, сега бързам и няма да ме откриете. Ако имате нужда от мен, оставете ми съобщение на гласовата поща.

— Защо не им каза за наследството?

Тя сви рамене.

— Това не е важно. — Забеляза усмивката му и попита: — Какво ти е толкова смешно?

— Не е смешно, просто се усмихнах.

— На какво?

— На теб.

Внезапно ѝ хрумна нов повод да се тревожи.

— Ами Кийра и Изабел? Те са в безопасност, нали? Тяхното наследство вече е прехвърлено, но...

— Андерсън ни увери, че няма вероятност те да са в списъка с наследниците, ако ти се откажеш. Но вече говорих с Нейт за сестрите ти и той ще се погрижи някой да ги наглежда. Да се надяваме, няма да забележат, че си имат опашки. Не се тревожи за тях. Ясно?

— Да. Благодаря.

— Други телефонни разговори? Трябва да ги проведеш сега.

Кейт бързо набра Хейли и отново не я откри. Остави дълго съобщение, в което обясни, че все още е собственик на компанията и скоро всичко ще се изясни. Междувременно помоли Хейли да не казва нищо на онази Симънс.

— Моля те, не ѝ казвай, че сме говорили. Подготвям изненада за нея и съпруга ѝ. Скоро ще ти обясня — обеща тя.

Затвори телефона и отново опита да се свърже с Джордан. Пак остави съобщение и изключи телефона.

— Опитах да се чуя със сестра ти, но тя не отговаря. Това не е типично за нея — каза тя.

— Не си се чувала с нея, откакто аз се появих на прага ти, нали?

— Сега, като се замисля, да, точно така.

— Сигурно просто ти дава време да се успокоиш. Сигурен съм, смята, че си сърдита заради намесата ѝ.

— За това, че те изпрати при мен?

— Да.

— Ще призная, че за известно време бях подразнена. Не ми харесваше идеята който и да е мъж да идва да ме спасява и ми се стори доста странно, че Джордан, която е повече от освободена жена, е изпратила брат си да се грижи за мен. Знам, изпратила те е, защото си детектив и знаеш как да се оправяш с такива неща, но все пак бих си поговорила с нея по въпроса. Да те праща чак тук...

— Джордан не може да ме накара да направя нищо, което не искам.

Ха. Разбира се, че може, но Кейт нямаше намерение да го изважда от заблудата му. Джордан, също като сестра си Сидни, можеше да застави всеки от братята си да направи всичко, което

поиска. Когато не постигаше желанието с молби, тя ги караше да се чувстват виновни. Беше довела до съвършенство и различни други техники, но чувството за вина винаги вършеше най-добра работа.

Кейт беше много благодарна, че Дилън е с нея. Не се съмняваше, че Нейт и другите детективи от Чарлстън са способни хора, но се чувстваше по-спокойна с Дилън.

Телефонът му иззвъня. Щом прочете кой го търси, той се усмихна. Очевидно се обаждаше някоя от приятелките му. Съвсем логично заключение. Дилън се хилеше като идиот.

Кейт не можеше да повярва колко я дразни това. Какво я засягаше любовният му живот?

Очевидно много повече, отколкото е готова да признае.

— Здравей, сладурче. Какво става?

Сладурче? Наричаше онази жена *сладурче*? Кейт имаше желание да грабне телефона му и да го изхвърли през прозореца. Жената, която се обаждаше, говореше почти през цялото време, но все пак Дилън се включваше с по една-две думи, изразяващи одобрение.

— Радвам се да го чуя... така ли мислиш... да, разбира се, че можеш да ми кажеш... не, не, така е чудесно. Пак ще се чуем. До скоро...

Това беше достатъчно да иска да повърне. Колко жени му играеха по свирката и отчаяно очакваха обаждането му? Пак ще се чуем? Колко ли подобни обещания даваше той? Дали някога ги изпълняваше? Дали се обаждаше? Вероятно не. Това е стандартната му реплика на раздяла.

Все пак Кейт забеляза, че Дилън не използва флиртаджийския си глас по време на разговора, онзи чудесен секси тембър, който я караше да се разтапя.

Мили боже, тя го ревнуваше...

— Кейт?

— Да? — Тя изстреля отговора си като куршум.

— Имаш много поздравии от Изабел.

— Какво? — Ако беше права, сигурно щеше да падне. — Изабел... какво?

— Прати ти поздравии. Какво ти става? Защо си толкова сопната? Само ако знаеше.

— Нищо ми няма.

— Лицето ти е почервеняло.

— Какво?

— Казах, че лицето ти е червено.

— Защо ти звъни на теб?

— Има номера ми. Искаше да ми каже, че сменила резето на вратата си. — Той се усмихна и добави: — Каза, че резето не работело, така че отишла в една железария, купила си необходимото и впечатлила съквартирантката си, като направила всичко сама.

— О, помислих си, че...

— Какво си помисли?

Нямаше да му обяснява.

— Защо не се е обадила на мен? Току-що ѝ оставих съобщение за срещата с роднините. Тя спомена ли го?

— Да. Искаше да ти кажа колко съжالياва, че не са били погостоприемни.

Кейт се засмя.

— Гостоприемни? Това е типично в неин стил. Сигурно си мисли, че те биха се държали по-мило, ако им предложех нещо за пиене.

— Не я подценявай, Кейт. Под русата коса има достатъчно мозък. Чуй ме добре. Тя ще разбие много сърца.

— Тревожа се за нея. Прекалено е доверчива.

— Искаш да бъде по-цинична ли?

— Като мен?

— Ти не си цинична. Ти си уплашена.

— От какво съм уплашена?

— От мен.

— Ха! — Това беше интелигентен и добре обмислен отговор. —
Защо не ми каза, че се обажда Изабел?

Той се ухили.

— Не исках.

— Защо?

— Беше ми прекалено забавно да те гледам как се ядосваш.

Толкова лесна ли е за разгадаване? Кейт направи грешката, като опита да блъфира, за да се измъкне от неловката ситуация.

— Защо да се ядосвам?

— Помисли, че си говоря с някоя приятелка.

Добре, сбърка, като попита. Беше по-добре да не казва нищо.

— Не го отричаш?

— Щеше ли да ми повярваш, ако отричах?

— Не.

— Тогава няма да опитвам.

Твърдо решена да не му обръща внимание, тя се взря през прозореца и опита да се наслади на пейзажа. Тесният път, по който се движеха, се виеше между колаж от цветове. Подминаха стара, изоставена сергия за плодове, след няколко минути се появи езеро с тъмна като мастило вода.

— Знаеш ли кое ми е много интересно? — попита той. — Това, че продължаваш да настояваш, че нощта, която прекарахме заедно в Бостън, е грешка.

— Точно така, грешка е. И няма да се повтори. Обстоятелствата бяха необикновени, но сега всичко си е пак на място...

— На място ли му викаш на всичко това?

Кейт трябваше да го изчака да спре да се смее, преди да продължи:

— Очевидно трябва отново да обясня действията си.

Той изстена.

— Нали няма пак да ми изнесеш същата лекция? — Дилън започваше да я вбесява.

— Нужно ли е да го правя?

— Струва ми се, че ти харесва да я изнасяш — отвърна той. И преди тя да го прекъсне, добави: — Това, което ми се струва интересно, е, че ти не искаш да те докосвам, но когато си помисли, че говоря с гадже, веднага побесня. Това е противоречие, не мислиш ли?

Тя трябваше да спре да се оправдава.

— На теб ти харесва да флиртуваш — каза Кейт. — Нямам нищо против. Но също така знаеш, че една връзка с мен ще е истинска катастрофа. Накрая ти ще си отидеш у дома и ще се чувстваш ужасно, ако си ме наранил, ако ти си сложил край, а аз ще се чувствам ужасно, ако аз съм те наранила, ако аз съм сложила край, просто не си струва.

— Този път забрави да споменеш Джордан.

Почти не на себе си, тя попита:

— Какво означава този път?

— Предния път, когато ми обясняваше, че помежду ни не може да има връзка, първата причина, която ми посочи, беше Джордан.

— Казвала съм го и преди?

— Общо взето.

Това напълно я съкруши.

— Тогава не е нужно да го правя отново, нали? Ценя приятелството на Джордан... Споменах ли това?

— И още как. Каза ми, че не искаш да стане неловко.

Сега той й говореше почти като на малко дете.

— Значи си ме слушал и разбираш позицията ми?

— Да — каза той. — И съм съгласен с теб. Лоша идея е да имаме връзка.

Трябваше да се чувства облекчена, че той се съгласи с нея, и да, наистина беше облекчена, но не се държеше логично. Проблемът бе, че не знае какво да направи.

Изтощение и стрес. Основателни причини да се държи толкова противоречиво.

— Имам право на това.

— Моля?

Супер. Беше в по-лошо състояние, отколкото подозираше. Сега изричаше мислите си на глас.

— Стресирана съм, имам право да бъда стресирана и знаеш ли защо? — Тя избърза и продължи, преди той да каже нещо: — Някой се опитва да ме убие.

— Кейти...

— Уморена съм. Откакто се прибрах вкъщи от Бостън, се чувствам като боксова круша. Мисля, че е време аз да надяна ръкавиците.

Той кимна одобрително.

— Радвам се да го чуя. Стига да знаеш как да се боксираш.

Пътуваха няколко минути в тишина, после тя попита:

— Защо не мога да използвам телефона си?

— Може би прекалявам с предпазвателните мерки, но когато чух, че Джакман може да е намесен и вероятно е намесен в тази история, реших, че не трябва да поемаме никакви рискове. Мобилните телефони са лесни за проследяване, а с подходящото оборудване

разговорите могат да се подслушват също като при нормалните телефони.

— Каза ми, че Джакман давал заеми срещу висока лихва. Той дали е в състояние да проследи телефона ми?

— Той е много повече от обикновен лихвар и дори и да не може сам да го стори, познава хора, които да го научат как се прави.

Този Джакман й звучеше като чудовище. Побиха я тръпки.

— Казал ли си на някого къде ще прекараме нощта?

— На никого. Мислех да се отправим към Чарлстън, ще намеря някой хотел там, може би в покрайнините.

— Колкото по-близо до Силвър Спрингс, толкова по-добре за мен.

— Ще трябва да решим какво да правим утре. Не можем да се върнем в Савана.

— Така е, не можем — съгласи се тя. — Но докато не подпиша документите...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хотелът беше препълнен, но Дилън успя да уреди чудесна стая — и то без да показва служебната си значка, доколкото видя Кейт. Тя чакаше в другия край на фойето и наблюдаваше съблезнителя в действие. На рецепцията дежуреше млада жена и Дилън веднага стана господин Чаровен. Отне му по-малко от пет минути да я накара да се изчерви и да му подаде ключа за стаята. Кейт се запита дали жената не му е дала и телефонния си номер.

Стаята беше приятно обзаведена и просторна, с великолепна гледка към океана. Имаше две отделни, много широки легла, които камериерките бяха приготвили за спане.

Щом пиколото си тръгна, Кейт попита Дилън:

— Какво обеща на онази жена, за да получиш тази чудесна стая?

— Не мога да ти издавам търговските си тайни — каза той.

Разкопча чантата си за костюми и окачи дрехите си в гардероба.

Кейт се подсмихна.

— Просто не можеш да се сдържиш, нали?

Помисли си, че не я е чул. Дилън влезе в банята, остави тоалетните си принадлежности на мраморния плот и извика:

— Това място е огромно. Какво не мога да се сдържа?

Значи я слушаше.

— Това ти е в природата. Мисля, че си бил роден с този... талант. Сега, като се замисля, всички братя Бюканън го имате. Трябва да ви е генетично заложен — добави тя.

Той стоеше на прага и я гледаше.

— Имам много таланти, краставичке.

— Така е.

— С кой съм бил роден?

Тя съжали, че е започнала този разговор, защото сега нямаше да я остави на мира.

— Както тигърът не може да не бъде на ивици, така и ти не можеш да не флиртуваш. Няма проблем — добави бързо тя. — Караш

всяка жена да се чувства специална. Това е дарба.

— Дарба, а?

Не успя да определи дали е доволен или подразнен от коментара ѝ.

— Да, точно така. Кое легло си избираш? — попита тя с надеждата да смени темата.

— Това до вратата. Струва ми се, че одобряваш тази дарба.

Да я одобрява? Едва ли.

— Разбирам я — поясни тя. — Не ме озадачава.

— Значи ако започна да те свалям или да флиртувам, или нещо от тоя род, ти мислиш, че го правя...

— Няма да се впечатля въобще. Вече имам имунитет спрямо теб, Дилън.

Боже, щеше ли да ѝ се подиграе заради това?

— Радвам се да го чуя — каза провлечено той. Отчаяно желаеща да промени темата, тя взе чантичката си с гримове, пижамата и халата.

— Ще си взема душ и ще лягам.

— Няма проблем.

Погледна часовника на нощното шкафче и се изненада колко е късно. Вярно, че бяха спрели да вечерят — явно там се бяха забавили повече, отколкото ѝ се стори. ...

Когато минаваше край него, тя добави:

— Дълъг ден беше. — Стори ѝ се, че той каза нещо, затова се обърна и попита: — Моля?

— Да, добре.

Тя наклони глава.

— Какво...

Той бързо се приближи до нея. Ръката му се озова на тила ѝ, а устните му — върху нейните.

Дори не ѝ хрумна да го избута или да се дръпне. Усети иглички да се спускат по цялото ѝ тяло чак до върховете на пръстите.

Тъкмо се канеше да обвие ръце около врата му, когато той се отдръпна назад. Сърцето ѝ биеше бясно, не можеше да си поеме дъх, а Дилън изглеждаше напълно спокоен. Протегна се зад нея и бутна вратата на банята да я отвори. Тя не помръдна.

— Защо го направи?

— Защо те целунах ли?

— Да.

— Не ме ли помоли ти? — Очите му блестяха дяволито.

— Не, разбира се. Не съм те молила.

Той я побутна леко, за да я накара да тръгне към банята.

— Мога да се закълна, че те чух.

Кейт зърна доволната му усмивка, преди той да се отдалечи.

Тя затвори вратата, заключи я и остави несесера си на плота. Имаше две мивки. Избра тази, която е по-близо до стената и се опита да не мисли за целувката, докато вадеше четката си за зъби и другите тоалетни принадлежности.

Погледна се в огледалото и изстена мислено. Изглеждаше ужасно. Косата ѝ висеше безформена около лицето, сенките под очите ѝ бяха станали още по-дълбоки. А той я беше целунал. Това трябва да ти покаже нещо, каза си тя. Дилън или имаше много ниски стандарти, или е готов да сваля всяка жена, както и да изглежда.

Горещият душ я накара да се почувства почти добре. Не беше осъзнала колко е напрегната и колко я болят мускулите на врата и раменете, докато горещата вода не ги накара да се отпуснат.

Тревожеше се за рамото на Дилън. Той пропускаше физиотерапията си от няколко дни. Дали мускулите му не са схванати? Дали нямаше болки? Би го попитала, но той реагираше остро и сякаш засягаха гордостта му при всеки въпрос как зараства раната на рамото му.

Тя изми косата си и я изсуши, изми си зъбите и се намаза с крем. После почисти банята. Знаеше колко Дилън мрази безпорядъка. Държеше всичко да е чисто и подредено. Когато свърши, се погледна в огледалото за последен път и отвори вратата.

— Твой ред е.

Той я огледа от главата до петите, докато вървеше към нея. Погледът му се задържа на краката ѝ.

Тя преглътна. Защо се чувстваше толкова нервна? В края на краищата вече спа с него, нали? Той я беше виждал гола, тя него също.

Не мисли за това. Просто се пхни в леглото, издърпай завивките и се скрий като страхливка.

Дилън спря точно когато стигна до нея. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и той я придърпа към себе си. Наведе се към нея и тя си помисли, че отново ще я целуне. Не можеше да позволи това, не

трябваше да го позволява, повтаряше си трескаво, докато накланяше глава в очакване на целувката му.

— Дилън, не мисля...

— Какво не мислиш? Опитвам се да огледам по-добре синините ти. Тази на челото ти започва да избледнява.

Пусна я и се дръпна назад. Тя се почувства като идиот.

— Вече съм по-добре — смотолеви.

— Още нещо — каза той, когато тя опита да го заобиколи.

— Да?

Кейт вдигна глава точно когато ръката му погали страната ѝ. Той я целуна. Бързо докосване на устните му, но в същото време наелектризиращо.

Тя искаше още.

Кейт се насили да се отдръпне от него.

— За тази целувка...

— Не ти ли хареса? — Той не ѝ даде време да отговори. — Да. И на мен не ми хареса.

Преди тя да вдигне защитните си стени, той я притисна в обятията си, наклони главата ѝ назад и я целуна отново. Този път беше сериозен. Целувката бе гореща и страдна. Кейт имаше чувството, че се разтапя в ръцете му. О, колко хубаво ѝ беше!

Той рязко завърши целувката и я пусна. Тя едва не падна, но Дилън я хвана и се усмихна.

— Тази ми хареса много повече.

Една целувка — и той беше превърнал мозъка ѝ в пихтия.

— Не знам как го правиш — прошепна дрезгаво тя.

— Лесно е. Навеждам се, допирам устни до твоите и езикът ми...

— О, за бога. Не те питам как се целуваш. Исках да кажа, че не знам как успяваш толкова лесно да ме накараш да се чувствам толкова...

Той я прекъсна рязко.

— Пламенна?

— Объркана — почти извика тя. — Караш ме да се чувствам объркана.

— Добре — каза той и влезе в банята.

Тя опита да се намръщи, да му се ядоса, поне малко. *Самозащита*. Това беше, помисли си тя. Ако можеше да се скрие зад

гнева, нямаше да се налага да се изправи лице в лице с истината.

Вместо това се усмихна неволно и коленете ѝ омекнаха. Седна на леглото и се отпусна назад върху възглавниците. Какви странни мисли му идват на човек, когато не ги блокира. Представи си Дилън, който чете конско на Изабел и я поучава какво да прави. Беше толкова внимателен и загрижен с нея.

Беше внимателен и загрижен и с Кейт. Как я прегръщаше, докато тя плачеше, заровила лице в рамото му... как я докосваше...

Дилън далеч не е само мъжът, който безкрайно се заяжда с нея по време на гостуванията ѝ в Нейтънс Бей. Той е силен, но може да е и много нежен. Беше решителен, но въпреки това изслушваше внимателно. Беше мил и умен, и секси, и...

— О, не — изстена тя. Беше се влюбила в него.

Истината я порази. Кога ѝ се случи това ужасно нещо? Опита да определи момента, но не успя. Имаше чувството, че ще ѝ трябват години психотерапия, за да разбере.

От всички мъже на света, в които би могла да се влюби, да избере точно този, който сменя жените като носни кърпички. Пак изстена.

Все пак ѝ се струваше, че приема факта хладнокръвно. Не изпаднаше в истерия и не скубеше косата си.

Е, не подскачаше и от радост. Но защо да го прави? Беше се побъркала.

Посегна към телефона да се обади на Джордан. Това беше първата ѝ реакция — да чуе приятелката си и да излее сърцето си пред нея. После си спомни, че не трябва да звъни на никого, а освен това не можеше да се обади и по друга причина — Дилън е брат на Джордан. Не е редно да се оплаква точно на нея.

Трябваше да страда мълчаливо. Претърколи се по корем и зарови лице във възглавницата, мислейки, че ако все пак изпищи, няма да се чуе.

— Кейт, да не се опитваш да се задушиш? Добър план.

Тя се разсмя и седна в леглото.

— Винаги слагам възглавница на лицето си, когато мисля.

Беше облякъл бермуди до коляното. Коремът му бе плосък и твърд. Не си направи труда да облече тениска. Беше секси, без

съмнение. Избягваше да го погледне в очите, защото се страхуваше, че той ще разбере как ѝ въздейства.

Грабна химикал и бележник от нощното шкафче.

— Ще ти напиша имената на хората, които според мен биха искали да ме убият.

Той се опъна на леглото, намести възглавниците и пъкна длани под главата си.

— Няма ли да е по-бързо, ако напишеш тези, които не искат да те убият?

— Много смешно. На хората им е приятна моята компания. Наистина — настоя тя, когато ѝ се стори, че я гледа със скептично изражение.

— На мен определено ми е приятна.

Тя не беше в настроение за закачки. Единственият логичен начин на действие бе да го пренебрегва. Кейт започна да пише имена и за нула време запълни две страници и начена трета. Изведнъж се спря. Беше поразена от това, което правеше, както и защо го върши. Вярно, бележникът беше малък, но все пак, две и половина страници? Мили боже!

— Кейт, какво става?

— Просто осъзнах... какво правя. Ако преди месец някой ми бе казал, че ще съставям подобен списък, нямаше да му повярвам. За бога, Дилън — извика тя, — погледни тези имена.

Той се претърколи настрана, за да е обърнат към нея.

— Няма да изпаднеш в паника, нали? Сега си в безопасност. Точно в момента нищо не те заплашва. Съсредоточи се върху това.

Тя направи гримаса.

— Не изпадам в истерия, така че не ми говори с този тон. Просто за момент се смутих, нищо повече. Два шока за една нощ...

— Защо два?

Трябваше да задълбае в това, нали? Осъзнаването, че е влюбена в него, бе много по-шокиращо за нея от дългия списък с хора, желаещи смъртта ѝ. Може би защото мисълта се загнезди в главата ѝ тайно, преди да изскочи най-неочаквано.

— Кейт?

— Свързано е с работата ми — излъга тя. Завъртя химикала между пръстите си и продължи да обмисля списъка. — Няма да заспя,

докато не зачеркна поне едно от тези имена. Така ще имам чувството, че напредвам добави. Може да ми помогнеш.

Той лежеше по гръб и се взираше в тавана. Изглеждаше задрямал.

Тя реши, че не ѝ обръща внимание, но след малко Дилън каза:

— Мисля, че можеш да изключиш художничката, Риган.

— Канела — поправи го тя. — Казва се Канела. Обзалагам се, че е била крайно нещастна, като е научила, че експлозията не е била предназначена за нея. Толкова ѝ харесваше да я показват по телевизията. — Кейт въздъхна и добави: Изобщо не съм я включвала в списъка си, така че не мога да я зачеркна.

Тя му прочете имената, които написа. Тримата братя Макена бяха в списъка, също и Андерсън, и асистентът му. Не помнеше името му.

— Терънс — подсети я Дилън.

— Честно казано, не вярвам Андерсън, Терънс или Ванеса да са замесени, но ги включих, защото бяха в офиса, когато гледахме записа на видеото. Освен това записах Карл, но със сигурност мога да го зачеркна, нали?

— Не, не можеш. Той е виновен до доказване на противното.

— Не е така. Обратното е.

— Не и когато се отнася до твоя живот. А той е замесен по някакъв начин — добави Дилън. — Просто още не зная как.

Тя пхна кичур коса зад ухото си и се взира в списъка още минута-две.

Не можеше да повярва, че е забравила да включи Джакман. Написа името и остави химикала, а Дилън добави:

— И неговите хора.

Кейт се отчайваше все повече.

— Ще напиша едно име и после ще го зачеркна, става ли? Например Рийс. Да го включи ли?

Гласът ѝ стана писклив. Знаеше, че трябва да се успокои, ако не иска напълно да го изгуби. Само не знаеше как.

— Защо си толкова спокоен? попита тя.

— Чакането винаги е трудно. Имам добри познати, които събират информация за мен. Трябва да съм търпелив, а ти също.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отвърна тя. — Съжالياваш ли, че се замеси в това?

— Не.

Отговорът беше рязък, почти сърдит. Кейт помисли, че се е засегнал.

— Ами онази невестулка, дето ти краде панделките? Ще се почувстваш ли по-добре, ако я включиш в списъка и после я зачеркнеш? — попита той.

— Тя не ми краде панделките, а заедно с мъжа си опитва да открадне фирмата ми.

— Но имаш план как да ги спреш?

Кейт се усмихна.

— Да, имам. И когато свърша с тях, те уверявам, че ще искат да ме убият.

Той се засмя, доволен от бодрия ѝ тон.

— Само така!

Тя хвърли бележника и химикала на масата и изгаси лампата. Стаята се обля от лунната светлина, която струеше през прозорците.

— Лека нощ — прошепна Кейт.

Той не отвърна. Дали вече е заспал? Или се преструва, за да я накара да млъкне и да го остави на мира?

Тя изобщо нямаше да може да мигне. Мислеше само за Дилън. Искаше да спи с него и за минута-две наистина успя да се престори, че само просто желае да се гушне в прегръдката му, но после си каза, че се заблуждава. Искаше всичко. Искаше да го усеща как се движи вътре в нея, да докосва всеки сантиметър от тялото му.

Замисли се за устните му, горещите му секси устни и какво правеха те...

— Кейт? — Тя едва не падна от леглото.

— Да?

— Какво не е наред?

— Всичко е наред.

— Стори ми се, че те чух да стенеш.

— О, може и да съм изстенала. Не мога да заспя.

— Току-що изгаси лампата. Не мислиш ли, че трябва да си дадеш малко време, преди да решиш, че не можеш да заспиш? Мога ли да ти помогна с нещо?

Само ако знаеше.

— Какво?

— Ти трябва да ми кажеш какво.

Беше сигурна, че долавя развеселения му тон. Досещаше ли се Дилън какво ѝ причинява близостта му?

Чакай малко. Ами той? Дали тя му въздейства по същия начин? Той беше сексманиакът, не тя... поне доскоро. Или по-конкретно, преди да прекара една нощ с него. Играеше ли си с нея?

— Не. Не се сещам как можеш да ми помогнеш.

Тя изчака реакцията му и се разочарова, когато той не каза нищо. Няколко минути минаха в пълно мълчание. Дори не го чуваше да диша.

Последва дълга въздишка.

— Кейти?

— Да, Дилън?

— Аз ли да дойда при теб, или ти ще дойдеш при мен?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сутринта дойде твърде бързо и Кейт се събуди без никакви съжаления. След нощта, която прекараха заедно, тя може би трябваше да се чувства малко неловко в негово присъствие и да избягва погледа му. Но съжаления? Не, нямаше съжаления.

Зарадва се, че се събуди първа. Той спеше по корем, а едната му ръка висеше от леглото. Възглавниците, чаршафите и одеялата бяха на пода. Прекараха истински дива нощ.

Кейт започна да се тревожи едва под душа. Дали не беше казала нещо, което не трябва, в страстните моменти, когато той я караше да губи ума си? Дали не каза, че го обича? Мили боже, дано да не е. Не можеше да си спомни. Молеше се да не е изрекла тези думи. Ами ако ги беше казала... тогава какво? Да се преструва, че не е? Не се сети за нищо по-добро и се спря на този вариант. Политиците постъпваха така постоянно, дори под клетва. Преструваха се, че не знаят нищо. Щом те можеха да лъжат, защо пък не и тя.

Добре, най-после се случи. Дилън я накара напълно да загуби разсъдъка си.

Никога нямаше да излезе от душа, ако не спреше да мисли за него. А днес трябваше да свърши толкова много работа. Обеща на Андерсън да се запознае със съдържанието на папката. Изглежда, той искаше тя да разбере как чичо ѝ е натрупал богатството си. А съветниците и счетоводителите му щяха да са на линия, за да отговорят на въпросите ѝ. Реши, че няма избор. Трябваше да прочете папката.

Но не беше разгледала и снимките на баща си. Предната вечер бе прекалено уморена, за да стигне до тях.

Кейт бързо се облече. Прибра гримове и тоалетните си принадлежности в несесера и отвори вратата.

Дилън тъкмо ставаше. Косата му бе разрошена, беше гол. Когато тръгна към нея, стомахът ѝ се сви на топка.

— Добро утро — каза тя весело.

Той изръмжа в отговор. Очевидно не си падаше по ранното ставане.

Мина покрай нея, хвана я за ръката и преди тя да успее да реагира, я целуна. Веднага ѝ се прииска да го прегърне. Тялото му беше толкова топло и...

Спря се. Тези мисли щяха да ѝ създадат проблеми.

— Трябва да прочета онази папка, а ти се разсъни спокойно.

И при най-малкия намек от негова страна, щеше да го последва в леглото. Втурна се към масата, взе папката и плика със снимките. Чу вратата на банята да се затваря и се отпусна. Спаси се по чудо от похотливите си мисли, а ако имаше късмет, Дилън щеше да излезе от банята облечен.

Отиде при леглото си, изрита обувките и седна, опряла гръб на таблата. Беше готова. Отвори папката и започна да чете... при което ѝ се догади. Ужасният старец бе документирал всяка придобивка със самохвални бележки в полето и след като прочете около петнайсет страници дума по дума, тя разбра начина му на действие и прескочи останалото.

Натрупал богатството си, като купувал компании, после изстисквал докрай и продавал остатъците.

Ако Андерсън ѝ бе казал, че Комптън е бизнесмен с нюх, който внимателно изгражда портфейла на инвестициите си чрез покупка и продажба на собственост, Кейт едва ли щеше да се впечатли и навярно нямаше да е толкова отвратена. Много находчиви и амбициозни хора правят състояние по този модел и Кейт би предположила, че Комптън попада в категорията им. Но след като видя черно на бяло какво е направил и как го е сторил, положението бе съвсем различно. Той си служеше с измами и даваше обещания, които после не спазваше, само и само да постигне целите си. Несъмнено не бе имал никакви скрупули. Колко ли хора беше съсипал през годините, колко бяха останали без работа заради него? Всичко това не означаваше нищо за Комптън Макена, той не се интересуваше от семействата, разчитащи на заплати от фирмите, които ликвидираше. Човешкият фактор не го интересуваше, състраданието не бе в неговата природа.

Единственото, което беше от значение за Комптън Макена, са парите и как да спечели още и още.

Стореното не беше подсъдно. Но беше неморално. А той бе отишъл в гроба горд с постиженията си. Нима е направил записките на подвизите си само за да я впечатли?

Мили боже, той наистина е вярвал, че тя е като него.

След като прочете финансовата му история, разбра, че първото ѝ решение е било правилното. Тя не можеше и не възнамеряваше да изхарчи и долар от парите му за себе си, за семейството, за фирмата, за бъдещето си.

Комптън Макена беше егоцентричен и жесток човек. Тя не е като него и щеше да го докаже. Каквото и да решеше да направи с парите, трябваше да е най-добрият вариант и когато го стореше, се надяваше Комптън да се обърне в гроба.

Кейт захвърли папката, взе плика и го отвори. Настроението ѝ веднага се подобри. Имаше десет снимки, всичките черно-бели.

Откри, че баща ѝ е бил красиво момче. Изглеждаше ослепително в училищната си униформа. Определено е бил дете с привилегирован произход, помисли си тя, като изучаваше снимката му в екип за поло, гордо изправен пред един кон. На друга фотография той беше на четири или пет години, стоеше на една морава и гледаше усмихнат към обектива. На заден план се виждаше къща — не, не къща, имение. Там ли е живял?

Нямаше снимки с родителите му или с други роднини. Това ѝ се стори странно и тя се зачуди дали няма други фотографии на баща ѝ, прибрани някъде. Реши да помоли Андерсън да провери.

Тъкмо прибираше последната снимка в плика, когато Дилън дойде.

— Готова ли си? — попита той.

— Почти.

Тя прибра плика и папката в пътната си чанта.

Дилън сгъваше чаршафите и ги поставяше в единия край на леглото, заедно с възглавниците, които вдигна от пода. Той забеляза, че тя прибра папката, и я попита:

— Не искаш ли да я вземеш при себе си в колата, за да я дочетеш?

— Вече я прегледах.

— Възхити ли се? Останах с впечатлението, че това е целта на човека, подготвил съдържанието ѝ.

— Не се впечатлих.

Тя провери банята и гардероба, за да се увери, че не е забравила нищо, но Дилън я бе изпреварил. Дори мокрите кърпи бяха сгънати и поставени върху плота.

Спряха да закусят в кафенето на хотела, но и двамата не бяха особено гладни. Веднага щом се озоваха в колата, Дилън погледна картата, за да се ориентира как да избегне магистралите в посока Силвър Спрингс.

— Трябва да се обадя на Андерсън — каза Кейт. — Не искам да ме чака на срещата в три.

— Но ти можеш да бъдеш при него в три — възрази той. — Всичко зависи от това как ще се организираш.

— В Савана ли се връщаме? Няма ли да е опасно? Струва ми се ужасна идея. Предупреждавам те. Ако влезем в онзи офис и видя кошница с цветя наоколо, няма да отговарям за действията си. Ще направя нещо ужасно. Сигурна съм. Не знам точно какво, но няма да позволя да пострадаш и ти. И дума да не става. Просто не можем да се върнем там. Реших го.

Той опита да прекъсне тирадата ѝ, но Кейт се бе развихрила. Когато най-последно млъкна, за да си поеме дъх, той каза:

— Още не знаем дали трябва да се връщаме в офиса на Андерсън. Може той да ни донесе документите.

— О.

— Само това ли ще кажеш? О?

— Може би преувеличих в реакцията си.

— Може би?

Тя бръкна под седалката, за да извади куфарчето си.

— Ако го бе казал по-рано, нямаше да се разстройвам толкова. — Кейт намери документите, които търсеше, и ги извади.

— Какво е това? — попита Дилън.

— Документите за заема на майка ми. Искам да ги прочета отново. А другата папка е от болниците. Последната година прекара повече време там, отколкото у дома.

В следващите двацет минути Кейт внимателно изчете всеки лист, всяка сметка, касова бележка и най-последно разбра. Сълзите замъглиха погледа ѝ. Малкото пари от застраховката на баща им бяха

свършили и в отчаянието си майка им бе подписала всичко, за да не обремени дъщерите си със своите разходи.

Болничните сметки бяха астрономични. Как ли се е тревожила, но мълчаливо, без да каже на никого, потискайки болката и страха вътре в себе си.

Сълзите рукнаха по лицето ѝ. Кейт извърна глава, за да не я види Дилън. Намери кърпичка в чантата и бързо изтри очите си.

— Кейт, искаш ли да ми кажеш какво става?

— Нуждая се от информация — отвърна тя. — И то бързо.

— Добре.

— Мислиш ли, че Андерсън е етичен? Ако той ще ми е адвокат, трябва да знам, че не е безскрупулен. По какъв начин мога да проверя това бързо?

— Вече помолих един човек да го провери. Скоро ще имаме отговор.

— Той ми харесва. Но е представлявал Комптън Макена, а това ме притеснява.

— Той е адвокат и очевидно добър, иначе чичо ти нямаше да го наеме. Наивно е да се мисли, че Андерсън задължително го е харесвал или уважавал. Същото се отнася и за останалите му клиенти.

— Искам да проверя и други хора. Кой може да ми даде името на добър частен детектив?

— Аз мога да се справя с това. Отнася се за компанията ти, нали?

— Да. Но ти си имаш достатъчно, проблеми, а аз се нуждая от тази информация бързо.

Той не настоя.

— Ще помисля.

Тя прибра документите в куфарчето си и се облегна назад. Мислите ѝ препускаха и набелязваха подробностите, за които да се погрижи.

— След като подпишеш документите, какво ще правиш с всичките тези пари? — попита Дилън.

Въпросът му ѝ я подсети за още една неотложна задача.

— Трябва да отида до една банка в Силвър Спрингс.

Той си помисли, че иска да прехвърли парите там.

— Андерсън може да уреди това вместо теб.

— Не ме разбра. Трябва да изтегля заем.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Дилън имаше неприятното чувство, че пропуска нещо. Постоянно си припомняше разговорите и отново, и отново обмисляше различните подробности, но не можеше да се сети какво точно го тормози.

Знаеше, че пропуска нещо, но какво? Какво не виждаше?

Кейт забеляза колко е съсредоточен. От резките му едносрични отговори разбра, че изобщо не му е до разговор. В продължение на повече от час и двамата мълчаха. Мълчанието не беше неловко. Дали вече се чувстваше спокойна в присъствието му, запита се тя, достатъчно спокойна като в компания на близък.

Стигнаха покрайнините на Силвър Спрингс. Когато той направи неочакван завой, Кейт го попита къде отиват.

— На сигурно място — отвърна той. — И на тихо.

— В къщата ми е тихо — изтъкна тя. — Можем да отидем там.

Той поклати глава. Подмина квартала ѝ и продължи по главната улица към полицейския участък на Силвър Спрингс.

Зави зад ъгъла и спря на паркинга зад сградата.

— Какво ще правим тук?

— Трябва да докладвам.

Той слезе от колата и обиколи да ѝ отвори вратата.

— Не разбирам. Какво трябва да докладваш?

— Макар това да е временно назначение, сега работя под ръководството на Дръмонд и съм длъжен да го държа в течение. Не искам да го правя по телефона. Освен това си мислех, че той може да ни помогне много с твоите проблеми около компанията.

— Той? Как?

— Каза, че искаш някой частен детектив да провери онази невестулка. Дръмонд разполага с необходимите ресурси и знам, че няма нищо против да помогне. Ще трябва да му обясниш защо ти е информацията, но той ще третира всичко чуто от теб като конфиденциално. Знае колко си разтревожена.

— Ще бъде чудесно, ако поне едно нещо в живота ми се оправи. Благодаря ти — каза тя.

— Дръмонд помогна и на мен — обясни Дилън. — Вече му се обаждах няколко пъти и му давах имена, които да пусне за проверка. Надявам се да разполага с нещо конкретно.

Тя се усмихна.

— Трябва много да си го впечатлил. Помня какво ти каза Нейт за шефа на полицията.

— Така ли? Какво беше?

— Каза, че е труден... или чешит... и че понеже щял да се пенсионира скоро, не се церемонял с никого.

— Наистина ще се пенсионира — кимна Дилън. — Не знам на колко години е и откога е на служба, но ще ти кажа следното: още не е загубил нюха си за работата. След като го срещнах, за да получа оръжието и значката, проведох няколко разговора по телефона. Искан да знам дали мога да му имам доверие, ако се наложи.

— И можеш ли?

— Да — натърти Дилън. — Той има впечатляващо досие и е добър човек. Уважавам го — добави — и определено му имам доверие.

— Добре, тогава и аз ще му се доверя.

Тръгнаха през паркинга, но Кейт се обърна към колата.

— Трябва да си взема куфарчето. Може Дръмонд да поиска да види някои от документите и ако има време, да ми помогне.

— Ще намери време — увери я той и извади куфарчето от колата.

Подаде ѝ го, а тя прошепна:

— И си сигурен, че няма да разгласи това, което му кажа?

— Сигурен съм. Не трябва да се притесняваш, че...

Тя го прекъсна.

— Не се притеснявам. Просто се опитвам да опазя репутацията на майка си. Знам, че това ти се струва глупаво. Че майка ми вече не я е грижа за това. Но не искам някой да си мисли лошо за нея. — Тя пак тръгна по пътеката. — Радвам се, че шефът на полицията ти помага — добави тя.

— Опитвам се да сваля част от товара от раменете на Нейт — обясни Дилън. — Той ще направи всичко, което го помоля, но и без това е затрупан с работа. Опитва се да открие Джакман, който сякаш е

изчезнал от Лас Вегас, освен това е пратил хора да следят Роджър и другите двама братя. Съмнявам се да е поискал външна помощ. Нов е в полицията в Чарлстън и знам, че иска да се докаже. ФБР се интересуват основно от бомбаджията и от това, което чух, вече имат няколко важни улики. Освен това и те търсят Джакман и според Нейт така всички се настъпват един друг. За Нейт ще е много добре, ако в досието му пише, че е пипнал Джакман. — Той погледна към сградата на участъка и каза: — Вътре няма да е такъв хаос.

Явно главен инспектор Дръмонд ги беше забелязал от прозореца. Задната врата се отвори и той им махна с ръка.

— Не прослушваш ли съобщенията си? — попита той Дилън вместо поздрав.

— Тъкмо се канех да го направя.

— Като го направиш, ще чуеш как ти казвам да ми се обадиш. Тук се получи една много интересна ситуация — съобщи Дръмонд.

Кимна на Кейт и добави:

— Добро утро, госпожице Макена.

— Добро утро, главен инспектор Дръмонд. Моля ви, наричайте ме Кейт.

— Разбира се.

Дилън установи, че южняците са учтиви, независимо от обстоятелствата.

— Та каква ситуация се е случила? — попита Дилън, за да привлече вниманието му.

— Много интересна. — Дръмонд направи път на Кейт и Дилън да минат пред него, после заключи вратата след себе си. — Преди половин час дойде един човек. Представи се като Карл Бертоли.

— Карл е тук? — попита Кейт.

Дръмонд кимна.

— Точно така. Тук е. — Той ги поведе по стълбите към първия етаж.

Кейт нямаше търпение да чуе обяснението му, но той сякаш не бързаше, а прекоси задния коридор и отвори вратата на кабинета си.

Кейт се втурна след него.

— Той защо е дошъл? — попита тя.

— Каза, че изминал целия този път, за да те навести, Кейт, но тъй като ти не си била вкъщи, решил да дойде тук и да се предаде.

Заповядай, седни.

Тя се намести на един от столовете срещу бюрото.

— Но защо Карл трябва да се предава? — попита Кейт, напълно объркана.

Дръмонд се настани удобно в стария си скърцащ стол. Сплете пръсти върху бюрото си и обясни:

— Той ми каза, че е отговорен.

Кейт погледна Дилън, който беше затворил вратата зад себе си и се бе облегнал на нея, скръстил ръце на гърдите си. Прие новината невъзмутимо, за разлика от Кейт. Тя беше напълно втрещена.

Кейт внимателно остави куфарчето и чантата си на пода до стола, а мислите ѝ запрепускаха бясно във всички посоки.

— Карл за какво казва, че е отговорен?

— Дръмонд премести тежестта си и наклони стола на два крака.

— Добър въпрос. Реших да му дам няколко минути да се успокои и после да се опитам да получа отговора от него.

— Да се успокои? — не разбра Дилън.

Дръмонд кимна.

— Искам да го разпитам, естествено. Веднага щом измисля как да го накарам да спре да плаче, ще започна.

Сега Кейт разбра защо Дръмонд е толкова озадачен. Не беше попадал на човек като Карл.

— Той реагира много... драматично — каза тя.

— Точно така — съгласи се полицаят.

— И е много емоционален. Той е човек на изкуството — побърза да добави Кейт, за да не си помисли Дръмонд, че тя критикува приятеля си. — В университета е учил театрално изкуство и вече е участвал в няколко продукции. Сигурно знаете, че някои артисти са много емоционални.

— Няма спор, че е емоционален.

— Той как е разбрал, че го търсите? — Тя се обърна към Дилън.

— Сигурно е чул от годеницата си — отвърна той. — От полицията са я питали за местонахождението му. Сигурно тя му е казала.

— Искаш ли ти да се пробваш с него? — предложи Дръмонд на Дилън. — Би трябвало вече да се е успокоил.

— Аз ще говоря с него — обади се Кейт.

— Не съм сигурен дали трябва — каза Дръмонд.

Дилън поклати глава, но тя не му обърна внимание, а се изправи, взе нещата си, опъна пола и помоли Дръмонд да я заведе при Карл.

Когато той не реагира, тя попита:

— Той къде чака? В стая за разпити или във фоайето? Ще го намеря, дори и да трябва да отворя всяка врата на всеки етаж, за да го открия.

— Имаме чудесна заседателна зала и фоайе с автомат за безалкохолни напитки, но Карл не е на никое от тези места. Той е в килия.

— Заклучили сте този сладък човек в килия?

Не й даде време да се разгорещи.

— Чакай малко. Не исках да го затварям. Не е моя идея.

— А чия?

— Негова. Той настоя да го заключа.

Това й се стори абсурдно.

— Но защо сте го арестували?

— Не съм.

— Моля?

— Не съм го арестувал. Той искаше да го заключа, така че го заключих. Реших, че няма голямо значение къде ще стои, докато се успокои.

— Къде са килиите?

— Горе.

— Ще ме заведете ли при него? Трябва да не е на себе си от страх.

— Не, няма да те заведа в килията му, но ето какво ще направя. Ще доведе Карл долу на първия етаж в някоя от стаите за разпити. Можеш да говориш с него там.

— Благодаря.

— Още не ми благодари. Трябва да се разбереш и с него — каза той и кимна към Дилън.

— Аз ще говоря с него — заяви Дилън. — И ще ти предам какво ми е казал.

— Тя може да наблюдава и слуша разговора ви зад прозрачното огледало — предложи Дръмонд. — Току-що ни го инсталираха — съобщи гордо той.

Дръмонд очевидно беше на нейна страна и това я накара да го харесва още повече.

— Кейт иска да обсъди нещо с теб — каза Дилън. — Сега е идеалният момент.

— О, това може да почака, докато поговоря с Карл.

— Планирам да съм тук цял ден — каза Дръмонд.

Кейт направи крачка към Дилън.

— С Карл сме приятели. Той ще говори с мен. Няма да ме нарани, но ако това е причината да не искаш да говоря с него, можеш да дойдеш с мен. Просто недей...

— Недей какво?

Тя въздъхна.

— Недей да го плашиш. — Кейт губеше търпение. — И не го заплашвай.

— На колко години е този човек? На десет?

— Той е чувствителен — каза тихо тя. — За разлика от теб.

Дилън се дръпна настрана, за да може Дръмонд да отвори вратата и да излезе. Кейт се възползва и се измъкна по петите на шефа на полицията.

Дръмонд дръпна от една дървена кукичка на стената огромна метална халка, на която висяха само три ключа, и се отправи към стълбището.

— Стаята за разпити е втората врата вляво. Вие двамата чакайте там и най-добре решете кой ще говори с него и кой ще слуша, а после действайте, защото ти, Дилън, знаеш много добре, че трябва да се обадиш в Чарлстън и да съобщиш на детектив Халинджър, че Карл е тук. А той е длъжен да информира ФБР, което означава, че имате около час в най-добрия случай, преди те да нахълтат и да отмъкнат Карл.

— Ще се наложи да изчакат — каза Дилън. — Ще се обадя на Халинджър, след като разбере какво знае Карл. Искам да задвижа още едно-две неща — обясни той.

— След като говорим с Карл — настоя Кейт.

Той най-после се съгласи, но постави условия.

— Ако преценя, че те заблуждава, веднага се махаш. Ясно? — Преди тя да възрази, той продължи: — И ако не ми хареса как разговаря с теб, пак изчезваш от стаята. — Пусна я да върви напред и

когато стигнаха до стаята, добави още едно условие: — И ако ми се стори, че става войнствен или заплашителен...

— Чакай да позная: трябва да изчезна от стаята.

— Точно така.

— Искаш ли да знаеш какво мисля?

Той се ухили.

— Не.

— Все пак ще ме изслушаш. Ако той ме заблуждава, ще го усетя и ще му кажа да престане. А ако не ми хареса как говори с мен, ще го спра. Ако той ме заплаши, аз също ще го заплаша.

Стаята за разпити беше миниатюрна. Имаше малка правоъгълна маса и четири стола, по два от двете страни. Прозрачното огледало беше на стената срещу вратата. Дилън издърпа един стол за Кейт, а той остана прав, докато чакаха.

Карл се оказа изненада. Дилън беше направил някои прибързани преценки за този човек, но щом Карл влезе в стаята, разбра, че е сгрешил.

Карл много се зарадва да види Кейт и преди Дилън да го спре, я прегърна.

— Слава богу, че си жива и здрава. За всичко съм виновен аз, скъпа. Толкова съжалявам.

Тя бързо се освободи от прегръдката му и го запозна с Дилън. Щом отхвърлиха официалностите, седна, а Карл се настани на стола срещу нея. Тя протегна ръка и той я хвана.

— Изглеждаш уморен — каза Кейт.

— Уморен съм. Затова се магнах оттук. Имам нужда да си почина и да се освежа, но бях толкова разтревожен.

Кейт му съчувстваше.

— Трябва много да си се разстроил, когато си научил, че те търсят от полицията.

— Да, беше потресаващо. Очите му се напълниха със сълзи. — Но Делия се разстрои много повече от мен. Годеницата ми се тревожи за мен — добави той. — Трябва да ѝ се обадя. Имам право на едно обаждане, нали?

Дилън издърпа стола до Кейт и седна.

— Имаш право на колкото обаждания искаш. Не си арестуван.

— Заподозрян ли съм?

— Да.

— Не — каза едновременно с него Кейт.

— Зависи от това, което ми кажеш — обясни Дилън.

— Трябва да бъда арестуван. Аз съм отговорен за всичко, което се случи с Кейт. — Той я погледна и успя да докара нещо като слаба усмивка. — Толкова се радвам да те видя.

— И аз се радвам — каза тя. — Искаш ли нещо за пиене? — О, боже, започваше да говори като Изабел.

— Едно кафе без кофеин, ако може, но наблизко сигурно няма „Старбъкс“.

— Съжалявам, няма.

На Дилън му писна от празните приказки.

— Кажи ми, защо мислиш, че ти си отговорен?

— Защото беше моя идея.

— Кое беше твоя идея? — Гласът му стана по-суров. Той държеше да получи отговор.

— Моя идея беше да изложим продуктите на Кейт на онова събитие, на което бях домакин. Очаквах целият елит на Чарлстън да е там. Не биха го пропуснали — обясни той. — И мислех, че това е отлична възможност да представим Кейт.

— Да я представите?

— Да я рекламираме.

— Още не разбирам.

— Знам, че ще прозвучи грандомански, но истината е, че ако аз рекламирам някой продукт, продажбите му скачат до небесата.

Прав беше. Наистина звучеше грандомански.

— Значи си много влиятелна личност, така ли. Можеш да съсипеш или подпомогнеш нечия кариера.

Карл поклати глава.

— Никога не съм опитвал да съсипя никого. Би било вулгарно. Ако не одобрявам някой човек или продукт, просто не казвам нищо за него.

Значи той използваше влиянието си само за добро? Да не се мислеше за Супермен? Дилън едва не се изсмя.

— И какво получаваш ти?

— Удовлетворение.

— Ами складът? Защо не искаше Кейт да знае, че ти си собственикът му?

— Аз съм само един от собствениците — поправи го Карл. — Но притежавам контролния пакет.

— Отговори на въпроса. — На Дилън му писна да проявява търпение. Тъкмо се канеше да каже на Кейт да излезе, когато Карл го изненада.

— Кейт, скъпа, ще ни оставиш ли за малко насаме?

Тя не искаше да си тръгва, за да е сигурна, че Дилън няма да се държи грубо с Карл, но знаеше, че не може да откаже на молбата.

— Разбира се.

И двамата мъже станаха, когато тя се изправи, а Дилън ѝ отвори вратата. Тя го изгледа предупреждаващо, когато мина край него и му прошепна:

— Бъди търпелив с него.

Звукът в стаята за разпити стигаше и до съседната стая, благодарение на микрофона на стената. Дилън реши да го изключи.

Карл се върна на мястото си и махна на Дилън също да седне.

— Ако Кейт чуе това, което ще ви кажа, ще се притесни, така че разчитам на дискретността ви. В замяна ще съм напълно откровен с вас. Ето какво — не исках тя да знае, че съм собственик на склада, защото смятах да ѝ го предложа — чрез агент за недвижими имоти, разбира се — на значително занижена цена. Опитвах се да помогна на Кейт — обясни той. — Тя ми е много скъпа, а от това, което виждах да се случва с нея през изминалата година, направо ми се късаше сърцето. Тя има толкова големи планове, действа с размах. Искаше да премести компанията в Бостън. Там има много повече познати. Само за година, гарантирам ви, фирмата ѝ щеше да стане една от най-големите в индустрията. За пет години продуктите ѝ щяха да се продават в целия свят. Можеше да постигне несравним успех. — Той внимателно намести яката на бялата си риза, преди да продължи: — Сега няма да премести фирмата си. Тя е отговорен човек. Винаги е била такава. Всички други са по-важни от нея. Тя ще си остане в Силвър Спрингс, защото това е отговорната постъпка. Дълго време стоя тук заради майка си, а сега ще остане заради сестра си. Изабел е най-малката, но вие, разбира се, знаете това. Кейт ще остане тук още две или може би три години...

— Аз бих се радвал много, ако тя остане и разшири фирмата си оттук. Така ще постави Силвър Спрингс на картата. Вероятно ще ѝ отнеме повече време да постигне международен успех, ако действа оттук, но с нейната амбиция и решителност не се съмнявам, че ще успее... ако го иска. Тя ще направи невероятни неща, където и да е, но мястото ѝ е тук.

— А другите собственици на склада как реагираха на идеята да се понижи цената му?

— Не съм ги питал. Аз държа контролния пакет — обясни Карл. — И другите ще се съобразят с мен. Заедно строим няколко сгради в района, а сега, когато обновяването на квартала е в ход и възраждането му започна, те са спокойни, че ще спечелят достатъчно. Силвър Спрингс е малка общност и тъй като предлага на хората спокойствие и безопасност, е чудесно място за живот и забавления. Искаме да привлечем местния бизнес, така че помощта за Кейт може да се възприеме като проява на добра воля.

— Ще ми трябват имената на останалите собственици.

— Разбира се.

— Значи си намалил цената, защото това е добър бизнес ход?

— Да, но също така и защото знаех, че Кейт има финансови проблеми.

Дилън се облегна.

— Така ли? Откъде си научил?

Карл прекара пръсти по масата, докато обмисляше отговора.

— Не съм сигурен откъде съм го чул — призна си той. — Някой ми каза. Да. Трябва някой да ми е казал. Сега вие ще питате кой е този някой, а аз просто не мога да си спомня. На толкова коктейли, вечери и приеми ходя, хората все ми разправят нещо — под секрет. Чувам разни неща, понякога препредадени, а всички знаят колко обичам Кейт. Постоянно се хваля с нейната компания, за да накарам хората да заговорят за прекрасните ѝ свещи и лосиони за тяло. Моята Делия ги обожава. Парфюмите ѝ са направо божествени, а през декември ще пуска нов, който според мен ще е най-прекрасният от всички. Ще се нарича „Саси“. — Той прехапа долната си устна, за да овладее емоциите си.

Дилън не бе разпитвал човек като Карл. Постоянно се отплесваше в маловажни подробности, но Дилън бе твърдо решен да

го държи в правия път.

— Ако те помоля да напишеш имената на хората, които знаеха, че ти си собственик на онзи склад...

— Невъзможно — каза Карл. — Рекламирах много усилено онзи район. Кълна се, че съм казал на половината Чарлстън, Силвър Спрингс и Савана.

— Защо Савана?

— Имам много приятели там — обясни Карл. — Прекарвам доста време в Савана.

— Познаваш ли някой Макена в Савана?

— Не мисля. Според мен Кейт и сестрите ѝ са единствените с тази фамилия, които познавам, но пък се срещам с толкова много хора на толкова различни места, че не винаги чувам и запомням имената им.

— Още не си ми обяснил защо смяташ, че си отговорен за експлозиите.

— Ами вземете обстоятелствата. Аз поканих Кейт в имението, аз настоях да донесе от продуктите си и — бум! — тя едва не загина. Аз я насърчих чрез агент за недвижими имоти да погледне моя склад и — бум! — отново за малко не загина. Аз съм собственик и на двата имота. Аз съм отговорен. Просто не знам как или защо. Надявам се вие да откриете.

Единственото нещо, за което беше виновен Карл, бе, че говори прекалено много, и то с всички, готови да го слушат. Някой се е възползвал от информацията.

— Какво е финансовото ти състояние? — попита Дилън.

— В момента е много тежко. Направо катастрофално. Надхвърлил съм всичките си възможности за финансиране. Но това е временно — увери го той. — Строя галерия в имота си, която ще стане великолепна, когато се завърши, и съм вложил останалите си пари в този проект. Но не се съмнявам, че си струва риска и ще се изплатят.

Дилън се изненада от откровеността му. Карл беше странна птица. От една страна, бе претенциозен и арогантен, а от друга — пряк и загрижен. Едно бе сигурно не прикриваше чувствата си и всички бяха наясно с тях.

— Как се запознахте с Кейт? попита Дилън. Карл се усмихна.

— Запознахме се в болницата. Беше преди няколко години. Тя беше там с майка си, а аз бях на посещение при сестра си, Сузана.

Кейт беше още в гимназията, но вече красавица. И имаше толкова силно присъствие. Нали разбирате за какво ви говоря?

О, да. Разбираше го напълно.

— Още тогава караше пулсът на мъжете да се ускорява. Всъщност сестра ми ни запозна. Кейт чакала майка си да излезе от рентгена, а сестра ми чакала да влезе и двете се заприказвали. За нула време станали приятелки. Сузана е две години по-малка от Кейт — добави той. — Кейт ѝ разказала за свещите, които изработва с различните странни аромати, и помолила Сузана за мнение. Сестра ми беше много въодушевена. Кейт я караше да се чувства важна.

— Сузана беше болна от доста време. Толкова често влизаше в болница, че я наричаше втори дом. — Той замълча с меланхолична усмивка на лицето. — Майката на Кейт беше в ремисия, така че не се налагаше тя да идва в болницата. Но Кейт не забрави Сузана. Навестяваше я често и дори след като постъпи в колежа, задължително я посещаваше през ваканцията. Където и да се намираше, всяка седмица изпращаше на Сузана нещо специално. Свещ, лосион, цвете... подарък, с който да ѝ покаже, че мисли за нея. Всеки път, когато Кейт започваше да разработва нов продукт, се съветваше с нея. Знам, че всъщност не ѝ трябваше мнението на сестра ми, но въпреки това го търсеше. Това даваше на Сузана нещо, което да очаква, особено в последните ѝ дни, когато беше толкова слаба. — Гласът на Карл потрепери, но той довърши разказа си. — Загубихме Сузана през септември. Но Кейт, моята скъпа, скъпа Кейт не я забрави. Тя ми каза, че иска да направи нещо специално в нейна памет, така че разработи този прекрасен парфюм и го кръсти на името ѝ. Тя се казваше Сузана, но всички я наричахме Саси.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дилън нямаше намерение да позволи на Кейт да отиде в сградата на „Смит и Уесън“, за да подпише документите, преди да е напълно сигурен, че е в безопасност. Обмислянето на всички подробности и координирането на мерките за сигурност с Нейт, полицията в Чарлстън, ФБР и полицията в Савана щеше не само да отнеме време, но си бе логистичен кошмар, което означаваше, че срещата в три следобед със сигурност трябваше да се отложи за по-късно.

Едното решение бе адвокатът да донесе документите на Кейт. Полицията в Силвър Спрингс е добро място, но и всяко място извън Савана и далеч от братята Макена щеше да е приемливо.

За съжаление мястото на срещата не можеше да се промени. Когато Дилън се свърза с Андерсън по телефона и му предложи промяната, адвокатът с хиляди извинения обясни, че подобно изменение е невъзможно.

— Трябва да следвам инструкциите на Комптън Макена. Той настояваше срещата да се проведе в „Смит и Уесън“. Обичаше да командва всеки аспект, свързан с бизнеса му. Подписа новото завещание в заседателната зала на втория етаж и точно там искаше да се прехвърлят активите му. Стигна дори до такива подробности, като да определя кой къде да седне. Кейт трябва първо да изслуша неговите съветници и счетоводители, които ще ѝ обяснят как Комптън е натрупал богатството си, а когато свършат, може да подпише документите.

— Това задължително условие ли е?

— Опасявам се, че да.

— Каква е причината той да настоява за това?

— Имаше няколко причини — обясни Андерсън. — Той очакваше Кейт да тръгне по стъпките му и затова вярваше, че съветниците му ще я направляват в бъдещите ѝ решения, за да продължи да увеличава богатството. Това не е условие в завещанието

обаче. Кейт не е длъжна да продължи да ги използва, а аз като неин адвокат ще ѝ препоръчам настойчиво да се отърве от тях.

Преди Дилън да попита защо, Андерсън продължи:

— Смятам също така, че Комптън е искал да я впечатли, да се изфука един вид. В неговите представи Кейт е дете-чудо, негово дете-чудо.

— Тя няма да се зарадва, ако чуе това.

— След като прекарах малко време с нея, вече съм наясно, че тя изобщо не е като Комптън... или съветниците му — добави адвокатът.

— Но когато човек се кани да остави толкова много пари на някого, преди това би трябвало да го опознае — каза Дилън замислено.

— Споменах му преди няколко месеца, но той категорично отхвърли предложението. Смяташе, че проучването му е казало всичко, което трябва да знае за Кейт и сестрите ѝ. Понякога беше доста затворен — може би ексцентричен е подходящата дума. Той много трудно установяваше каквито и да било лични взаимоотношения. Държеше в бизнеса да не се намесват никакви лични чувства, за да го контролира. Аз бях негов адвокат през изминалите седем години и открих, че е изключително негъвкав. Предпочиташе да работи чрез финансистите си.

— Колко на брой са те?

— Общо шест. Четирима съветници и двама счетоводители. Вече дадох имената им на детектив Халинджър.

Докато говореше с Андерсън по телефона, Дилън крачеше напред-назад из коридора на полицейския участък. Вратата към стаята за почивка бе отворена. Тя беше малка и обзаведена с канапе от изкуствена кожа и автомат за газирани напитки. Дилън влезе, потърси монети в джоба си и продължи разговора. Помоли адвоката да му изпрати по имейла имената и телефонните номера, за да ги провери и той. За всеки случай. Кой знае, може би щеше да намери нещо, което Нейт е пропуснал. Малко вероятно, но все пак...

— Комптън държеше ли да контролира от гроба си и часа на срещата, или той може да се промени? — попита и бързо си отговори. — Трябва да се промени. Няма начин срещата да се състои този следобед.

— Разбирам — каза Андерсън. — Комптън беше по-малко категоричен за часа и датата. Даваше си сметка, че може някой да се

разболее или да изскочи друг спешен случай. Смятам, че единствената причина да настоява срещата да се проведе два дни след смъртта му е, за да е сигурен, че всичките му съветници и счетоводители ще са в Савана за погребението му. Така си е гарантирал, че на погребението ще присъства още някой освен мен. Какво ще кажете за утре вечер в седем? Ще е удобно ли за Кейт? — попита Андерсън. — Или вдругиден? Тези хора не живеят в града. Ще останат в Савана колкото е необходимо. Но нали знаете, колкото по-скоро се подпишат документите, толкова по-добре — една грижа по-малко.

И повече шансове Кейт да оживее, помисли си Дилън.

— Колко време предварително трябва да ти кажа?

— Колкото прецениш, ще се справя.

— Ами уведомяването на братята Макена? Каза, че и те трябва да са поканени. Нали така?

— Когато науча часа, ще им се обадя, макар да се съмнявам някой от тях да дойде.

— Комптън защо е искал и те да присъстват?

— Не ми обясни, но мисля, че е от злоба. За да им натрие носовете, да им покаже какво губят.

— Хайде да опитаме за утре в седем, а ако нещо се случи, ще ти се обадя на насрочим друг час.

Дилън осъзна, че решава, без да се допита до Кейт. Трябваше да й каже за плановете и да вземе нейното съгласие.

Той прекъсна връзката и се зае да прослушва съобщенията на гласовата си поща. Нейт се бе обаждал четири пъти. С всяко следващо съобщение звучеше все по-ядосан. Дилън разбираше защо. Нейт се чувстваше отговорен за безопасността на Кейт и като не знаеше къде е тя, е естествено да се гневи. Дилън обаче не се трогна колко ядосан е детективът. Колкото по-малко хора знаеха къде е Кейт, толкова по-добре.

Знаеше, че не може повече да избягва Нейт. Взе си две кутийки кола от автомата, отвори едната и отпи. После му се обади.

И попадна на гласова поща.

— Добре. Отговарям на обажданията ти. Звънни ми на мобилния.

Това сигурно ще го вбеси яко, помисли си Дилън.

Кейт беше в кабинета на Дръмонд. Дилън реши, че е имала достатъчно време да обсъди с него проблема си с невестулката, и тръгна към втория етаж, за да се присъедини към тях.

Когато влезе, тя тъкмо прибираще разни документи в куфарчето си. Той ѝ подаде другата кутийка кола. Дръмонд си записваше нещо.

— Ще проверя това — обеща той. Погледна Дилън и каза: — Кейт иска да прекара нощта в дома си. Мисля, че можем да уредим това. Нали? Ще пратя няколко души да проверят къщата и още няколко да патрулират в района. Тя живее в сляпа улица, така че задачата ни се улеснява.

— Ти ли го убеди? — обвини Дилън Кейт.

— Може да съм му споменала, че ще успее да се наспя, ако съм в собственото си легло довечера.

— Е, не беше просто споменаване — възрази Дръмонд. — Едва не ми падна на колене, за да те убедя да се съгласиш.

Тя затвори куфарчето и го остави на пода.

— Не съм падала на колене — каза Кейт. Обърна се към Дилън и попита: — Знаеше ли, че главен инспектор Дръмонд е бил детектив в Лос Анджелис? Оттеглил се след двайсет години служба и се преместил тук, защото му писнали задръстванията там.

— Мисля, че се опитва да те убеди, че съм достатъчно квалифициран за работата си. Ние вече говорихме с него, Кейт — отвърна ѝ Дилън. — Той знае всичко за кариерата ми и аз знам доста за неговата. Наясно е колко го уважавам заради опита му.

Кейт се изправи.

— Значи сега мога да си отида вкъщи?

— Седни си на мястото — нареди Дръмонд. — Няма да ходиш никъде, докато не проверят къщата. И улицата добави той. — Адвокатът ще донесе ли документите тук, за да ги подпише Кейт?

Дилън беше обсъдил този вариант с Дръмонд.

— Не. Първоначалният план не може да се променя. Ако Кейт е съгласна, ще се опитаме да го организираме за седем часа утре вечер. Това ще ни даде достатъчно време за подготовка.

— В Савана? — попита Дръмонд.

— Да.

— Много лошо. Тогава всички освен мен ще се карат кой да командва парада.

— Всички? — учуди се Кейт.

— Савана е в друг щат — напомни ѝ Дръмонд. — ФБР няма да позволят да ги държим настрана. Това всъщност е техен случай. А и полицията в Чарлстън няма да отстъпи. Първата експлозия е на тяхна територия. Сега ще се включи и полицията в Савана, особено ако мислите, че нещо може да се случи.

— Полицията в Савана? Тях пък защо да ги намесваме?

— Защото ще сте в техния двор — обясни Дръмонд. Той погледна Дилън и добави: — Представяш ли си как ще се почувстват, ако стане престрелка или нещо избухне и те не са уведомени?

Дилън кимна.

— Ще ни разкатаят фамилията.

Те се шегуват, нали? Ако всички тези хора дойдеха на срещата, нямаше да се поберат в сградата на „Смит и Уесън“.

И тогава тя ги разбра. Ако имаше стрелба или бомба което бе предпочитаното средство за унищожение, — някои от тези хора можеше да загинат.

— Не — каза Кейт. — Не искам никой да идва в Савана с мен. Ще отида сама.

— Ще те оставя ти да се оправяш с това — обърна се Дръмонд към Дилън и се изправи. — Аз си имам работа.

След като Дръмонд излезе, Дилън се подпря на бюрото в очакване на обясненията ѝ.

Тя пък го чакаше да започне да спори с нея. Когато видя, че мълчи, попита:

— Чу ли ме какво казах?

— Да.

— И? — Кейт го гледеше намръщена.

— Добре — каза Дилън. — Щом искаш да отидеш сама, върви.

Веднага заподозря, че той премълчава нещо. Прекалено лесно се съгласи.

— Благодаря.

— Как ще стигнеш дотам?

— С кола.

— Твоята кола не гръмна ли преди няколко дни?

Вярно, беше забравила.

— Ще отида с друга кола.

— Коя?

— Ще си наема.

— Кейт, защо е всичко това?

Заради теб, глупчо. Всичко е заради теб. Страх ме е да не те убият. Боже, дори не можеше да говори за това. Ами всички други детективи и полицаи? Всички те можеха да загинат при една по-голяма експлозия. Тя поклати глава да му покаже, че отказва да му обясни.

Той не разбра намека.

— Защо е всичко това?

Тя се предаде.

— Просто се сетих, че... Може да загинат хора, които са там, за да ме охраняват...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Дилън я изправи и я прегърна.

— Всичко е наред. Просто си малко напрегната.

— Сигурно — съгласи се тя. Изчака той да я успокои, да каже нещо, каквото и да е, от което да се почувства по-добре.

Но той само я прегръщаше и след малко Кейт разбра, че друго не ѝ трябва.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейт вдигна глава от гърдите на Дилън.

— Какво стана с Карл?

— Какво да стане?

Тя се дръпна леко назад.

— Убеди ли се, че той няма нищо общо с това?

— Да, убедих се.

— Значи той може да си ходи.

— Още не. Ще трябва първо да убеди и някои други хора.

Двама агенти от ФБР и още един детектив от чарлстънската полиция, който помагаше на Нейт, бяха пристигнали в участъка преди час и сега се редуваха да разпитват Карл. След като свършеха с него, щяха да го пуснат. Дилън целуна Кейт по бузата, стисна ръката ѝ и прошепна:

— Бъди смела, скъпа.

После разпитваха и нея. Омръзна ѝ да повтаря всяка подробност отново и отново, като се започнеше от първата експлозия, но въпреки това отговаряше на въпросите възможно най-пълно. Когато въпросите им свършиха, се изчерпа и търпението ѝ.

Дръмонд дойде да я вземе.

— Хайде, Кейт. Можеш да тръгваш. Къщата ти е основно претърсена, чиста е.

— Къде е Дилън?

— Чака те отзад.

Тя взе чантата и куфарчето си и го последва към задния вход.

Той постави ръка на рамото ѝ.

— Ще се справиш с това и ще излезеш невредима — каза. Ако не беше уверена в добрите му намерения, можеше и да си помисли, че ѝ съобщава за някакво наказание — толкова рязък бе тонът му. — Ще намина по-късно вечерта — добави.

— Не е нужно да си причинявате толкова главоболия...

— Нужно е. Погледнах в хладилника ти. Ще донеса нещо — каза той кратко.

Когато се прибра и отвори хладилника, се зарадва, че не е възразила. Вътре наистина нямаше нищо за ядене. Стомахът ѝ възропта. И двамата с Дилън не бяха яли след закуска, а минаваше шест.

— Времето лети — измърмори тя, като се върна в коридора.

Дилън я последва по стълбите с багажа и на двамата.

Не я попита дали иска той да спи при нея. Остави чантата си в спалнята за гости, а нейната — върху леглото ѝ.

Тя нямаше да го моли да спи при нея. В никакъв случай. Отиде в банята, заключи вратата и си взе дълъг душ с надеждата да се освежи.

Душът не ѝ помогна особено. Облече любимите си стари дънки и тениска и се почувства по-добре. Среса косата си и слезе.

Дилън си говореше с един полицај в задния двор. Тя го наблюдаваше през прозореца на кухнята, докато дъвчеше парче целина. Помисли си, че изглежда уморен. И чудесен. Определено той се справяше по-добре от нея. На моменти тя имаше чувството, че се разпада.

Не искаше той да забележи, че го зяпа, така че се насили да се обърне с гръб към прозореца. Изслуша съобщенията на телефонния секретар. Повечето бяха за Изабел и никое не беше важно.

Чувстваше се неспокойна. Извади пакет чипс от килера и пак го прибра, без да го отвори.

Знаеше какъв ѝ е проблемът. Дилън. Чудеше се колко време ще ѝ трябва да спре да го обича. Изобщо възможно ли е, или е обречена да прекара остатъка от живота си нещастна? Сама си е виновна за нещастията си. От самото начало знаеше какво представлява той — женкар, който сменя приятелките си като носни кърпички. Не се срамуваше от начина си на живот. Дилън си беше Дилън.

А тя си беше тя — пълна идиотка заради това, че се е влюбила в него.

Тази вечер определено бе подвластна на меланхолията. Стресът си казваше думата. Точно така, това е причината. Стресът. И чувството, че е напълно безпомощна.

На вратата се позвъни и тя се насили да спре да се самосъжالياва. Предположи, че е Дръмонд с вечерята, и изведнъж се почувства

ужасно гладна. Обаче не беше Дръмонд. Беше Нейт и когато тя отвори вратата, той я погледна изненадан.

Бързо се съвзе.

— Защо ти отваряш вратата? — попита Нейт. Погледът му я прониза.

— Ти позвъни на звънеца. Стори ми се нормално да ти отворя. Моля, заповядай.

— Сама ли си? — попита той и влезе. — Какво ти става, по дяволите? Не знаеш ли, че някой се опитва да те убие? Или не те е грижа?

— Да, знам. Разбира се, че ме е грижа — каза тя кротко. — Моля те, спри да ми викаш. Ще ми спукаш тъпанчетата.

Той си пое дълбоко дъх и продължи:

— Трябва да си го излея на някого. Къде е Дилън?

— В задния двор. Отпред и отзад пазят полицаи. Смятам, че не е опасно да отварям вратата.

— Не затова съм ядосан — сопна се той.

Тя го последва в кухнята.

— А защо тогава?

— Защото снощи не знаех къде сте. Това не е добре. Просто изчезнахте. Ами ако трябваше да ви съобщя някаква информация от жизненоважно значение? Тогава какво? Дилън не си вдигаше телефона, ти също... Какво, по дяволите, го е прихванало? Знае, че това не е редно. Къде е той?

Нейт бе като грамофонна плоча.

— Току-що ти казах — отвърна тя.

— Кажи ми пак.

— В задния двор. Върви при него.

— И да не си посмяла пак да отвориш вратата. Ясно?

Той не изчака отговора ѝ, а рязко отвори и излезе навън. Вратата се затръшна след него.

Току-що загуби поканата си за вечеря, помисли си тя. Как смееше да ѝ вика така? Тя да не е дете, че да ѝ се кара по този начин.

Но той беше прав, призна си с неохота. Трябваше да му се обадят къде отиват. Ала не бяха го оставили в неведение нарочно. Просто не бяха сигурни къде ще пренощуват, а след като се настаниха в хотела, се разсеяха с разни неща.

О, да, страхотно оправдание. Извинявай, че не ти се обадохме. Бяхме прекалено заети, правехме секс. Нейт щеше да ги разбере. Със сигурност.

Шефът на полицията пристигна няколко минути по-късно с достатъчно храна, за да натъпче половината град.

— Какво става тук? — попита той, като положи торбите на кухненския плот и погледна през прозореца. — Май Халинджър чете конско на Дилън.

Кейт бързо му обясни.

— Дилън обаче не се впечатлява. Всъщност и той крещи. — Сви рамене и добави: — Ще се разберат. Хайде да ядем.

Дръмонд беше прав, двамата се разбраха. Нейт не попита може ли да остане за вечеря, направо си грабна една чиния и се обслужи.

— Ще изпратя хора след един час, за да ви заместят — предложи той на Дръмонд.

— Няма нужда — отвърна Дръмонд. — Така сме си добре. Ти си имаш достатъчно грижи с подsigуряването на утрешната среща.

— Това сигурно ли е напълно? — попита Нейт. — Тя подписва документите утре? Без повече промени?

— В седем часа утре вечер, освен ако ти не промениш плана — каза Дилън. — Току-що говорихме за това отвън.

— Просто питам, за да се уверя. И повече никакво изчезване. Ясно?

— Не се впрягай.

— А ти не се... — започна Нейт.

Дръмонд вдигна ръка, за да го спре.

— Стига толкова. Кейт се нуждае от всяка възможна помощ, така че не се карайте, а уточнете програмата.

Нейт кимна.

— Да, сър.

Тримата мъже обсъдиха стратегията за следващия ден, докато ядяха.

— Какво научи за видеозаписа? — попита Дилън. — Имаш ли представа кой го е заснел?

— Не. Знаем, че видеото и пакет снимки са доставени с куриер в офиса на Андерсън Смит. Той твърди, че никой не е знаел за

съществуването на записа, докато на бюрото му не са се появили инструкциите на Комптън Макена.

— Някой все пак е знаел — настоя Дилън. — Когато Комптън говореше на камерата, много често поглеждаше над обектива. Очевидно е имало някой в стаята. Не е ли имал прислужници, нещо от този род?

— Не можем да открием никого, който да е знаел за този запис.

Дилън погледна Кейт. Очите ѝ се затваряха.

— Кейт, защо не отидеш да си легнеш? — предложи той. — Ние почти свършихме тук.

Тя изобщо не опита да спори. Беше имала уморителен ден. Докато си обличаше пижамата, чуваше гласовете на мъжете, а след няколко минути чу, че Нейт и Дръмонд си тръгват.

Беше изморена, но реши, преди да си легне, да се обади на Изабел, за да провери как е. Все пак се изненада, когато Изабел вдигна телефона. Каза ѝ само здрасти и в следващите петнайсет минути Изабел не спря да говори. Явно сестра ѝ бе предположила, че прочитането на завещанието се е оказало едно голямо нищо, защото изобщо не попита Кейт за него. Единственото, за което имаше желание да говори, беше личният ѝ живот и се наложи Кейт да ѝ напомни, че е в колежа, за да учи. Все пак се зарадва, че Изабел е щастлива и в безопасност.

— Чувала ли си Рийс Крауел? — попита Кейт.

— Би трябвало още да е в Европа, но не се тревожи. Ако се върне и започне отново да ми досажда, мога да се оправя — увери я Изабел и премина към по-вълнуващи теми.

Докато Кейт слушаше как Изабел ѝ описва младежа, който седял до нея в часовете по биология, се чу сигналът за изчакващо повикване. Тъй като не знаеше дали не е нещо важно, Кейт прекъсна бърбенето на Изабел.

— Изабел, търсят ме. Трябва да затварям. Ти внимавай, нали?

Когато превключи телефона, се изненада от гласа, който чу.

— Кейт, обажда се Ванеса Макена.

Кейт се забави с отговора, защото не бе сигурна как да реагира. След кратка и неловка пауза каза:

— Ванеса, здравей, какво мога да направя за теб?

Ванеса започна разговора малко сковано, но бързо се отпусна и продължи много мило.

— Андерсън ми се обади и ми каза, че много си харесала снимките на баща си. Помоли ме да потърся още снимки в къщата на Комптън — вече моята къща. Таванът е пълен с кашони, така че реших да започна да ги разчиствам. Оказа се, че попаднах на кашон с неща, които според мен са принадлежали на баща ти. Има снимки, купи, ученически съчинения, бележници. Ще опаковам всичко и ще ти го изпратя или ако предпочиташ, ще го оставя в офиса на Андерсън. Ще потърся и още — обеща тя. — Сега съм в къщата, защото Брайс пак влезе в болницата снощи и отгук ми е по-близо да ходя на посещения. Знаеш ли, можеш да се отбиеш и да видиш това място, ако ти е интересно. С удоволствие ще ти го покажа.

— Да, бих искала да видя къщата някой ден.

— Просто ми се обади, когато ти е удобно. Може би следващата седмица или по-следващата? Бих искала да те опозная, Кейт. Изглеждаш толкова... различна от Брайс и братята му, различна в хубавия смисъл.

Кейт изпита леко чувство за вина, когато приключи разговора и затвори телефона. Не попита Ванеса как е Брайс и дали състоянието му е тежко. После осъзна, че ако бе проявила съчувствие или загриженост, щеше да е чисто и просто лицемерие.

Дилън влезе в спалнята ѝ и я откри седнала с кръстосани крака на леглото и с телефона в ръка.

— Току-що ми се обади Ванеса Макена — съобщи му тя. — Покани ме да отида в къщата на Комптън. Каза, че открила още неща, принадлежали на баща ми.

Дилън спря до леглото и се намръщи.

— Изобщо няма да се доближаваш до онази къща и до някой от роднините в Савана, докато не заловим човека, който се опитва да те убие — заповяда той.

— Разбира се, че няма — успокой го тя. Не беше в настроение да слуша лекции. Достатъчно напрежение ѝ се насъбра за един ден, така че смени темата. — Говорих и с Изабел. Тя поне е щастлива. Не ѝ казах, че си тук. Не исках да знае, нали разбираш...

— Какво да разбирам?

— Казах й, че всичко е наред, а ако тя знаеше, че си тук, щеше да започне с въпросите. Какво правиш?

— Какво ти се струва, че правя? Събличам се, защото отивам да си взема душ.

— В спалнята за гости има баня.

Тя млъкна, защото той затвори вратата на банята. След секунда се чу душът.

Можеше да е по-настойтелна и да го прати да спи в спалнята за гости, но не искаше и това беше проблемът. В сърцето си знаеше, че ще го атакува веднага щом той отвори вратата.

— Имам нужда от помощ — измърмори тя. Беше напълно отвратена от себе си. Дръпна завивките назад и се протегна в леглото. Джордан е виновна за това, реши Кейт. Джордан изпрати Дилън и е знаела... о, да, знаела е какво ще се случи.

Кейт се претърколи настрана и взе телефона. Джордан не можеше да я избягва вечно. Реши да й остави съобщение, което да я принуди да й се обади.

Пак се включи гласова поща. Кейт изчака сигнала и каза:

— Просто си помислих, че ще искаш да знаеш, че... — Тя спря рязко. Ами ако някой друг прослушаше съобщението и чуеше, че е спала с Дилън? — Няма значение.

Тъкмо затваряше телефона, когато чу някой да казва:

— Какво трябва да знае? Беше мъжки глас.

— Кой се обажда?

— Майкъл Бюканън. Кейт, ти ли си?

Слава богу, че се осъзна.

— Какво правиш в Бостън?

— В отпуск съм. Пристигнах рано и ще гостувам на Джордан до следващия уикенд. После отивам в Нейтънс Бей. Мама и татко ще са се прибрали дотогава.

Майкъл беше завършил университета на Анаполис и сега се обучаваше за тюлен във военноморските сили. Беше истински смелчага и най-състезателната натура от всички братя Бюканън.

— Кога се връщаш в Бостън? — попита я той. — Искам реванш.

— Защо. Само ще загубиш отново. — Смехът му беше като на Дилън.

— Ще видим това.

— Знаеш ли, че Дилън е тук?

— Да. Джордан ми каза, че ти помага за някакъв малък проблем.
Малък проблем?

— Точно така.

Говориха си още минута-две. Кейт обеща да каже на Дилън, че Майкъл се е прибрал, а Майкъл обеща да накара Джордан да се обади на Кейт.

Тъкмо затвори телефона, когато Дилън излезе от банята. Беше си обул бежови къси гащета и отиваше да провери полицаите и да се увери, че са на местата, където се очакваше да бъдат. Кейт смяташе, че той малко се престарава.

Дилън се забави. Кейт опита да заспи, но мислите ѝ не можеха да се успокоят. Все се връщаха на „малкия“ проблем как да разбере кой се опитва да я убие. Трябваше да е някой от братята Макена, но кой? Може би и тримата. Това би било интересен вариант. Може би и Ванеса е в комбината? Нищо не е невъзможно.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейт се въртеше в леглото сякаш с часове, когато Дилън най-после дойде. Беше доста след полунощ.

Не я попита може ли да спи при нея. Просто се съблече и се пъкна в леглото. Тя си помисли, че е ужасно самоуверен, и тъкмо се канеше да му го каже, когато Дилън я придърпа в прегръдката си.

— Будна ли си, краставичке?

— Прекалено съм нервна заради утре, за да заспя.

— Добре — каза той. Вдигна косата от врата ѝ и започна да целува меката ѝ кожа.

По крака ѝ плъзнаха тръпки. Тя се раздвижи в обятията му.

— Кое е добре?

— Добре, че не се налага да те събудям, за да се любя с теб.

Може би той ѝ каза още нещо, тя не помнеше. Начинът, по който я докосваше, ангажираше цялото ѝ внимание и беше невъзможно в главата ѝ да се оформи логична мисъл.

Тази вечер се любиха по друг начин — по-страстно, много по-интензивно. И когато и двамата достигнаха до върха, той продължи да я прегръща и да милва гърба ѝ. Брадичката му се опираше върху главата ѝ и от време на време той я целуваше.

Когато страстта се разсея, Кейт се усети нещастна. Тя искаше да му каже как се чувства, но не можеше. Защо? Защото най-бързият начин да го накара да изчезне, бе да му признае, че иска да е с него вечно.

Мечтаеше за това с цялото си сърце. Как би реагирал той, ако му кажеше, че го иска завинаги? Сигурно щеше да припадне в ръцете ѝ. Тя все пак успя да се усмихне при мисълта как Дилън ще превърти, ако чуе това.

Добре, че знаеше как се прави изкуствено дишане.

Дилън се обърна по гръб и се загледа в тавана.

— Кейт, защо искаш да теглиш заем? Каза, че ще направиш точно това. Шегуваше ли се?

— Не, бях съвсем сериозна. Трябва ми заем, за да изплатя другия заем. Това е временно решение, което ще ми осигури известно отлагане.

— Нали знаеш, че щом подпишеш онези документи, ставащ милионерка?

— Да, знам. Но няма да съм милионерка дълго. Когато отида в банката и попълня молбата за заем, ще трябва да посоча парите като свой актив — временен актив — натърти тя.

Той се прозя.

— Ще си помислят, че си откачена.

Кейт се сгуши в него и прошепна:

— Може и да съм.

Заспа след по-малко от минута. Дилън дръпна завивката върху двамата и опита да освободи съзнанието си, за да заспи. Оказа се невъзможно. Не спря да мисли за утрешния ден и всички неща, които можеха да се объркат.

Кейт спа дълбоко цялата нощ, но не се чувстваше отпочинала на сутринта. Ужасяваше се от деня, който ѝ предстои. Молеше се никой от братята Макена да не се появи на срещата. Брайс вероятно още е в болницата и Кейт малко се засрами, че се надява да не са го изписали. Роджър и Юън бяха най-големите ѝ грижи. Не смяташе, че може да издържи вулгарността им, а ако те отново започнеха да обиждат майка ѝ, Кейт просто не знаеше какво щеше да направи.

Дилън беше в кухнята и говореше с някого. Стори ѝ се, че чу гласа на Дръмонд, но не беше сигурна.

Девет часа. Не можеше да повярва, че е толкова. Никога преди не е спала до късно. Реши, че няма причина да бърза. Срещата в офиса на Андерсън беше чак в седем вечерта и тя предположи, че двамата с Дилън няма да тръгнат от Силвър Спрингс преди три-четири следобед.

Андерсън щеше да се върне от погребението чак към пет, може би и по-късно. Поради неизвестна причина Комптън Макена беше настоял погребението му да започне точно в два часа следобед. Беше написал график за „събитията“ и дори бе включил имената на опечалените, които искаше да говорят на погребението му. Кейт се запита дали Комптън не е написал сам надгробната реч.

Мислеше си за откачения старец, докато вземаше душ, обличаше се и се стягаше за пътуването. Отново си приготви багаж за

пренощуване, ако се наложи да останат в Савана до следващия ден.

Занесе чантата си долу, остави я в антрето и отиде в кухнята.

— Добро утро — каза тя.

Дилън сушеше ръцете си. Той преметна кърпата на рамо и се отправи към нея. Целуна я страстно и когато се отдръпна, беше доволен от реакцията ѝ. Беше се изчервила.

Той издърпа един от столовете край масата, целуна я отново, но този път толкова бързо, че тя изобщо не бе готова, и после нежно я побутна да седне.

— Какво искаш за закуска? — попита Дилън. — Ще ти я приготвя.

— Препечена филийка е достатъчно. С кого говореше? Стори ми се, че чух Дръмонд.

— Той беше. Току-що си тръгна. Бял хляб или ръжен?

— Сама ще си препека филия.

— Значи получаваш ръжен.

Не я попита дали иска портокалов сок. Наля ѝ една чаша и я постави на масата пред нея.

— Трябва да потеглим веднага щом свършиш със закуската.

Стоеше облегнат на плота, с лице към нея и изглеждаше толкова привлекателен, че Кейт усети как се замайва от любов.

Филийката изскочи от тостера.

— Готово.

Той постави филийката в една чиния и я подаде на Кейт. Готвенето очевидно не е сред талантите му. Кейт взе филийката и откъсна ъгълчето.

— Защо бързаш толкова? — попита тя. — Имаме предостатъчно време.

— Настъпи промяна в плана.

— Каква промяна?

— Имахме план и го променихме — обясни той. — Хайде, Кейт. Изяж си закуската. Пригответи ли си багаж, ако довечера нощуваме някъде другаде?

— Да. В антрето е.

— Ще сложа чантата ти в колата, каза той и излезе от кухнята, като отново ѝ повтори да яде.

Кейт изхвърли препечената филия в кофата, изгълта портокаловия сок и изми чинията и чашата си.

Кухненската мивка изглеждаше като нова. Дилън я беше изтъркал. Може и да не го биваше в готвенето, но определено умееше да чисти. Няма да е зле да имаш такъв мъж край себе си поради куп причини.

Тя изтича горе да вземе дамската си чанта и лаптопа. Нямахше време да отговори на имейлите си от цяла вечност и се надяваше да успее този следобед или вечерта след срещата. Пъхна лаптопа в куфарчето си и се върна долу.

Дръмонд тъкмо се качваше в колата си. Беше паркирал джипа си зад наетата кола на Дилън.

— Трябваше да ми кажеш, че Дръмонд ни чака. Нямахше да се бавя.

— Помолих те да побързаш — отвърна Дилън.

— Това е друго.

— Дръмонд искаше да се върне при колата си, за да провери дали не ни очакват някакви изненади.

— Например някоя бомба ли? — попита тя, но не изчака отговора му. — Намерил ли е нещо?

— Не. Всичко е наред.

— Той ще идва ли с нас?

— Не. Но ни е написал указания. Ще трябва да минем по някои пътища, които ги няма на картата.

Кейт бе израснала в Силвър Спрингс и мислеше, че познава района по-добре от когото и да било, беше шофирала до Савана безброй пъти, но никога не бе виждала някои от пътищата, по които Дилън мина. Някои изобщо не бяха пътища. По-скоро чакълени алеи.

Гледките бяха много живописни и Дилън постоянно ѝ показваше нещо, което му се струваше очарователно. Той харесваше плачещи върби и диви цветя в полето. Не знаеше името на нито едно от цветята и се впечатли от това, че Кейт му казваше.

— Как изобщо си пожелала да напуснеш тези места? — попита той. — Толкова е красиво.

— Известно време няма да ги напусна... ако изобщо някога се махна. Май ми е писано да си живея тук.

— Аз бих могъл. Бих могъл да живея тук.

Тя не искаше да събужда надеждите си той да остане завинаги в живота ѝ, така че се опита да измисли причини защо Дилън трябва да си замине.

— Ще ти стане скучно.

— Не мисля.

— Ще ти липсва Бостън. Там пулсира такава енергия.

— Да, ще ми липсва Бостън — съгласи се той. — Но съм готов за промяна. Освен това Чарлстън е на един хвърлей място от Силвър Спрингс и той си има предимствата и недостатъците на големия град. Като ти трябва енергия, отиваш там. Определено трафикът няма да ми липсва — добави той. — Чудя се какъв е процентът на престъпността в Силвър Спрингс.

— Преди или след като се върнах по тези места?

— Готово, стигнахме — каза той. — Прочети табелата. Вече сме официално в Савана.

Кейт очакваше, че ще отидат в някой от полицейските участъци.

— Не искам да стоя в полицията до срещата — каза тя. — Не можем ли да отидем в офиса на Андерсън. Бих могла да свърша малко работа, докато чакам.

— Добра идея — съгласи се той.

Петнайсет минути по-късно спря пред офиса на „Смит и Уесън“.

— Ти и без това си планирал да дойдем тук, нали? Нейт знае ли?

— Да.

— Можем ли просто да влезем?

Точно когато тя зададе въпроса, двама полицаи излязоха от сградата и ги изчакаха да слязат от колата. Друг полицай пресече улицата и се приближи до тях.

— Можете да оставите колата си тук. Ще се погрижа никой да не я докосне.

Дилън изгаси двигателя, но остави ключа на таблото. Той последва Кейт в сградата и когато вратата се затвори зад тях, попита:

— Кой от вас провери сградата?

— Сапъорите току-що си тръгнаха. Мястото е чисто — отвърна един от полицаите. — Един от нашите наблюдава вратата, вътре има двама охранители — един до предния и един до задния вход. Ние двамата сме прикрепени към вас. Къде искате да стоим?

— Точно тук до входа е добре. Кой е в сградата сега?

— Почти всички са или на погребението, или в отпуска. Секретарката е тук, също и асистентът на Смит, някой си Терънс. Той е горе в офиса на Смит. Ако искате да се махне, ще го разкараме.

— Може да остане.

Терънс бе чул шума. Втурна се по стълбите.

— Госпожице Макена, опасявам се, че господин Смит още не е тук. Погребението...

Той изглеждаше нервен и въпреки че Кейт му се усмихна, не успя да го успокои. Най-после разбра защо Терънс беше толкова смутен. Стряскаше се от Дилън. Наблюдаваше го с ъгълчето на окото си и се държеше така, сякаш очаква Дилън да го сграбчи.

— Искам да видя заседателната зала — каза Дилън.

Терънс ги поведе нагоре, после по един дълъг коридор вдясно. Заседателната зала беше през една врата от офиса на Андерсън.

— Тъкмо слагах табелки с имената пред всеки стол — обясни Терънс.

— Имате ли нещо против да поработя вътре? — попита Кейт. — Ако има къде да включа компютъра си...

— Да, разбира се. Той издърпа стола начело на масата и ѝ показа контакта.

Дилън остави вратата отворена и продължи до края на коридора. Вляво имаше ниша с аварияен изход, който беше свързан с алармата. Малък червен индикатор мигаше в знак, че системата е включена. Широк метален лост минаваше през средата на вратата. Дилън предположи, че от другата страна на вратата се стигаше до пожарната стълба, която водеше до земята.

Вдясно бе покритото с мокет задно стълбище. Дилън слезе по него до първия етаж, където пред изхода, водещ към паркинга, стоеше единият от пазачите. Дилън му показва служебната си карта и двамата си поговориха няколко минути, преди да се върне горе.

Доволен от обезопасеността на мястото, той се качи при Кейт, която беше сложила лаптопа си на заседателната маса и отговаряше на имейлите. Когато чуха някой да вика името на Дилън, ръката му веднага стисна пистолета и той направи крачка към Кейт, за да я защити с тяло.

Когато за втори път извикаха името му, Дилън позна гласа и се отпусна. След няколко секунди Нейт нахлу в стаята. Лицето му беше

зачервено и той се усмихваше.

— Всичко свърши — извика Нейт триумфално.

— Свърши? — попита Кейт. — Наистина ли?

— Точно така. Двамата можете да започнете отново да дишате спокойно и да продължите с живота си.

Случаят е приключен — добави Нейт. — Или ще бъде веднага щом отхвърлим бумацината.

— Кажи ми какво стана — подкани го Дилън.

Нейт се наслаждаваше на момента. Очите му блестяха от възбуда.

— Роджър Макена. Точно както си мислех. Негодникът е в дъното на цялата история. След като видях онзи запис, бях сигурен, че той е заподозрян номер едно. Уредих молба за обиск, но това вече не е необходимо. Имаме всички доказателства. Роджър доста се е постарал с плановете си. Имал е и помощници, разбира се.

— Джакман?

— Да. А Джакман е имал нужните връзки, за да уреди работата. Той всъщност не е имал избор. Трябвало е да помогне на Роджър. Това е единственият начин Роджър да му върне парите.

— Как успя да накараш Роджър да си признае? — попита Кейт. Той не изглежда човек, склонен да сътрудничи на полицията.

— Не си е признал. Самоубил се е.

Кейт не го очакваше. Слисана, попита:

— Какво?

— Самоубил се е. — Нейт погледна Дилън и продължи: — Бяхме му поставили опашка, но нашият човек не чул изстрела. Роджър живееше в един небостъргач — обясни той. — Нашият детектив бил в кола, паркирана пред сградата. Видял Роджър да влиза вътре. Каза ми, че разбрал за станалото по радиостанцията. Някаква жена се обадила, че чула изстрел. Детективът влязъл вътре и намерил Роджър на пода. Един изстрел в главата. Намерил и инкриминиращи доказателства. Много. Не докоснал нищо, разбира се. Каза, че всичко било на масата, набивало се на очи. Мисля, че Роджър е искал полицията да разбере, че Джакман е замесен. Нямам търпение да отида и да хвърля поглед.

— Криминолозите там ли са вече? — попита Дилън.

— В момента пътуват. Искаш ли да се срещнем там? Апартаментът му е на километър и половина отгук. Мога и аз да те

закарам. Но трябва първо да се отбия в полицията на Савана. После ще отида в апартамента на Роджър.

— Да, искам да го видя и нека не местят нищо, докато не отида там. Погрижи се за това.

Нейт се усмихна.

— От ФБР казаха същото. Криминолозите имат право да влязат първи. Колкото по-бързо отидем, толкова по-добре.

— Добре. Роджър откъде е намерил оръжието?

— Още не знам.

— Той имаше пистолет, когато дойде на прочитането на завещанието обади се Кейт. — Помните ли?

— От полицията не са му го върнали — обясни Нейт. — Роджър току-що е пуснат под гаранция. За притежание на оръжие, за което не е имал разрешително.

— Обяснил ли е на полицията откъде е взел пистолета?

— Казал, че Юън му го дал, а Юън го купил на улицата.

— Къде е Юън сега?

— Доброволно се предава. В момента пътува към полицията, без съмнение в компанията на адвоката си, който да уреди пускането му под гаранция. Затова отивам там. Когато стигне в полицията, Юън ще научи за Роджър. Проверих къде се намира и Брайс. Той няма да научи за Роджър. Ту губи съзнание, ту се свестява. Жена му е до него и ще остане там до горчивия край, който няма да се забави много.

— Ами Джакман?

— ФБР в Лас Вегас са го прибрали за разпит. Сега той е техен проблем. — Нейт тръгна към вратата и подхвърли на Дилън: — Ще се видим там.

— Наистина свърши, нали? Още не мога да повярвам — каза Кейт. Дилън кимаше, но сякаш не я чуваше. — Нещо не е наред ли?

— Не, но искам полицаите да останат, докато не подпишеш документите.

Той тръгна надолу с Нейт и двамата заедно инструктираха полицаите, които стояха на пост и ги увериха, че ще останат, докато Кейт е в сградата.

Когато Дилън се върна в заседателната зала, Кейт каза:

— Мислех, че искаш да видиш доказателствата.

— Искам.

- Върви. Аз ще се оправя сама.
- Да, но...
- Върви и затвори вратата след себе си. Никъде няма да ходя.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейт още не бе асимилирала новината. Мъжът, който се опита да я убие, беше мъртъв, съучастникът му — арестуван. А тя седеше и съвестно отговаряше на имейлите си, сякаш не се е случило нищо необикновено.

Напрежението сигурно щеше да я победи довечера, когато останеше сама. Тогава Дилън можеше спокойно да пътува към Бостън. Усети пристъп на паника и се ядоса на себе си. Защо трябваше да се разстройва? Много добре знаеше, че той ще си тръгне. В това нямаше нищо изненадващо. А тя щеше да преживее това като всяко друго болезнено преживяване в живота си.

Но Дилън нямаше да си тръгне днес, реши тя. Щеше да я закара до Силвър Спрингс, да прекара нощта с нея и рано на следващата сутрин, докато тя още спи, да си тръгне.

Кейт знаеше, че той е загрижен за нея. Доста дълго се наложи да го убеждава да я остави сама с компютъра, а той да отиде с Нейт. Дилън дори ѝ предложи тя да ги придружи.

Кейт осъзна, че няма да свърши никаква работа, ако продължава да мисли за Дилън. Беше тръгнал току-що, а вече ѝ липсваше.

Тя се насили да се залови за работа. Отговори на още няколко имейла, преди асистентът на Андерсън да я прекъсне. Той почука плахо на вратата и пристъпи вътре.

— Госпожице Макена, има телефонно обаждане за вас на първа линия. Господинът отказва да съобщи името си, но настоява, че е ваш приятел.

Кой можеше да ѝ се обажда в офиса на адвоката? Единствените хора, които са наясно къде е тя, знаеха номера на мобилния ѝ телефон.

— Да му кажа ли, че не сте тук?

— Не, ще приема обаждането.

Терънс взе телефона от бюфета и го постави в ъгъла на масата.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, но все пак благодаря.

— Ако имате нужда от нещо, аз ще бъда в библиотеката. Просто натиснете бутона на интеркома.

Тя му благодари отново и вдигна телефона веднага щом той затвори вратата.

— Кейт Макена ли е? — попита някакъв мъж.

Не позна кой ѝ се обажда. Но беше приятен глас.

— Да, аз съм. Вие кой сте?

— Не мисля, че е добра идея да ви кажа името си. Искам да ви помогна. Не искам да пострадате. Имам информация за вас — продължи бързо той. — Ще ме изслушате ли?

— Добре — каза тя. — Ще ви изслушам, но моля ви, първо ми кажете защо смятате, че не е добре да ми кажете името си.

— Полицията ме издирва — отвърна той. После бързо добави: — Никого не съм убил... поне не нарочно. Той се засмя, после изсумтя: — Само се шегувам... наистина, никога не съм убивал никого.

Кейт се чудеше какво означава това, но обаждането започваше да я плаши. Тя се огледа. Беше сама, вратата на заседателната зала бе затворена.

Преди да го попита каквото и да било, той продължи:

— Властите не знаят истинското ми име и предпочитам никога да не го научат. Ще ми обещаете ли да запазите спокойствие? Искам да ви помогна, а за тази цел трябва да изслушате това, което имам да ви кажа. Не изпадайте в истерия.

— Разбира се, че ще запазя спокойствие — каза му тя. — Просто ми кажете кой сте вие. — Тя долови напрежението в собствения си глас.

Той се засмя.

— Добър опит. Няма да ви кажа името си. Но ето какво ще направя: ще ви кажа с какво име ме наричат полицаите.

— И с какво ви наричат?

— Цветаря.

Кейт едва не изпусна слушалката.

— Това не е смешно... не вярвам... защо да...

— Нали обещахте да запазите спокойствие...

Кейт пак погледна затворената врата, внушавайки ѝ да се отвори.

— Това е някаква извратена шега.

— Не е шега — настоя той. — Никога не бих се шегувал с вас. Наистина ми викат Цветаря и искам да ви помогна.

— Да ми помогнете? Ако наистина сте този, за когото се представяте, вашите бомби за малко не ме убиха. Тя натисна бутона на интеркома с надеждата някой да чуе разговора, но апаратът не позволяваше свързване по интерком по време на разговор.

— Не съм опитвал да ви убия — каза той, губейки търпение. — Само направих експлозивите.

— Това е лудост — каза тя.

— Трябва да ме изслушате. — Не звучеше като луд. Звучеше съвсем нормално. Дали не смяташе да ѝ се извини?

— Слушам ви. Хайде, обяснявайте.

— Обичам да взривявам разни неща.

Значи все пак беше луд. Тя си помисли, че трябва да каже нещо в отговор.

— Искате ли да ми кажете защо? — Ако успееше да го задържи на линия, може би щеше да повика помощ.

— Не е важно защо — каза той. — Изкарвам доста прилични пари. Миналият месец си купих телевизор с голям екран и съраунд звук. Не можете да си представите колко живо изглежда всичко по природонаучния канал. Но да не се отклонявам. Истината е, че ми харесва да си докарвам допълнителни доходи и това ми позволява да правя нещо, което обичам.

— Да взривявате.

— Обичам да изработвам експлозиви и преди не съм позволявал на никого да се доближава до тях. До неотдавна. Приятел на приятел на приятел... знаете как става. Съблазниха ме с пари и ме излъгаха. Казаха ми, че експлозивът ще бъде използван в пустинята. Много се говореше за пещери и подземни съоръжения. О, да, казаха ми една засукана лъжа и аз им повярвах. Бях крайно наивен и алчен... Взех парите и се заех с обичайната си работа. Изобщо не се сетих за това, докато не разгърнах вестника и не видях снимки от експлозията в галерията. Имаше репортажи и по телевизията. Веднага познах работата си. Страшно се ядосах, защото ме бяха баламосали, а след като прочетох статията във вестника и научих как сте се спасили като по чудо, се изплаших, почувствах се много зле заради вас. — Той пак подсмъркна. — Наистина... мислех да ви изпратя цветя... Опитах да

се свържа с онзи човек, но той изчезна. После прочетох за друга експлозия, която унищожила цяла сграда и за малко не убила и вас отново. Разбрах, че мишената сте вие.

Тя го чу да си поема дъх, а после да издиша бавно.

— Това е опасен бизнес.

Сега ли го разбираше?

— Да — съгласи се тя.

— Реших да се оттегля.

— Обаждате ми се, за да ми кажете, че се пенсионирате от бомбаджийството? — попита тя подозрително.

Той не отговори.

— Има един господин, който ме преследва от няколко години. Казва се Съдърланд и работи в Бюрото за контрол на оръжията. Ще ви бъде благодарен, ако му се обадите и му кажете да не се занимава с мен.

— Защото се оттегляте?

— Да.

Това е най-странният разговор, който беше водила.

— Мисля, че лично трябва да му кажете. Сигурна съм, че ще е много щастлив да се запознаете, дори и само по телефона.

— О, запознавали сме се, дори няколко пъти всъщност. Просто той не знае.

Кейт можеше да се обзаложи, че Съдърланд много ще се зарадва да чуе това. Тя забеляза чантата си на един стол до прозореца. Мобилният ѝ телефон беше в нея. Ако можеше да го вземе, би могла да се свърже с някого.

Трябваше да го задържи да говори.

— Може ли да ви попитам нещо? — продължи тя, като се изправи и премести телефона до края на масата, като опъна кабела му докрай, за да опита да достигне до чантата си.

— Разбира се. Ако мога, ще ви отговоря с удоволствие и не, не съм цветар. Ако видите градината ми...

— Не това е въпросът, който исках да ви задам. Казаха ми, че винаги поставяте експлозивите в кошници. Любопитно ми беше защо.

— Това е типична заблуда. Не ги поставям в кошници. Те самите са кошници. Това е доста изящна работа. Харесва ми да се мисля за виртуоз. Бетовен на бомбаджиите, един вид. — Той се засмя.

— Всъщност защо ми се обадохте?

— Сега вече да говорим по същество — каза той, спря да се смее и въздъхна. — Искам да спася живота ви.

— Как смятате да го направите?

— Като ви съобща важна информация. Първата експлозия отнесе част от хълма.

— Да. — Кейт грабна дръжката на чантата си и започна да я дърпа.

— А на вас ви се размина почти без драскотина. Знаете ли какви са шансовете това да стане случайно? Той не изчака отговора ѝ. Втората експлозия събори цялата сграда, но вие пак оцеляхте. Това е наистина феноменално.

— Да — каза тя отново. Накъде ли водеше това? Тя зарови из чантата си, за да напипа телефона.

— Вероятността това да се случи е крайно малка. Много съм разтревожен за вас. Просто не можете да оцелеете след още една експлозия.

— Още една.

— Да. Разбирате ли, аз изработих три експлозива.

— Какво? — Тя спря. — Какво казахте?

— Има още една бомба и трябва да ме изслушате внимателно...

Кейт слушаше толкова съсредоточено това, което ѝ казваше Цветаря, че не чу как вратата зад нея се отваря.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В апартамента на Роджър Макена се носеше миризма на забравен боклук. Роджър миришеше така, сякаш се е въргалиял в него, преди да се самоубие. Лежеше на пода в дневната по гръб, а пистолетът още бе в ръката му. Кръвта беше образувала локва около главата и раменете му. Смъртта бе уловила отчаяното му изражение. Едното му око беше затворено, другото — хлътнало в дъното на черепа му.

Не беше приятна гледка.

ФБР се вихреха в апартамента, но агентът, който ръководеше операцията, Джоуел Клайн, се оказа изненадващо сговорчив. Бе приблизително на възрастта на Дилън, но вече имаше дълбоки бръчки в ъгълчетата на устата си. Високото му слабо тяло беше леко прегърбено, сякаш от постоянното навеждане над разни трупове.

След като Дилън дипломатично го информира, че няма намерение да узурпира поста му, Клайн му подаде чифт ръкавици и му каза да огледа наоколо, ако иска. С удоволствие щял да вземе предвид откритията му.

Съдебният лекар беше мъж на средна възраст, който се казваше д-р Люк Париш. Бе коленичил до тялото. Дилън се приведе до него, представи се и му показа значката си.

Париш обичаше да си бърбри.

— Живял съм край Силвър Спрингс — каза той. — Хубаво място. Нямахме достатъчно убийства, за да ме поддържат зает или заинтересован, така че се преместих тук. И в Савана е хубаво. Ако съдя по акцента ти, трябва да си някъде от североизточните щати. Прав ли съм?

— Позна. От Бостън съм.

— Местиш се тук ли?

— Не, това е временна работа.

И двамата се заеха да оглеждат тялото.

— Този е знаел какво прави — каза Париш. — Един изстрел е свършил работа. Повечето не знаят къде да се целят.

Оръжието беше глок. Париш го прибра в плик за веществени доказателства и го подаде на агента, който се мотаеше наоколо. — По дяволите как вони. Май не си е вземал душ скоро. Не е мъртъв от толкова отдавна. Тази воня си я е имал още докато е бил жив. Как може някой да живее така? Огледай се. Това място е кочина. Човек би очаквал, че ако някой може да си позволи такива скъпи мебели, ще се опита и да ги поддържа. Само коженото канапе трябва да струва няколко хилядарки.

Париш не преувеличаваше за апартамента. Наистина беше кочина. По масите и столовете имаше препълнени пепелници, навсякъде бяха разхвърляни празни бутилки от уиски. Канапето изглеждаше готово за градското бунище. Всички възглавнички бяха разкъсани, а по облегалките имаше дупки от цигари.

Единствената чиста повърхност в апартамента беше масичката за кафе. Листите върху нея бяха подредени.

— Намерихте ли прощална бележка? — попита Дилън.

Клайн прекоси стаята, за да се доближи.

— Не, още не. Но е оставил всички тези документи. Мисля, че е искал да ни помогне да пипнем Джакман.

— Има ли достатъчно материали, за да бъде осъден?

— Още не сме прегледали всичко.

С други думи — не, помисли си Дилън.

— Кажете ми с какво разполагаш?

— Сравнихме това, което намерихме тук, с информацията, която получихме от Нейт Халинджър. Той много ще се зарадва да види тези доказателства.

— Изглежда, Роджър е знаел всичко, което е трябвало да знае за Кейт Макена. Имал е всичките ѝ телефонни номера, служебен и домашен адрес, марка и модел на колата ѝ, номера на колата, телефоните на бизнес партньорите ѝ, адресите им, телефоните на сестрите ѝ. Дори си е записал името и номера на бившето гадже на Изабел Макена.

— Имал е записано името на Рийс Крауел?

— И е подчертал адреса на Карл Бертоли и датата и часа на партито в галерията. Имал е и адреса на склада.

— Мили боже, знаел е всичко, така ли?

— Започвам да загревам. Вече прибрахме календара, който намерихме в кухнята, до телефона. Беше покрит с отпечатащи. Изглеждаше сякаш още някой освен Роджър си е водил бележки. Има два различни почерка. Пратих го в лабораторията преди час и им казах да побързат. Би трябвало да ни дадат предварителен доклад всеки момент. Освен часове и места имаше и номера на полети. Полетите на Кейт. Той е знаел кога е пътувала за Бостън и кога се е върнала.

Дилън едва контролираше гнева си. Колко ли време е следил Кейт този кучи син? Дали е прониквал в къщата ѝ? Това не би го затруднило. Тя никога не заключваше вратите, по дяволите.

— Вече огледахте ли колата му?

— Да — отвърна Клайн. — Бял форд с тонирани стъкла. Това трябва да е колата, която Кейт е описала на Халинджър, онази, която се е опитала да я прегази на паркинга на летището.

— Събирането на цялата информация е отнело доста време и усилия. Дилън разтри тила си. — Какво друго?

— На календара имаше две дебело оградени дати.

— Датите на експлозиите.

— Точно така — каза Клайн. — Роджър си е записал доста неща. Едното е много интересно. „Джакман взе кошниците“. Точно до това е написано двеста хиляди. Сигурно толкова е платил за бомбите.

— Нейт ми каза, че Джакман е арестуван.

— Да — отвърна Клайн. — Точно сега седи в една стая за разпити във Вегас и чака адвокатата си.

— Бележките на Роджър няма да са достатъчни, за да бъде задържан за дълго, а още не знаем кой е стоял зад камерата, когато Комптън Макена е записвал прощалното си изявление.

— Знаем, че не е бил някой от племенниците, защото Комптън не е имал доверие на никого от тях, а и не е искал те да разберат какво е намислил. Това беше очевидно от записа. Все пак има двама-трима човека, които изглеждат обещаващо. Първо, икономката. Току-що открихме, че е внесла тлъста сума пари в сметката си преди около шест седмици. Ще я привикаме да си поговорим с нея. Интересува ни и адвокатът на Комптън Макена. Не се тревожа. Ще открием кой е продал тайната.

Дилън обиколи апартамента, без да бърза, после огледа внимателно документите и писаните на ръка бележки. Чудесен пакет, помисли си той. Роджър не би могъл да им осигури по-добър материал, дори и да се бе постарал. Беше оставил достатъчно намеци, уличаващи Джакман, но не и твърди доказателства срещу него.

Нещо не се връзваше. Дилън още веднъж огледа информацията, която агентите бяха събрали, но всеки път, когато някой въпрос получаваше отговор, веднага изникваше нов въпрос. Какво правеше името на Рийс в бележките на Роджър? Защо им е оставил информацията така, че да я намерят, а не е написал прощална бележка? Откъде си е намерил пистолет толкова бързо? В живота на Роджър нищо не бе подредено, как така се е оказал толкова организиран в края си?

Един точен изстрел... знаел е къде да се цели.

Санитарите бяха дошли да отнесат трупа. Агент Клайн се дръпна да не им пречи и забеляза, че Дилън се взира намръщен в записките.

— Нещо тревожи ли те? — попита той. Дилън кимна.

— Нещо не ми се струва наред. Не мога да го повярвам.

И двамата се загледаха как изнасят тялото.

— Всичко е много спретнато и подредено — каза Дилън.

Клайн сви рамене.

— Може да се случи... всичко да се навърже...

— Така ли? И откога нещата стават така? Всичко да е подредено, прегледно и ясно разбираемо? Само дето няма нарисувани стрелки, които да сочат към доказателствата. — Той поклати глава. — Не ми харесват прегледните и подредени доказателства и знаеш ли защо? Карат ме да си мисля, че всичко е нагласено.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дилън се задържа в апартамента много по-дълго, отколкото възнамеряваше, и сега бързаше да се върне при Кейт. Тръгна да слиза по стълбището и набра мобилния ѝ телефон, за да ѝ каже, че се връща в офиса на адвоката. Беше само на десет минути път, но искаше да чуе гласа ѝ. Вместо това попадна на гласова поща. Какво ставаше? Тя защо не си вдигаше телефона? Къде беше? Дилън се насили да не се паникьосва и набра номера на „Смит и Уесън“.

— Госпожица Макена говори на другата линия — каза му секретарката. — Ще изчакате ли, или да запиша съобщение?

Той не остави съобщение, но се успокои. Всичко беше наред. Кейт е там, където трябваше да бъде.

Тъкмо пресичаше улицата към колата си, когато телефонът му иззвъня. Беше Нейт.

— Имаме проблем. Юън Макена не се появи в полицията. Адвокатът му е още тук и се кълне, че не знае къде е клиентът му. Не можем да открием и колата на Юън. Пратихме хора в дома му. Нито колата, нито Юън са там. Явно е бързал, като е тръгвал, защото е оставил входната врата отворена. Полицаяте са влезли и са претърсили. Нищо.

— Какво стана, нали Юън е под наблюдение?

— Очевидно някой идиот го е прекратил, когато Роджър е бил намерен с всички доказателства. Пратих хора да проверят няколко от любимите фитнес клубове на Юън.

— Най-добре прати някой в болницата, за да провериш да не са изчезнали и Брайс, и Ванеса.

— Тъкмо това смятах да сторя. Ще се чуем по-късно.

Дилън извади ключа от джоба си и точно когато го пъхаше в ключалката, видя, че агент Клайн тича към него.

— Добре че те хванах. Юън Макена е изчезнал — събщи ми Клайн.

— Вече чух — отвърна Дилън.

— Не е само това. Обадиха ни се от лабораторията. Открили на кого са отпечатъците по календара. Оказва се, че са на самия Юън Макена. Може би си прав. Може би нещата са нагласени. Значи трябва наново да вадим въдиците и да ловим друга риба.

Клайн скръсти ръце, взира се замислен в земята няколко секунди и каза:

— Ето моята теория. Някой, на когото старецът има доверие, записва с камера изявлението и си прави копие за себе си. Продава го на Роджър. Роджър го гледа и разбира, че трябва да се отърве от Кейт, иначе няма да види пукната пара. Така че какво прави? Обажда се на Джакман и го включва в плана заради връзките на Джакман. Звучи логично, нали? Но сега трябва да помисля дали Юън е в схемата заедно с Роджър и Джакман, или може би видеозаписът е продаден на самия него. Роджър не знае нищо за това. Юън го вижда, свързва се с Джакман и двамата решават да натопят Роджър. Може да е станало така, защото в това семейство със сигурност няма и следа от братска обич.

Дилън облегна ръце на вратата и изслуша хипотезите на агента.

Клайн продължи да разсъждава на глас:

— Пак е много чисто и спретнато, а! Трябва да си помисля за времето. Защо Роджър се е самоубил точно сега?

— Не мисля, че се е самоубил.

Раменете на Клайн се прегърбиха още повече.

— Да, може би.

Дилън се качи в колата и отвори прозореца.

— Да се надяваме, че доказателствата ще потвърдят това.

— Ако Роджър е убит, Юън става заподозрян номер едно. Той е способен на убийство.

— В това семейство всички са способни на убийство.

— Ще ти се обадя, когато открием Юън — каза Клайн. Той пресече обратно улицата и влезе в сградата.

Дилън не можеше да се отърве от неприятното чувство, че пропуска нещо. Гледаше го, но не го виждаше. Съсредоточи се върху коментара за времето. Може би беше точно това. Нещо не е наред с времето. Да, точно това го тормозеше.

На първия светофар бръкна в джоба си, намери номера на мобилния телефон на Андерсън и му се обади.

Адвокатът, който беше забравил да изключи телефона си, отговори, шепнейки:

— Може ли да се чуем по-късно?

— Не може — заяви Дилън твърдо. — Трябва веднага да ми отговориш на един въпрос.

— Тъкмо съм на погребението и...

— Не мога да чакам.

— Тогава нека поне изляза навън... — След малко гласът му стана по-силен. — Добре. Какво искаш да знаеш?

— Липсва ми едно парче от пъзела — обясни Дилън. — Имам нужда от помощта ти, за да подредя нещата във времето.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Времето наистина беше всичко и разпечатката на телефонните обаждания в „Смит и Уесън“ потвърдиха това, за което Дилън вече се досети.

Истината не го облекчи, тя го разяри. Как можеше да е толкова сляп? И защо му отне толкова усилия да види нещо, което е било там през цялото време.

Осъзна, че шофира като побъркан. Не му пукаше. Паниката се надигаше в него и той мислеше единствено как да стигне най-бързо до Кейт. Трябваше да я види и да се увери, че е добре. Тя не знаеше в каква опасност е, а е толкова доверчива. Седеше точно в гнездото на осите. Копелето знаеше къде е тя и щеше да отиде при нея.

Взе последния завой почти на две колела, после скочи на спирачката, излезе и хукна към сградата. Имаше план. След като се увереше, че Кейт е в безопасност, щеше да убие онзи кучи син.

Дилън влезе тичешком в сградата. Двама полицаи бързаха по стълбите към него. Щом забеляза израженията им, разбра, че нещо не е наред.

— Къде е Кейт?

— Няма я... изчезнала е... отвърна единият. Другият бързо добави:

— Претърсихме цялата сграда. Явно много е бързала. Двамата заговориха едновременно:

— Телефонната слушалка висеше на жицата, чантата и куфарчето ѝ са там.

— Алармата на задния вход... някой я е изключил... не може да е била тя...

Мъж от охраната се втурна към тях, видимо потресен.

— Аз съм виновен. Излязла е през задния вход. Мен ме извикаха по интеркома отпред и тръгнах, без да се усъмня. Мислех, че ме вика някой от полицаите.

— Обадихме се веднага щом осъзнахме... ФБР идват насам.
Агент Клайн каза да изчакате тук — добави първият полицаи.
Дилън закъсня. Кучият син беше пипнал Кейт.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Светлината бавно проникваше в черната пропаст. Кейт се насили да отвори очи. Това беше трудна задача и когато най-последно успя, стаята, в която се намираше, бавно дойде на фокус. Мислите се въртяха в главата ѝ, не разбираше нищо.

Лежеше на нещо твърдо и студено. Какво беше? Маса? Плот за аутопсии? Не можеше да е плот. Тя не беше мъртва. Чувстваше, че диша. Не можеше да си спомни нищо. Не я болеше нищо, май нямаше счупено. Внимателно опипа ръцете и краката си, за да се увери. Браво, можеше да се движи, но ѝ беше трудно. Чувстваше се толкова слаба и замаяна, а не знаеше защо. Какво е станало с нея?

О, не, не е попаднала в още една експлозия, нали?

Паниката рязко я изтръгна от съня. Изабел. О, боже, Изабел е в опасност. Някой я беше отвлякъл. Кейт помнеше, че тича. Трябваше да стигне при нея, преди тя да пострада...

Къде беше сестра ѝ? Кейт опита да я извика, но гласът ѝ отказа.

Упоена е. Била е упоена. Спомни си странната миризма точно до носа си. После оципване. Някой оципа ръката ѝ.

Не знаеше колко време е прекарала в безсъзнание. Главата ѝ започваше да се прояснява и силите ѝ се възвръщаха. Успя да седне. Започна да ѝ се гади, но след малко ѝ мина.

Стаята най-последно дойде на фокус. Седеше на дървен под. На стените имаше рафтове с книги, а пред нея — бюро. Беше в библиотека. Защо ѝ изглеждаше толкова позната? От видеозаписа. Да, там видя това бюро. Комптън Макена седеше на него. Тя се намираше в библиотеката му. Картината, която се виждаше зад гърба му на записа, още висеше на стената. Някаква ловна сцена и мъже с шотландски полички. Планинско място в Шотландия.

Какво правеше тук?

Направи плах опит да се изправи и едва не се строполи. Хвана се за облегалката на стола, за да запази равновесие, и тъкмо когато щеше

да направи втори опит, чу да се затръшва врата, после гласове, които се приближаваха.

— Сигурен ли си, че й даде достатъчно? Безпокоя се да не се събуди, преди да съм готова.

Кейт замръзна. Позна гласа. Ванеса. С кого говореше тя? Кейт чу друг глас, но прекалено далече и някак приглушен. Ванеса продължи да говори:

— Ще ми трябват поне петнайсет минути. По-добре двацет. Ще стигне ли времето? Добре, няма да се тревожа. Все пак трябва да побързаме. Домъкни го в библиотеката. — Пак се затръшна врата. — И побързай. Трябва да се върнеш, преди да са забелязали липсата ти.

Сега Ванеса беше точно пред вратата. Кейт бързо легна по гръб на пода. Сърцето й биеше бясно. Чу звук, сякаш някакво стъкло се счупи. После смях.

— Не се тревожи. Нищо в този коптор не е ценно. Можеш ли да си представиш — онзи изкуфял старец смяташе, че ще се зарадвам да получа къщата и някакви си жалки сто бона? Как му хрумна да даде богатството си на някаква непозната? Кълна се, едва не го убих с камерата. Дъртият глупак! Не търпях толкова време онзи пияница само заради тази бърлога. Между впрочем, скъпи, Брайс би трябвало да издъхне всеки момент. Беше прекалено пиян, за да забележи колко болкоуспокояващи изпива. Казах на докторите, че се безпокоя случайно да не вземе прекалено голяма доза. — Чу се шум от тътрещи се крака и после: — Ръцете ми са заети. Ще ми отвориш ли?

Кейт почувства леко течение, когато вратата се отвори. Чу шумолене на пола. Ванеса вървеше към нея. Спря и ритна крака й. Кейт знаеше, че жената я гледа. Ванеса я ритна в бедрото. Силно. Кейт беше сигурна, че наблюдава лицето й. Не реагира на болката.

— Още е в безсъзнание — каза Ванеса доволно. Отиде до бюрото.

Какво правеше тя? И къде беше „скъпият“ й? След миг го чу. Той държеше нещо. Пусна го на пода и нещото тупна тежко.

Извън телефон и Ванеса ахна.

— Това трябва да е твоят мобилен. Моят е в колата. Трябва да побързаме. Тръгвай. Тръгвай. Аз идвам. О, за малко да забравя. Ето, вземи този телефон от бюрото. Аз ще заключа вратата — за всеки случай.

Бързи стъпки и вратата на библиотеката се затвори. После още една врата се затвори. Кейт предположи, че е входната. Наистина ли си отидоха? Или това е номер? Настана мъртва тишина. Още няколко секунди лежа неподвижна. Най-после рискува да отвори очи.

Нямаше ги. Но не беше сама. Юън Макена лежеше на пода с лице към нея. Очите му бяха затворени. Мъртъв ли е или жив? Тя се довлече до него и постави ръка на гърдите му. Дишаше. И той ли е упоен?

Трябваше да повика помощ. Надигна се на колене и посегна към бюрото за опора. После я видя. Кошница с цветя.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Асансьорите бяха прекалено бавни. Нейт изкачи на бегом трите етажа до интензивното отделение. Нахлу през двойната врата, забеляза регистратурата вдясно и се отправи натам.

Зад плота работеха сестра и техник.

— Къде е Ванеса Макена? — попита задъхан. — Съпругът ѝ, Брайс, е пациент тук.

Двамата си размениха разтревожени погледи, а сестрата се доближи до плота.

— Сър, вие член на семейството ли сте? — попита тя. Гласът ѝ беше кротък, сякаш да успокои разстроен роднина.

— Не, аз съм детектив Нейт Халинджър. — Той показва значката си. — А сега ми отговорете на въпроса.

— Госпожа Макена не е тук — каза сестрата. Сега звучеше съвсем делово. — Някой ѝ се обади тук, при нас.

Техникът кимна.

— Аз приех обаждането. Беше някакъв мъж. Каза, че е братът на Брайс Макена, Юън. Запомних името, защото го повтори няколко пъти. Беше разстроен и каза, че трябва спешно да говори с госпожа Макена. Повиках я и тя говори с него. Разговорът я разстрои. Чух я няколко пъти да му казва да се успокои и когато затвори телефона, беше много разтревожена. Нали Лиан?

— Така беше.

— Каза ми, че било спешно и трябвало да отиде някъде.

— Каза ли ви къде отива? — попита Нейт нетърпеливо. Наблюдаваше секундната стрелка на часовника зад плота. Знаеше, че трябва да бърза. — Помислете — подкани ги той.

— Не, не ми каза къде отива — отвърна мъжът.

— Трябва да е някъде наблизо — намеси се Лиан. — Каза, че ще се върне за нула време, ако имаме нужда от нея.

— Да, каза, че няма да се бави — допълни техникът.

— Къщата на Комптън Макена е наблизо — каза Нейт. — Тя да е споменала това име?

— Не.

— Обадете ѝ се — настоя той. — Имате номера на мобилния ѝ телефон. Обадете се и вижте дали ще ви отговори.

— Вече опитвахме да се свържем, но тя не отговаря. Дори опитах да я повикам по уредбата в болницата...

— Опитайте пак — подкани ги Нейт и пъхна ръце в джобовете си, докато чакаше.

Сестрата не възрази. Намери номера и го набра.

— Звъни — прошепна тя.

— Как е съпругът ѝ? — попита Нейт в това време.

— Господин Макена издъхна преди няколко минути. Затова се опитвахме да се свържем с госпожа Макена. Тя искаше да е до него в последните му мигове. Тя е предана съпруга. А той се убиваше сам. Но тя знаеше, че Брайс умира — беше подготвена за това.

— Включи се гласова поща след четвъртото позвъняване — каза сестрата. — Да оставя ли съобщение.

Той поклати глава и протегна ръка към телефона.

— Дайте ми външна линия. Трябва да съобщя за това.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ванеса трябваше да изглежда като ужасена жена, която бяга, за да се спаси.

Трябваше да е убедителна в тази роля. Тя се втурна надолу по хълма, после зави към алеята, затвори очи и се хвърли по коляно върху цимента. Кожата ѝ се разкъса, точно както очакваше, и започна да тече кръв. Изправи се, олюлявайки се, ритна едната си обувка и нарочно се хвърли в храстите. Инстинктивно защити лицето си с ръце, но когато погледна, цялата бе нарязана и издраскана. Претърколи се, за да е сигурна, че ще има пръчки и трева в косата ѝ и лицето ѝ ще е зацапано. Коляното ѝ пулсираше болезнено, но това е малка цена в сравнение с милионите, които щеше да наследи. Провери още веднъж часовника си, за да види точно колко време има.

Не се сети да разкъса дрехите си, но когато се изправи, чу, че полата ѝ се сцеди. Добър детайл, помисли си тя, и я сцеди още малко.

Почти беше време за обаждането. Беше преместила колата на Юън в основата на хълма и бе паркирала своята точно зад неговата. Трябваше да е на безопасно разстояние, когато къщата избухнеше, а тя да може да съобщи на полицията, че Юън е блокирал алеята и не е могла да стигне по-близо. Всичко бе планирано до последната подробност.

По ирония на съдбата тя наистина падна, когато бе само на няколко крачки от колата си. Дори си удари челото в бронята.

Отвори вратата на автомобила и седна зад волана. Погледът ѝ се закова на часовника, очаквайки секундите да изтекат. Оставаха по-малко от три минути. Точно навреме. Погледна старото викторианско тухлено имение на върха на хълма и се засмя. Беше абсурдно някой да си помисли, че тя ще иска това уродливо творение. Старецът не беше правил никакви ремонти и подобрения от трийсет години. Огромен, грозен паметник на живота му, преминал в скъперничество и егоизъм.

Ванеса знаеше, че трябва да изчака с обаждането до след експлозията, но реши, че ще е по-убедително, ако е на телефона и моли

за помощ, когато къщата гръмне.

Две минути. Добре, каза си тя. Набра 911. На първото позвъняване вдигна оператор.

— Какъв е проблемът?

— Моля ви, моля ви, помогнете ми! — извика тя. — Той има бомба и ще я убие. Аз се измъкнах, но тя е в къщата с него, не мога... моля ви...

— Какъв е адресът? — попита операторът спокойно.

— Баркли Роуд, четиристотин и седемнайсет. Моля, побързайте! — изпищя тя.

— Имаме две коли в района, госпожо. Вече пътуват към вас. Останете на линия, докато пристигнат. Как се казвате?

Ванеса хлипаше и говореше задъхано, с надеждата да звучи истерично.

— Ванеса Макена. Дано да дойдат по-бързо. Не разбирате ли? Той ще я убие!

— Кого, госпожо? За кого говорите?

— За Кейт Макена. Деверът ми Юън ще я убие.

Оставаше по-малко от минута. Операторът продължи да задава въпроси.

— Къде се намирате сега, госпожо? Извън къщата ли сте?

— Да. Той се разсея за момент и аз побягнах. Сега съм при портата в края на алеята, до колата си. О, чувам сирените! Вече идват.

— Просто не затваряйте, докато не пристигнат, нали?

— Добре. Дано да успеят да го спрат. — Тя отдалечи телефона от ухото си и го насочи към къщата.

Пет... четири... три... две... едно... Времето изтече. Но нищо не се случи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сърцето на Дилън се сви на топка в стомаха му. Как можа да позволи това да се случи? Кейт! О, боже, Кейт!

Едва осъзнал новината, че е изчезнала, чу шум от спирачки пред сградата. Агент Клайн беше казал, че ще дойде при него в „Смит и Уесън“, но изобщо не слезе от колата, само натисна клаксона.

Пазачът, който бе напуснал поста си, отскочи встрани за нула време, иначе Дилън щеше да го помете, като се хвърли към вратата. Мозъкът му действаше на автоматичен режим.

Клайн извика през прозореца:

— Качвай се! Да тръгваме, бързо! Пресегна се през седалката и отвори вратата от вътрешната страна.

Дилън скочи вътре. Още не беше затворил, когато Клайн настъпи газта. Колата се изстреля напред.

— Кейт е изчезнала — изръмжа Дилън.

— Знам — отвърна Клайн. — Чух от диспечера. Знам къде е — допълни той с надеждата да не греши. — От полицията в Савана ми подадоха информация. Ванеса напуснала болницата по спешност. Трябвало да се срещне с Юън в къщата на Комптън. Там е в момента и предполагам, че Кейт е с нея. На принципа на елиминирането.

Мина на червено, зави наляво и продължи с бясна скорост.

— Да, и аз така си мисля — каза Дилън, като опитваше да осмисли всичко.

И двамата знаеха, че Кейт може да е вече мъртва, но никой не изрече на глас страха си.

— Кейт трябва да е там с Ванеса — каза Дилън. — Ако не е, не знам къде може да са я отвели. Изобщо не биваше да я оставям сама. Трябваше да остана при нея.

— Близо сме — каза Клайн. — Всички свободни коли пътуват натам. Ще стигнем навреме. — Взе още един завой на две колела, изправи колата със свирене на гуми и продължи.

Дилън извади пистолета от кобура си, провери пълнителя и го върна на мястото му.

— Ако някой нарани Кейт, ще го убия. Няма да го оставя да му се размине.

Тирадата на Дилън изнерви Клайн.

— Не забравяй, че съм федерален агент! Не ми казвай, че ще убиваш някого. Това се нарича предумишлено убийство. Ти си детектив. Знаеш това.

Дилън пъкна пистолета в кобура.

— Не можеш ли да караш по-бързо? Радиостанцията в колата изпука и диспечерът съобщи информацията за обаждането на Ванеса.

Дилън чу думата „бомба“. Почувства се, сякаш някой му изкара всичкия въздух от дробовете.

Диспечерът насочваше полицейски коли, линейки и пожарни към района. Клайн се обади по радиостанцията и съобщи на оператора след колко време ще пристигне на адреса.

Завиха по една натоварена улица с четири платна и започнаха да задминават бясно останалите коли. Повечето шофьори се отбиваха встрани, когато чуваха сирената, но имаше някои, които или не я чуваха, или се преструваха, че не я чуват. Клайн сменяше платната и минаваше между колите като автомобилен състезател.

Въпреки това Дилън смяташе, че могат да се движат и по-бързо.

— Ванеса каза, че Юън има бомба, така ли? — попита Клайн.

— Не е Юън — извика Дилън.

— Знам, знам — каза Клайн. — Ти ме убеди, но се опитвам да ти кажа, че според мен бомбата още не е избухнала. Ако е като другите две бомби, щяхме да чуем експлозията.

— Така е. — Дилън усети искрица надежда. — Никога не съм й казвал, че...

— Че какво?

Той не отговори.

— Защо намаляваш скоростта?

— Защото приближаваме. Сапърският екип трябва да е точно зад нас. По дяволите, още една бомба. Третият път... Трябва да пипнем негодника.

Клайн забеляза, че зад тях линейка си проправя път между колите.

— Още едно кръстовище и после напред километър и половина. В този богаташки квартал къщите са доста раздалечени, което е добре, защото не ми се мисли... — Той спря, но не навреме.

Дилън довърши мисълта му:

— Какво ще стане с околните къщи, ако са нагъсто, когато избухне бомбата? Ще има множество пострадали. Да не мислиш, че не знам какви са проблемите?

Клайн извика в отговор:

— Не искам ти да се превръщаш в проблем. Имаш връзка с Кейт, нали? Усецам по гласа ти и по изражението на лицето ти. Емоциите те превръщат в риск. Трябва да се владееш, иначе няма да си от полза.

Когато правеше завоя, Клайн не намали скоростта и колата едва не се завъртя. Бързо успя да я овладее и продължи напред.

— Когато това свърши, Клайн, трябва да се запишеш на опреснителен шофьорски курс. Караш като някоя бабичка.

— Карам със сто по улица в жилищен квартал.

Пред тях имаше кръстовище с четири стопа. Две полицейски коли се приближаваха с голяма скорост от противоположни посоки. Клайн профуча покрай стоповете и се размина на косъм с двете коли.

От всички страни прииждаха автомобили към имението на Макена. Две полицейски коли блокираха улицата, а униформени полицаи отцепваха района. Един направи знак на Клайн да спре, но той не му обърна внимание и мина по тротоара към железната порта. През дърветата Дилън зърна къщата. Линейка, паркирана до някаква кола, му пречеше да види хората, скупчени на едно място.

Клайн имаше по-добра видимост.

— Халинджър е тук. Това е неговата кола, нали?

— Не виждам Кейт. Ти виждаш ли Кейт? — попита Дилън и посегна да отвори вратата си.

— Стой. Чакай да вляза вътре, продължавай да се оглеждаш — подкани го Клайн. — А, ето я Ванеса. Ей там, вдясно. Остави ме аз да се оправям с нея, чу ли?

— Не виждам Кейт, не я виждам.

— Сапъорите са пристигнали. В момента се подготвят. Дилън, какво по дяволите правиш?

Клайн скочи на спирачката, но Дилън вече бе слязъл от колата и търчеше към портата. Клайн изруга, паркира колата и се втурна след

него.

— Дилън, чакай, чакай... — викаше Клайн.

Дилън не го слушаше., Той трескаво търсеше Кейт, докато Клайн се опитваше да го настигне, преди да е направил някоя лудост.

Дилън заобиколи микробуса на сапъорите. Двама полицаи стояха при Ванеса, която ридаеше и сочеше къщата. Един от тях забеляза, че Дилън идва при тях, и побягна да го спре.

— Видяхте ли Кейт Макена? — попита Дилън веднага.

— Току-що пристигнахме, бяхме първите. След нас дойде линейка и после детектив Халинджър.

Клайн дотича ужасно задъхан. Полицаят продължи:

— Ванеса Макена ни каза, че вътре има хора. Детектив Халинджър тъкмо тръгна натам, побъркан човек. Ще се опита да ги освободи, преди да избухне бомбата. Не можах да го спра.

Дилън вече бягаше. Той прекоси алеята, прехвърли се през багажника на колата, която му препречваше пътя, и се втурна нагоре по хълма.

Кейт беше още вътре. Ако бомбата избухнеше... Трябва нещо да беше засякло, защото къщата си стоеше цяла и непокътната. Може би Ванеса не е настроила таймера правилно... Може би се е обадила твърде рано... Какъв, по дяволите, е планът? Мислите му препускаха. Трябваше да има резервен план.

Тъкмо стигна до алеята отпред, когато чу изстрел.

Той извади пистолета си, освободи предпазителя и влезе крадешком в къщата. Не се виждаше никой.

Нейт стоеше на вратата на библиотеката в дъното на къщата. Трябва да беше блокирал ключалката в бързането си да влезе и се е видял принуден да стреля по нея и да изрита вратата. Огледа цялата стая. Юън беше на пода, с лице нагоре и със затворени очи. Нейт потърси Кейт, но не я намери. Видя кошницата с цветя на масата и се олюля на пети, знаейки, че може да избухне всеки момент. Отвори уста да извика Кейт, но се чу само пресипнал звук. Усети, че към тила му се притиска дуло на пистолет.

— Пусни оръжието или си мъртъв.

Дилън стоеше зад него.

Нейт примигна.

— Какво правиш? Да не си полудял? Махни оръжието от мен. Опитвам се да измъкна Кейт и Юън, преди да...

— Пусни оръжието, кучи син?

— Какво, по дяволите, ти става? — изръмжа Нейт.

— Къде е Кейт?

— Не знам. Опитвам се да я спася.

— Имаш предвид да я убиеш? С пистолета на Юън ли щеше да стреляш или със своя? Чисто и просто, а? Ще изкараш, че Юън е стрелял. После ти си героят, че си го елиминирал.

— Това е лудост. Защо да...

Дилън го прекъсна:

— Направи голяма грешка. Знаеше за парите още преди да си говорил с адвоката. — Дилън притисна цевта към черепа на Нейт и извика: — Къде е тя?

— Казвам ти, нещо не си...

— Тук съм. — Вратата на библиотеката зад тях се откряна леко и Кейт се подаде иззад нея, стиснала ножица. Тя отпусна ръка и каза потресена:

— Мислех, че Ванеса се връща, че...

Пистолетът на Нейт сочеше към Юън, но той го отмести леко, така че да се извърне към кошницата на бюрото.

— Няма да оставя да ме пипнат, Дилън. Натискам спусъка и всички умираме. Дай ми пистолета си и никой няма да пострада. Кейт ще е моята застраховка. Тя ще излезе с мен и всички ще си останат живи. Нямам какво да губя. Сега побързай и реши. Бомбата може да избухне всеки момент.

Дилън не свали пистолета си.

— Кейт, махни се оттук. Бягай!

— Но, Дилън...

— Тръгвай! Веднага!

Кейт не помръдна.

— Дилън...

Вратата на къщата се отвори рязко. Главата на Нейт се отмести за частица от секундата. Като светкавица, свободната ръка на Дилън удари китката на Нейт и пистолетът му изхвърча. С едно движение Дилън го изрита и събори на пода с крак, а пистолетът му продължаваше да се опира в тила на Нейт.

Сапърорите нахлуха в библиотеката с пълно защитно облекло и Дилън им извика, изправяйки Нейт на колене.

— Първо изведете Кейт. Също и Юън. Бързо!

Кейт най-последно успя да проговори. Когато сапърорите пристъпиха към нея, тя вдигна ръка.

— Не е нужно, аз...

Дилън бе изправил Нейт на крака и го блъсна към вратата.

— Бързо, Кейт! — нареди Дилън.

— Ти не разбираш. — Кейт отиде до бюрото и остави ножицата, после отвори ръката си. В дланта ѝ лежеше синя жица, дълга само няколко сантиметра. — Бомбата няма да избухне.

— Откъде знаеш...? — започна Дилън.

Тя му се усмихна.

— Никога няма да познаеш кой ми се обади.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Облегната от страни на една патрулна кола и прекалено уморена дори да мръдне, Кейт наблюдаваше цялата суматоха.

Дилън говореше с лейтенант от полицията в Савана, но все поглеждаше към нея — сигурно за да се увери, че не е изчезнала отново.

Санитарите изнесоха Юън от къщата на носилка. Още беше в безсъзнание, но Кейт чу един полицай да казва, че ще се оправи. Когато се свестеше, щеше да открие, че е в болница, но прикован с белезници към леглото. Срещу него имаше няколко висящи обвинения. Това, че беше доставил на брат си откраднат пистолет, използван в престъпление, щеше да е на първо място в списъка с обвинения.

До този момент всички репортери и оператори, които следяха полицейските честоти, бяха пристигнали, но полицаите ги държаха извън портите на имението.

Повечето оператори бяха насочили камерите си към къщата, очаквайки заподозреният да излезе, но Ванеса също привличаше вниманието им. Тя изпадна в истерия и този път не беше преструвка.

— Правите ужасна грешка — ридаше тя. — Аз също съм жертва. Опитвах се да спася живота на Кейт, когато се обадох на 911. Не съм направила нищо лошо! Аз също пострадах! — пищеше тя.

Току-що един агент ѝ бе сложил белезници и бе прочел правата ѝ. След това я попита дали е разбрала всичко. Тя се овладя за миг, за да отговори положително, но после отново запищя. Письците ѝ бяха пронизителни и дразнещи.

— Вижте, госпожо, трябва да запазите мълчание. Силно ви насърчавам да се възползвате от това си право.

Един детектив, който беше дал на Кейт да ползва мобилния му телефон, се върна и си го взе. Тя му го подаде, като му благодари, и се обърна към Дилън, който дойде при нея.

— Свърза ли се с Изабел? — попита той.

Тя се усмихна.

— Да. Нищо не ѝ се е случило, чувства се чудесно. Знаех, че е така, но трябваше да чуя гласа ѝ. Обадох се и на Кийра, тя също е добре — допълни Кейт. — Когато Нейт пристигна тичешком в заседателната зала и ми каза, че Рийс е отвлякъл Изабел и че тя е ранена, се паникьосах. Изобщо не се поколебах да го последвам през задния вход. Помня само, че се качих в колата му... и после се събудих в библиотеката.

— Хубаво е да се успокоиш, че са добре, но как си ти? Добре ли си? — Той я прегърна през раменете и я придърпа към себе си.

— Да — увери го тя. Погледна към къщата и попита: — Защо се бавят толкова и не извеждат Нейт?

— Правят всичко стриктно по правилата — обясни той. — А и не са се забавили особено. Ти просто нямаш търпение да се махнеш оттук, нали?

— Можем ли вече да тръгваме?

— Не.

Двама санитарни бързаха към Кейт. Дилън ги забеляза.

— Ще искат да те прегледат.

— Добре съм, наистина.

Един от санитарите чу, че тя протестира, и обясни:

— Просто ще ви погледнем, ще снемем жизнените показатели и това е всичко. Той светна с тънко фенерче в очите ѝ. — Зениците не са разширени.

— Кейт, върви с тях, хайде. Аз ще те чакам тук.

Макар да настоя, че не е необходимо, отиде с тях до линейката и ги остави да ѝ измерят кръвното и пулса. Призна си, че не се чувства толкова добре. Беше сигурна, че гаденето не е причинено от упойващото вещество, което ѝ бяха дали. Ставаше ѝ зле от истината за Нейт Халинджър, но не го сподели със санитарите.

Единият ѝ подаде ръка да слезе от линейката. Той вдигна поглед към къщата и видя, че няколко мъже излизат заедно.

— Хей, водят заподозрения. Охо, изглежда, че детективът, с когото бяхте, го чака с нетърпение, вижте му изражението на лицето. — Той погледна колегата си. — Може да ни се отвори и още работа тук в крайна сметка.

Дилън беше с гръб към тях и Кейт не виждаше лицето му. Тя се втурна към него, молейки се той да не направи нещо неразумно. Не,

разбира се, че не. Ръката му не беше върху пистолета. Това е добър знак, нали? Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Позата му подсказваше, че не е напрегнат.

Това не беше добър знак. Искаше ѝ се да види изражението на Дилън. Тогава щеше да разбере.

— Дилън — извика тя.

— Стой настрана, Кейт.

Тя отиде до него. Той не я погледна, само каза:

— Казах ти да стоиш настрана.

Тя постави ръката си на рамото му.

— Кога ли съм правила нещо, което си ми казвал?

— Кейт... — Гласът му звучеше предупредително. Линейката беше на около три метра зад нея. Дилън я хвана за ръка и буквално я завлече до колата. — Влез вътре.

Тя не помръдна.

— Нали няма да направиш някоя глупост?

— Няма.

Не беше сигурна, че може да му вярва.

— Най-добре изобщо не говори с него.

— Той се канеше да те убие — напомни ѝ Дилън. Агент Клайн извика нещо на Дилън.

— Стой тук, Кейт — повтори той. — Моля те.

— Добре — отстъпи тя.

Дилън я погледна, сякаш не ѝ вярваше.

— Говоря сериозно.

Дилън се обърна и тръгна към Нейт. Спря на няколко крачки от него. Клайн стискаше ръката на Нейт над лакътя, докато го водеше надолу по хълма. С огромно удоволствие беше сложил белезниците на детектива. Полицаяте и детективите започнаха да се скупчват в кръг около тях, докато те вървяха към колата.

Нейт изгледа навъсено Дилън.

— Няма да ви огрее. Не разполагате с никакви доказателства.

— Имаме достатъчно — каза Клайн.

— Дори и да имате нещо, това са само косвени доказателства.

Усмивката на Дилън не стигна до очите му.

— Много си се постарал, нали? Обзалагам се, мислел си, че всичко ще е много лесно. Една бомба и — бум! — проблемът е решен.

Кейт щеше да е мъртва, преди изобщо да е научила за завещанието.

— Не, грешеш.

— Колко време работи в полицията на Савана? — попита Клайн
Нейт.

Дилън отговори вместо него.

— Достатъчно дълго, за да се запознае с Ванеса и да почне да се чука с нея. Знаеше се, че тя спи с някого. Оказа се, че този някой си ти.

— Измислили сте плана си и ти си се прехвърлил в чарлстънската полиция — каза Клайн. — Трябвало е да се дистанцираш от Ванеса и си искал да научиш всичко възможно за Кейт.

— Прехвърлих се, защото имаше свободно място, а аз търсех промяна... — настоя Нейт.

— Търсел си осемдесет милиона долара, гадино — прекъсна го Дилън. — Ванеса е снимала с камерата стареца. Комптън ѝ се е доверявал, затова я е помолил да направи записа. Тя трябва адски да е побесняла, когато той е погледнал в камерата и е казал, че завещава всичко на Кейт. Вече е бил променил завещанието си, така че не е имало полза тя да го убива, след като е научила.

— Тя ти е разказала всичко, нали? — попита Клайн.

— Не можеш да докажеш... — възрази Нейт.

— Ти беше този, който провери алибито ѝ за деня, когато е направен записът. Каза, че алибито ѝ е желязно. Как да се сетя, че лъжеш? — вметна Дилън.

Нейт не отговори, но Дилън и не очакваше да каже нещо.

— Ти ли имаше връзките, за да ангажираш Цветаря, или отиде при Джакман и му предложи сделка, която той не можеше да откаже?

— Не можеш да докажеш нищо, по дяволите! Това са само предположения.

— Обаче нещата се объркаха, а? — продължи Клайн, без да обръща внимание на протестите на Нейт. — Кейт ви е затруднила. Две експлозии, а е останала жива. Имала е късмет, за разлика от вас. Наведнъж ли купи трите бомби или една по една след всеки неуспешен опит?

— Знаел си, че Кейт ще е на партито на Карл — продължи Дилън. — Знаел си го още преди да пишат за това във вестника. Научил си го от Карл, макар той да го е направил неволно. Той е

рекламираше компанията на Кейт при всяка възможност. Карл каза, че участва в доста благотворителни прояви в Савана. Комптърн спомена в записи, че добрите дела на Ванеса са спечелили добра репутация на името Макена. Ванеса е достатъчно хитра да не се запознае лично с Карл, но винаги е била наблизо и е слушала внимателно. Знаели сте далеч по-рано и сте имали време да планирате всичко.

— Ти уж просто си се оказал в района, когато е избухнала бомбата — добави Клайн. — Пристигнал си първи на мястото и първи си открил Кейт. Трябва да си бил много разочарован, когато си разбрал, че още диша.

— Това е абсурдно — извика Нейт.

Клайн и Дилън отново не обърнаха внимание на възраженията му.

— Включването на името на Рийс Крауел в онези списъци в апартамента на Роджър е престараване, не мислиш ли? Опитвал си да ни объркаш или може би малко да ни подскажеш? — продължи Дилън. — Постоянно е трябвало да променяш плана, нали? Убил си Роджър и си подхвърлил доказателства, уличаващи Юън. Последната бомба е трябвало да убие Кейт и Юън, разбира се, но проклетията не гръмна. Така че се е наложило да влезеш и сам да свършиш работата.

— Пистолетът на Юън и мобилният му телефон бяха в джоба ти — обади се Клайн.

— Мога да обясня защо — отвърна Нейт.

— Можеш ли да обясниш защо си казал на Кейт, че Рийс е отвлякъл сестра й?

— Така мислех... Юън ми се обади... Клайн погледна Дилън.

— Пфу. Измисля лъжите с бясна скорост.

— Ти си алчен кучи син, Нейт — каза Дилън. — Но направи голяма грешка. Помниш ли какво ми каза? „Чух, че тя отказала парите“. Кое то ме накара да се замисля. Откъде може да знаеш това? Ванеса си тръгна, преди Кейт да промени решението си и да приеме наследството. Чул си го от Ванеса.

— Андерсън ми каза.

— Да, и аз така си помислих отначало. Оказа се, че Андерсън има страхотна памет. Тогава той изобщо не е говорил с теб. Знаеш ли, Нейт, моят часовник е много точен и аз помня, че говорих с теб не повече от десет минути, след като с Кейт си тръгнахме от офиса на

Андерсън. Андерсън помни обаждането ти, вярно, но е готов да се закълне, че се е занимавал поне петнайсет минути с полицията, когато са дошли да конфискуват пистолета на Роджър, и чак след това го извикали в офиса, за да говори с теб по телефона. Знаеш ли какво? Андерсън пази разпечатка с точните часове на всички обаждания и може да докаже кога си му звънил.

— Чудесни догадки, Дилън, но никоя няма да издържи в съда.

— Напротив, мисля, че ще издържи — каза Дилън. — Ванеса ще те издаде. Той кимна към нея. — Виж я. Гледа те, сякаш ще те убие. Да кажем, че в момента не е сред най-големите ти фенове. Когато осъзнае какво я очаква, ще склучи сделка.

И това ако не бе точният момент. Тъкмо качваха Ванеса насила в полицейската кола, когато тя избухна:

— Не съм го направила! Негова идея беше! Аз съм невинна.

Всички я чуха.

Усмивката на Дилън беше съвсем искрена.

— Ето, видя ли.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейт седеше в офиса на капитана. Клайн беше от едната ѝ страна, а Дилън от другата, докато се изреждаха да я разпитват всички освен кмета.

Откъде знаела коя жица да среже? Той ѝ казал. Кой? Цветаря. Откъде знаела, че куршум, изстрелян в кошницата, няма да предизвика експлозия? Просто. Била я разглобила. Била прерязала синята жица, после внимателно свалила дъното и го поставила в чекмеджето на бюрото. Защо направила това? Той ѝ казал, че дъното трябва да се махне. Тя не знаела защо.

Искаха тя да си спомни всяка дума, която Цветаря ѝ казал. Първо един агент, после друг започваше да я разпитва подробно и отначало. Тя повтори телефонния разговор поне пет пъти, но още не бе изгубила търпение.

Дилън се впечатли от спокойствието ѝ. Сякаш приемаше случилото се за напълно нормално.

Опитала ли се е да се измъкне от библиотеката? Разбира се, че опитала, но не могла да отключи вратата. Пробвала да я разбие с ритане, но дървото било солидно и не поддавало. Помислила си да излезе през прозореца, преди да е избухнала бомбата, но знаела, че няма да успее да вдигне Юън до перваза. Тежал поне деветдесет кила. Не можела да го пренесе, за да го спаси, не можела и да го довлече.

Нямало време. На Кейт не ѝ останал избор. Трябвало да разглоби кошницата.

Всички знаеха, че е имала избор — да избяга, да се спаси. Фактът, че изобщо не ѝ е хрумнало да остави Юън при бомбата, говореше много.

Дилън беше с нея през цялото време и опитваше да сведе въпросите до минимум. След като сметна, че полицията и ФБР са получили цялата нужна информация, той обяви край на разпитите и я отведе.

Кейт му беше благодарна за това. Денят ѝ се оказа ужасяващ, а още не беше свършил.

Точно в седем часа Кейт и Дилън влязоха в сградата на „Смит и Уесън“. През следващите два часа Кейт любезно изслуша самодоволните и надменни съветници и счетоводители на Комптън, които ѝ прочетоха докладите си. Дилън седеше до нея, скръстил ръце, и мълчеше през цялото време.

Отношението на мъжете, облечени в черни костюми, бели ризи и консервативни вратовръзки, беше озадачаващо. Те се държаха така, сякаш парите им принадлежаха, и просто угаждаха на Кейт, като ѝ разказваха какво са направили в миналото и какво ще става — с нейното наследство — в бъдеще. Имаше разни документи, които искаха тя да подпише, давайки им право на финансово настояничество, но всички я уверяваха, че ще получава ежегодните отчети и че ще я държат в течение.

След като свършиха с хвалбите си, станаха свидетели на това как Кейт подписва документите, които Андерсън подготви и с които се потвърждаваше официалното приемане на наследството. Щом и това приключи, адвокатът съобщи, че няма повече изисквания и че всички желания на Комптън са изпълнени.

Мъжете започнаха да събират нещата си с намерението да си ходят, но Кейт им направи знак да останат по местата си и се изправи към тях. Първо им благодари любезно за работата и всеотдайността. После им каза, че услугите им повече не са необходими.

Почти всички в залата едва не паднаха от изненада.

Андерсън запази самообладание, макар да имаше вид сякаш едва се сдържа да не заръкопляска. Един от съветниците скочи на крака.

— Какво ще правите с всички тези пари?

Друг се изправи и запротестира:

— Комптън не би искал да пропилеее това, което той е натрупал за цял живот и аз — по-точно ние — сме загрижени дали при липсата ви на опит във финансовата сфера няма да се получи точно това, да пропилеее парите!

Андерсън вдигна ръка, когато всички съветници започнаха да говорят едновременно.

— Какво ще прави госпожица Макена с наследството си, вече не е ваша грижа. Можете да изпратите последните си хонорарни сметки в

офиса ни и аз ще ги прегледам.

В отчаянието си един от мъжете се обърна към Дилън:

— Вие не може да не осъзнавате каква грешка е това. Поговорете с нея — настоя той.

Все още скръстил ръце, Дилън се облегна на стола си с развеселено изражение и просто сви рамене.

Лицето на разгневения мъж придоби цвета на червената му раирана вратовръзка.

— Но тя изобщо има ли някаква представа какво ще прави с...

— Да — прекъсна ги Кейт. — Знам какво ще правя. — Тя събра документите, които бяха разпилени на масата пред нея, и обясни: — Ще ги даря.

— Всичките? — попита невярващо един.

— Но... но... — заекна друг.

— На кого ще ги дарите? — попита трети. Той определено не изглеждаше здрав.

— Имам няколко идеи — отвърна тя. — И ще ги обсъдя със сестрите си, преди да взема окончателно решение, но засега клоня към някой изследователски институт. Майка ми умря от ужасна болест. Мисля си за ново крило за онкоболни в болницата в Силвър Спрингс. Обаче — добави тя — знам едно със сигурност. За каквото и да бъдат използвани парите, името на майка ми ще е свързано с дарението. Лиа Макена.

Те я гледаха ужасени.

— Комптън ще се обърне в гроба — изсумтя мъжът с червената вратовръзка. — Той не я смяташе дори за член на семейството.

Кейт се оправи към вратата, но се обърна при последния коментар. Помисли секунда, преди да отговори:

— Благодаря. Това е чудесен комплимент.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейт си помисли, че домът ѝ никога не е изглеждал толкова хубав. Къщата беше стара и овехтяла, отчаяно се нуждаеше от боядисване и нови щори, но въпреки това на Кейт ѝ се стори красива.

В един през нощта тя най-после дръпна завивките и се пъкна в леглото до Дилън. Той спеше дълбоко. Беше си взела дълъг успокояващ душ. Чувстваше се толкова изтощена и беше сигурна, че ще заспи на секундата.

Първо се наложи да издърпа възглавницата си изпод него. Тъкмо се настани удобно, когато започна треперенето. След няколко секунди се тресеше неконтролируемо. Не можеше да разбере какво ѝ става. Леглото се клатеше. Ако беше на колелца, креватът щеше да се търкаля из цялата стая.

Дилън се събуди. Вдигна глава, погледна я с присвити очи и я придърпа към себе си.

Кейт се сгуши до него и пъкна глава под брадичката му. Тялото му беше топло и успокояващо.

— Извинявай, че те събудих. Не мога да се спра да треперя.

Той погали гърба ѝ.

— Случилото се днес най-после започва да ти действа — обясни той. — Досега караше на адреналин и страх.

След минута тя попита:

— Теб страх ли те е понякога?

— Да. — Дилън се замисли за момента, когато Кейт беше в къщата с бомбата и хладнокръвния убиец. Тогава адски го беше страх.

— Дилън?

— Да, краставичке.

Тя го чу да се прозява.

— Мислех си...

— Това не е на добре.

— Аз му повярвах. — Гласът ѝ потрепери. — Трябваше да му се доверя. Повярвах на това, което ми казваше...

Той опита да я успокои.

— Защо да не вярваш на Нейт? Кучият син е полицай. Би трябвало човек да му вярва.

— Не, не Нейт — каза тя. — Цветаря. Трябваше да му се доверя.

Дилън се подпря на лакът и се наведе към нея, очаквайки я да продължи.

— Изпълних указанията на човек, който призна пред мен, че обича да взривява разни неща... О, боже...

Тя постави ръка на очите си. Най-после осъзна през какъв кошмар премина.

— Не си имала избор. Нали така ми каза. Трябвало е да му се довериш.

Тя не беше готова да прояви здрав разум.

— Помня, казах на всички, че не съм имала избор. Знаеш ли какво не им казах за Цветаря?

Той дръпна ръката ѝ от лицето.

— Какво?

— Испитах съжаление към него — каза тя. — Луда ли съм?

Той я целуна по челото.

— Може би малко.

Тя се замисли за кошницата с цветя и колко ужасена бе, когато трябваше да среже синята жица. Тази мисъл я отведе към друга и изведнъж се ядоса на Дилън.

Опитваше да я целуне. Тя го отблъсна.

— Ти нахлу в къщата, като знаеше, че има бомба и че може да избухне всеки момент. Можеше да загинеш! Защо направи такава глупост?

— Ти беше вътре. Ето защо.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Сапъорите вече бяха там. Ти не трябваше...

— Ти беше вътре — повтори той твърдо.

Тя поклати глава.

— Поемаш глупави рискове.

— Чувал съм тази критика и преди — от теб, в интерес на истината.

Той отново опита да я целуне, но тя избегна устните му.

— Кога съм...

Той въздъхна.

— В болницата в Бостън, след операцията ми... може би ден покъсно. Събудих се и те видях. Стана ми хубаво, като знаех, че си там, но не можех да разбера защо. Винаги си се заяждала с мен.

— Не съм.

— Всеки път, когато идваше в Нейтънс Бей, правеше нещо да ме подразниш.

Тя долови смеха в гласа му.

— Дай ми пример.

— Ако ти вдигнеш телефона и търсеха мен, измисляше всевъзможни истории.

— Не съм.

— Каза на Джейни Калахан, че съм постъпил във Френския чуждестранен легион.

— Е, може би веднъж, но щом тя е такава глупачка да повярва, изобщо не е трябвало да излизаш с нея.

— Загубих доста гаджета заради теб. — Той целуна ухото ѝ. — Но най-ужасното нещо, което правеше...

— Да?

— ... беше, че ме пренебрегваше. Направо ме побъркваше. — Той се прозя престорено. — Мислиш ли, че ще заспиш след това?

— След кое?

Той не обясни. Тялото му вече покриваше нейното.

Дилън влезе в кабинета на Дръмонд в десет часа на следващата сутрин. Главният инспектор нямаше търпение да говори с него.

— Затвори вратата и седни — каза Дръмонд. — Искам да ми разкажеш всичко. Халинджър направи ли нещо, с което да предизвика подозренията ти?

Дилън остави пистолета и значката на бюрото.

— Не. После седна и разказа какво се бе случило. Когато свърши, добави: — Никога нямаше да се сетя за разминаването във времето, ако не беше ти. Не исках да отида в полицията на Савана само с предчувствие, особено при положение, че той работи за тях.

Дръмонд кимна.

— Когато ме помоли да ти направя една проверка и ми каза за онази странна забележка на Халинджър...

— Че чул, че Кейт се отказала от парите — довърши Дилън.

— Точно така. Ти вече подозираше нещо. Просто не приемаше идеята. А аз само помогнах малко. След четирийсет години в полицията съм научил едно-две неща и едно от тях е как да откривам информация бързо. Само с няколко обаждания намерих един приятел, който да провери телефонните позвънявания и плащанията с кредитни карти, които показваха, че Нейт Халинджър и Ванеса Макена са били на едно и също място по едно и също време. Изглежда, са си направили чудесно randevu в Канкун преди шест месеца.

Дилън продължи:

— Откритието, че Ванеса спи с Нейт. Това е гвоздеят в ковчегата.

— Какво стана с Джакман?

— Наложило се да го пуснат.

— Липса на доказателства?

Дилън кимна.

— Голям срам — каза Дръмонд.

Говориха за случая още няколко минути, после Дръмонд смени темата.

— Скоро ще се пенсионирам. — Той протегна ръце и сплете пръсти на тила си.

— Да, чух.

— Ще остана по тези места, разбира се. Тук е прекалено красиво, за да се преместя.

Дилън се съгласи.

— Не се торМОЗИШ от задръствания и натоварено движение — каза той. — Това определено ми харесва. В Бостън не е така.

— Ходиш ли за риба?

— Да — кимна Дилън.

— Тук има страхотни места за риболов. Мислил ли си да напуснеш работата си?

— Не.

— Браво. Имаме нужда от хора като теб. Какво ще кажеш да смениш темпото? Тук нямаме много убийства и взривове. Хората в града ще говорят за случилото се с Кейт още години. Тя е голяма работа, нали?

Така си е.

— Както казвах, ще се пенсионирам. Може би ще издържа още шест месеца. Какво мислиш? Ще ти стигне ли толкова време?

Дилън си замина.

Кейт тъкмо се събуждаше, когато чу входната врата да се затръшва. Тя бързо седна в леглото. Чу потеглянето на кола и побесня. Как смееше да си тръгне, без да каже поне „ще се видим пак“?

— О, не мисля — измърмори.

Изрита чаршафа и скочи от леглото, готова да побегне след него и да му даде да се разбере. За щастие възвърна здравия си разум, преди да излезе от спалнята. Мили боже, та тя е чисто гола. Това вече щеше да е страхотен спомен. Превъртяла, крецяща, гола изоставена любовница, която търчи след него по улицата.

Реши, че поне ѝ е оставил бележка. Не бързаше да я прочете. Щеше да разбие сърцето ѝ. Облече се, без да бърза, и слезе долу. Мина покрай чантата на Дилън, спря и се обърна. Почувства се като идиотка. Не е заминал за Бостън.

Но днес щеше да замине. Беше приготвил багажа си, нали? Една бележка в кухнята го потвърждаваше. Беше си записал номер на полет и час на едно листче. И номерът на авиокомпанията над тях.

Сама знаеше, че това ще стане рано или късно каза си.

Въздъхна. Да, знаеше, но това не прави положението по-лесно за нея. Как да се сбогува? Щеше да бъде ужасно неловко, ако се разплаче. — Само да не се разплача — помоли се тя. — След като той си замине, ще имам достатъчно време за плач.

Беше абсурдно да се тревожи за това и минута повече. Той си тръгваше и толкова. Закуска. Щеше да приготви закуска, защото така би постъпил всеки нормален, здравомислещ човек. А когато свършеше, щеше да започне деня си и остатъка от живота си... самотния, жалък, глупав, престорено независим живот.

Тя извади кутия корнфлейкс от шкафа и я отвори. Не си направи труда да си сипе в купичка. Просто стоеше край мивката и ядеше сухия корнфлейкс, загледана в избуялата градина.

Как ще се държи Дилън на раздяла? Сигурно със стил. Той е професионалист в това отношение. При целия му опит това

преживяване е отработено до съвършенство. Сбогувал се е с толкова жени.

А сега Кейт е една от тях.

Как може да е толкова глупава? Тя си е виновна, че остава с разбито сърце. Дилън не я подмами да се влюби в него. Тя си знаеше, че е женкар.

Беше прекарала толкова много уикенди в Нейтънс Бей с Джордан и семейство Бюканън и всеки уикенд, когато Дилън и братята му се прибираха вкъщи, телефонът не спираше да звъни. Обаждаха се все жени и всички търсеха Дилън.

Това адски я нервираше. А той продължава да я изкарва от кожата ѝ.

Кейт искаше да запази емоциите си под контрол поне докато той потеглеше. Разбира се, че ще успее да измисли нещо остроумно, което да му каже. Надяваше се всеки момент да я връхлети вдъхновението. Чу входната врата да се отваря.

— Кейт? — извика той.

Ето го, стоеше на вратата и изглеждаше толкова красив, че не трябваше да го пускат сред хора. Нищо чудно, че жените тичаха след него. Беше неустоим.

— Тръгваш си — смотолеви тя.

— След малко тръгвам, но...

Кейт го прекъсна.

— Моля те, няма нужда от обяснения. Благодарна съм ти за помощта... в тази побъркана история, но вече е време да се прибереш в Бостън. Твоят живот е там.

Очите му блеснаха. Какво ли си мислеше? И защо е толкова весел? Сбогуванията не са смешни.

— А моят живот е тук — продължи тя. — Аз няма да местя компанията си в Бостън. Мястото ми е тук. Гледах онзи видеозапис и знам, че нямам нищо общо с Комптън, но като го слушах, осъзнах, че не искам да се вманиача от мисълта как да се разраства фирмата ми. Ще се развивам, но с моята собствена скорост. Обаче добави тя — от време на време ще идвам на гости на Джордан в Бостън и двамата неминуемо ще се срещаме. Това е неизбежно. Не искам случилото се помежду ни да... Защо се хилиш?

— Да не се каниш пак да ми изнесеш онази реч за „станалото — станало“?

Е, тогава нямаше да каже нищо.

— Довиждане — каза Кейт. — Само това исках да кажа.

Зачуди се дали да го целуне по бузата и да добави, че ще ѝ липсва, но реши да не го прави. Ако се приближеше твърде много до него, сигурно щеше да се хвърли в обятията му и да се разреве.

— Дойде ли моят ред?

Започва се, помисли си тя. — Отработеното сбогуване.

— Разбира се — каза Кейт и се напрегна.

Той стоеше небрежно облегат на рамката на вратата, сякаш имаше всичкото време на света.

— Като дете мразех кисели краставички. Това е вкус, с който човек трябва да свикне — обясни той. — Сега много ги обичам.

Беше уникално начало, не можеше да го отрече.

— А сега те наричам кисела краставичка.

Кейт се намръщи недоумяващо.

Той се дръпна от вратата.

— Хайде, Кейт, мисли по-бързо.

— А, ясно, сетих се. Но ти обичаш най-различни храни. Обичаш черни маслини и гевреци, и сладка царевица, и пица, и люти чушки, и...

— Не, не ги обичам. Това са вкусни храни. Но... аз обичам само краставички.

— Това е най-странното сбогуване...

— Не се сбогувам. Казвам ти, че те обичам.

— Обичаш... какво? Не, не вярвам. — Тя размаха кутията с корнфлейкс, без да се усети. — Не ми казваш... не можеш... — Парченца корнфлейкс се разлетяха навсякъде.

— Всеки път, когато попадах на теб в Нейтънс Бей, ти ми пречеше на любовния живот. Беше толкова досадна. Когато не ми прецакваше нещата, се държеше, сякаш не съществувам. Постоянно ти бях бесен, но въпреки това се връщах за още и още. После осъзнах, че винаги проверявам кога ще си там за уикенда, за да се появя и аз. Да, обичам те. Просто ми трябваше известно време, за да го разбере. А когато го осъзнах, започнах да ти викам „краставичка“, за да те дразня.

— Знаеше, че този прякор не ми харесва.

— Е? И на мен не ми харесваше да съм влюбен в теб. Дълго време си мислех, че ме пренебрегваш, и това... ме изкарваше от кожата.

Тя посочи с кутията към него.

— Какво значи, че си мислел, че те пренебрегвам?

— Ти ме обичаш, Кейт. Но ми отне известно време, докато го разбера. Мисля, че ме обичаш отдавна. Просто не си го осъзнала.

Тя поклати глава.

— Не.

— Да. — Той пристъпи към нея. — Обичам те.

Тя се страхуваше да повярва.

— На всичките си гаджета ли казваш, че ги обичаш, преди да ги изоставиш? Това е подло.

— Джил Мърдок.

Тя се дръпна назад и влезе в дневната.

— Коя?

— Джил Мърдок — повтори той, като вървеше към нея. — Когато тя се обадила вкъщи, ти си й казала, че още не са ме пуснали под гаранция.

— Не помня...

— Хедър Конрой. — Той продължаваше да се приближава към нея, а тя да се отдалечава. — Казала си й, че си ми жена, но че не го разгласяваме, защото сме първи братовчеди.

Кейт се усмихна. Беше забравила тази история.

— Всъщност Джордан измисли това.

— Стефани Дейвис.

Тя прехапа долната си устна.

— Не я помня.

— Не можах да я изведа на вечеря, защото имах бубонна чума и бях под карантина.

— Онези постоянни обаждания дразнеха всички.

— Кого например?

— Дразнеха майка ти.

Той я гледа абсолютно невярващо няколко секунди и избухна в смях.

— Майка ми?

Тя сви рамене.

— Е, може да са дразнели и мен — призна си Кейт. Дилън изглеждаше прекалено самодоволен. Тя размаха кутията насреща му. Корнфлейксът се разхвърча във всички посоки. Няколко парченца се озоваха върху полилея. Други две се приземиха върху косата ѝ. Никога не се е държала така, но и никога не се е чувствала така. Дилън я притисна в ъгъла. Единственият начин да избяга бе да мине през него.

— И защо се дразнеш толкова много, Кейт? — попита я.

Тя се страхуваше да му повярва. Не можеше той да я обича... Или можеше? Имаше само един начин да разбере — обвързването. Ако имаше нещо, което можеше да го накара да изчезне, това беше истината.

— Защото те обичам.

Но той не изчезна. Просто се усмихна. Тя поклати глава, намръщи се и повтори:

— Обичам те. Вратата е зад теб.

Той постави ръцете си от двете страни на тялото ѝ и се наведе напред. Устните му бяха на сантиметър от нейните, когато ѝ прошепна:

— Омъжи се за мен.

ЕПИЛОГ

В един великолепен петъчен следобед Кейт — със сестрите си Изабел и Кийра — влезе в Първа национална банка в Силвър Спрингс и щастливо съсипа живота на трима души.

Беше наистина хубав ден.

По нейно указание Андерсън проведе дълъг разговор с новия президент на банката, Анди Радклиф, и й уговори среща. В офиса на Радклиф се събра внушителна групичка. Бившият счетоводител на Лиа Макена, невестулката Тъкър Симънс, и неприятната му жена Ранди смятаха, че идват за прехвърлянето на компанията на Кейт на тяхно име. Едуард Уолъс също беше там. Той бе кредитният инспектор, който добави няколко екстри към документите за кредита, след като Лиа ги подписа.

Главен инспектор Дръмонд чакаше сестрите във фоайето и влезе заедно с тях в кабинета. Изабел и Кийра отказаха да седнат. Останаха прави до Дръмонд край вратата.

Кейт не си направи труда да се представи или да поздрави. Просто подаде на президента на банката една папка.

— Вътре са документите за заема, които е подписала майка ми, Лиа Макена. Ще забележите, че тя е изброила всичко, което притежава. А сега, моля, прочетете оригинала, който е заведен тук, в банката.

— Пипали сте архивни копия? Това е незаконно — възрази Уолъс.

— Незаконно. Чухте ли това, главен инспектор Дръмонд? — попита Кейт.

Радклиф накара Уолъс да замълчи.

— Аз дадох папките на госпожица Макена. — Той се обърна към Кейт: — Какво мога да направя за вас?

— Виждате ли какво е било добавено? — попита тя. — Този, който е променил документа, дори не си е направил труда да имитира почерка на майка ми.

— И всичко друго, което притежавам, включително „Кейт Макена Къмпани“ — прочете Радклиф. — Да, няма съмнение, че това е добавено допълнително.

Всички погледнаха Уолъс. Той скочи на крака.

— Сега си спомням. Бях забравил да добавя тази подробност. Бях пуснал търсене... да, търсене, и открих, че Лиа Макена е съсобственик на фирмата на Кейт Макена.

— Извинете, че ви прекъсвам, но коя сте вие? — попита Ранди Симънс.

Кейт дори не погледна жената. Дръмонд отговори вместо нея.

— Тя е Кейт Макена, ето коя е.

Ранди грабна чантата си.

— Мисля, че трябва да си тръгваме, Тъкър. Няма смисъл да стоим повече.

— Седнете веднага — заповяда Дръмонд.

— Може ли да погледна документите за заема? — попита Тъкър. Той извади очилата от джоба си и си ги сложи. Наведе се и прочете документа с добавките на Уолъс.

Явно видя уличаващото доказателство, защото се напрегна. Главата му се дръпна назад и той тайно, но трескаво направи знак на Уолъс да не говори. Опитваше се да не го прави очевидно, но поклати глава леко, изкашля се, за да привлече вниманието му, погледна го с широко отворени очи и пак поклати глава.

Този не толкова незабележим намек за Уолъс да мълчи остана неразбран. Уолъс се хвърли в атака, самоуверен, защото беше сигурен, че никой не може да докаже, че е направил нещо нередно.

— Това е голямо недоразумение. Добавих фирмата на Кейт Макена към списъка с притежанията на госпожа Макена и съобщих на госпожа Макена за добавката.

— Съобщили сте на майка ми? — повтори Кейт.

Тъкър се изкашля и отново поклати глава.

— Със сигурност ѝ съобщих — каза Уолъс. — Обадох ѝ се и ѝ съобщих за промяната по телефона, а тя се отби в банката, за да се подпише. — Обърна се към Радклиф и каза: — Винаги съм много стриктен с подробностите и се старая да правя всичко по правилата. Ще видите, че отдолу на страницата съм записал датата и часа на разговора си с госпожа Макена.

— Говорили сте с майка ми? — попита Кейт. Тъкър правеше всичко възможно да привлече вниманието на Уолъс и да го накара да млъкне.

— Да, със сигурност говорих с нея.

— Това трябва да е било много трудно.

— Не, съвсем не.

— Според датата, която сте записали, сте говорили с майка ми три седмици след смъртта ѝ. — Кейт не можеше повече да се владее. — Майка ми умираше и вие сте го знаели. Дошла е при вас за заем, за да плати болничните си сметки. Вие сте възприели това като чудесна възможност, която не трябва да се изпуска. Свързали сте я с Тъкър Симънс и жена му и тримата сте измислили целия план.

— Какво си мислехте, че Кейт ще се примири? — попита Кийра.

— А може би си мислехте, че докато тя разбере какво сте направили, ще е късно? — добави Изабел. — Как не ви е срам! Майка ни никога не би застрашила компанията на Кейт. Никога.

— Колко други хора сте ограбили по тази схема? — попита Кейт.

— Не се тревожи Кейт, аз ще разбера — обади се Дръмонд.

— Ако загубя работата си заради фалшиви обвинения... — започна Уолъс.

Дръмонд го прекъсна.

— Съмнявам се да може да упражняваш професията си от затвора.

— Тъкър, заведи ме вкъщи. Веднага! — настоя Ранди.

— О, не мисля, че ще си отидете вкъщи точно сега — каза ѝ Дръмонд. Прокурорът чете доказателствата срещу вас цяла сутрин. Мисля, че вече си е изяснил какви обвинения да ви предяви. Най-добре всички да отидем в участъка.

Дръмонд изведе тримата заподозрени от банката.

Щом в офиса утихна, господин Радклиф се обърна към Кейт:

— Уверявам ви, че банката ще сътрудничи напълно на полицията при разследването. Също така сме готови да изплатите заема на майка си с друг заем — необезпечен. Ако се отбиете в банката утре, ще съм подготвил документите.

— Благодаря — каза Кейт.

— Не, аз трябва да ви благодаря — отвърна той. — За Първа национална банка е чест, че избрахте нас — под контрола на Андерсън

Смит, разбира се — да съхраняваме средствата на благотворителния тръст.

Кейт и сестрите ѝ си тръгнаха усмихнати. Щом излязоха, Изабел се разсмя на глас.

— Току-що тегли заем, а дари милиони долари. Не използва нито цент от наследството си, за да изплатиш заема на мама.

— Тя не би искала да го направя — обясни Кейт.

— Аз какво ще правя със земята в Шотландия? — попита Изабел.

— След като завършиш, отиди да я видиш, после решавай.

— Ами ти, Кийра? Какво ще правиш с акциите, които получи? Кийра сви рамене.

— Още не съм сигурна, но каквото и да реша, името на мама ще фигурира.

Стояха пред колата на Кийра и я чакаха да изрови ключовете си от чантата.

— Ей, познайте какво — каза Изабел. — Чух много смешна новина. Рийс Крауел е сгоден. За някакво момиче от Европа.

— Бедното момиче — каза Кийра.

— Хайде, търси по-бързо ключовете — подкани я Кейт. — Дилън пристига следобед.

— Вече определихте ли дата за сватбата и аз ще бъда ли сред поканените? — попита Изабел.

— Не сме определили дата и да, ще бъдеш на сватбата.

— Знаех си, че ще се омъжиш за Дилън.

— Защото имаш такъв нюх по отношение на мъжете? — каза Кийра. Тя намери ключовете и след малко вече пътуваха към дома си.

— Наистина имам нюх за мъжете — настоя Изабел.

— И затова искаше да излизам с Нейт Халинджър. Много умно! — напомни ѝ Кейт.

— Просто му предложих нещо за пиене — отвърна Изабел възмутена.

Кейт спря да обръща внимание на разговора на сестрите си, когато спряха на алеята пред къщата. Видя, че Дилън стои на верандата и я чака. Беше пристигнал по-рано. Вълнението я завладя.

Струваше ѝ се дреболия, че е дарила за благотворителност милиони долари и че ще изтегли огромен заем.

Дилън ѝ махна с ръка и се усмихна. Друго не ѝ трябваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.